

Face Keys®

Curs intensiv de fizionomie

ATENȚIE !

Copierea sau reproducerea în parte sau în totalitate a lucrării de față fără acordul reprezentanților Face Keys® sunt interzise. Face Keys® este un curs de fizionomie, care are la bază cunoașterea arabă, indiană, chineză și europeană în acest domeniu, dar completată și verificată de noțiuni moderne de personologie, psihologie și profiling. Pentru elaborarea acestei lucrări au fost folosite studii din domeniile psihologiei, sociologiei, biomecanicii, geneticii, antropologiei și altele.

Din aceste motive, veți observa, poate, că în unele cazuri informațiile prezentate sunt diferite de cele pe care le oferă alți autori sau alte metode de citirea feței. Vă asigurăm însă că acest curs este bazat pe studiul mecanismelor musculare ale oamenilor, studii de psihologie, mai ales în domeniul corelării răspunsurilor emoționale cu mimica facială. În afară de paragrafele în care se subliniază că este vorba de metode tradiționale, nedemonstrate de științele actuale acceptate sau de surse istorice, acest curs poate fi verificat prin studii de fiziologie și psihologie existente. Practic, cursul de față este o verigă între cele două științe mai sus menționate.

GUVERNUL ROMÂNIEI
OFICIUL ROMÂN
PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

Calan Victoriei 118, Et 4 - 5, 010093 - București, Sector 1; Tel./Fax: 021 317 50 70-80-90; Relații cu Publicul: 021 311 52 51

office@orda.gov.ro www.orda.gov.ro

INT.nr.RGII/1448/23.02.2015 - IES.nr.RG II/1448/ 18.03.2016

Către,

Bocunescu Alexandru
Loc. Constanța, Bld. I. Gh. Duca nr.32bis, județul Constanța

Urmare cererii prin care ne solicitați înregistrarea în Registrul Național de Opere a lucrării „**FACE KEYS - CURS DE FIZIONOMIE CHEILE PERSONALITĂȚILOR UMANE**“, vă comunicăm că O.R.D.A. a înregistrat lucrarea sub numărul 1448/23.02.2015, având ca obiect al dreptului de autor: operă scrisă, depusă pe suport optic (ICD-R) în format .pdf, în baza prevederilor art. 148 alin.(1) din Legea nr. 8/1996, modificată și completată.

Menționăm că înregistrarea în Registrul Național de Opere administrat de ORDA este facultativă și constituie un mijloc de probă privind existența și conținutul operei.

Irina LUCAN-ARJOCA
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT

Conform Deciziei Primului-Ministru nr. 278/16.11.2015 privind exercitarea atribuțiilor Directorului general al Oficiului pentru Drepturile de Autor

Nume și prenume	Funcția publică	Semnătura	Data
Anamaria Țițu	Director DRGC		18.03.2016
Daniela Ramona Vișoiu	Șef Serviciu SRN		18.03.2016
Întocmit: Gabi Bercea	Expert		18.03.2016

Toate elementele prezentate în lucrarea de față sunt protejate de legea 8 din 1996 privind drepturile de autor. Folosirea imaginilor sau citarea pasajelor din această lucrare se va face numai după obținerea scrisă a acordului reprezentanților Face Keys România sau a autorului.

Cuprinsul cursului de fizionomie Face Keys®

Drepturi de autor	pagina	2
Cuprins	pagina	3
Index	pagina	7
Ce este fizionomia?	pagina	9
Scurtă istorie a studiului trăsăturilor faciale	pagina	9
Scopul cursului	pagina	11
Tematică	pagina	11
La ce ne ajută fizionomia?	pagina	12
Oasele capului și ale gâtului	pagina	13
Mușchii mimicii	pagina	14
Modul în care creierul controlează mușchii feței	pagina	15
Simetria facială bilaterală	pagina	16
Funcțiile emisferelor cerebrale	pagina	17
Împărțirea feței pe orizontală	pagina	18
Împărțirea feței pe verticală	pagina	19
Forma feței	pagina	21
Pictarea feței	pagina	23
Fruntea	pagina	23
Împărțirea frunții	pagina	25
Etajul superior al frunții	pagina	25
Protuberanța spirituală	pagina	25
Protuberanțele creativității	pagina	26
Etajul median al frunții	pagina	27
Ridurile analitice	pagina	27
Memoria	pagina	28
Etajul inferior al frunții	pagina	28
Modul de gândire	pagina	30
Ochii	pagina	31
Părțile ochilor	pagina	31
Unghiurile formate de ochi	pagina	32
Gradul de deschidere al ochilor	pagina	33
Poziția ochilor față de planul feței	pagina	34
Predictibilitatea	pagina	34
Sclera	pagina	36
Irisul	pagina	37
Mărimea irisului	pagina	37
Mișcarea involuntară a irisului	pagina	37
Culoarea irisului	pagina	38
Viteza de reacție	pagina	40
Genele	pagina	41
Clasificarea formelor de ochi	pagina	42
Grupa ochilor de animale copitate	pagina	43
Ochii de căprioară	pagina	44
Ochii de cămilă	pagina	48

Ochii de cal	pagina	50
Grupa ochilor de păsări	pagina	52
Ochii de vultur	pagina	53
Ochii de bufniță	pagina	55
Ochii de păun	pagina	57
Ochii de struț	pagina	60
Grupa ochilor de feline	pagina	62
Ochii de tigru	pagina	63
Ochii de leu	pagina	66
Ochii de pisică	pagina	68
Ochii de vulpe	pagina	70
Grupa ochilor acvatici	pagina	72
Ochii de delfin	pagina	73
Ochii de balenă	pagina	75
Grupa ochilor de noapte	pagina	77
Ochii semilună	pagina	78
Ochii lună nouă	pagina	80
Recapitularea formelor de ochi	pagina	82
Sprâncenele	pagina	84
Mușchii principali care acționează sprânceana	pagina	84
Împărțirea sprâncenei în 3 zone	pagina	85
Sprâncenele orizontale	pagina	86
Sprâncenele scurte	pagina	87
Sprâncenele lungi	pagina	89
Sprâncenele arcuite	pagina	90
Sprâncenele descendente	pagina	91
Sprâncenele ascendente	pagina	92
Sprâncenele frânte	pagina	93
Sprâncenele curbate	pagina	94
Sprâncenele stufoase	pagina	95
Sprâncenele despărțite	pagina	96
Distanța dintre sprâncene	pagina	97
Distanța dintre ochi și sprâncene	pagina	98
Nasul	pagina	99
Mușchii nasului	pagina	99
Anatomia nasului	pagina	100
Forma nasului la naștere	pagina	103
Împărțirea nasului	pagina	104
Partea superioară a nasului	pagina	104
Liniile provocării	pagina	105
Partea mediană a nasului	pagina	107
Curbele coamei nasului	pagina	108
Curiozitatea și dorința de cunoaștere	pagina	109
Partea inferioară a nasului	pagina	111
Nările	pagina	113

Alte tipuri de nas	pagina	116
Deplasarea nasului	pagina	118
Obrajii , oasele obrazilor	pagina	120
Mușchii obrazilor	pagina	121
Ridurile experiențelor	pagina	123
Ridurile sacrificiilor	pagina	124
Însemnarea obrazilor	pagina	125
Tatuajele faciale	pagina	127
Urechile . Mușchi ce afectează forma și poziția urechilor	pagina	129
Anatomia urechilor	pagina	130
Împărțirea urechilor	pagina	131
Dimensiunea urechilor	pagina	132
Planul urechilor față de cap	pagina	133
Urechile înclinate	pagina	134
Helixul urechilor	pagina	135
Unghiurile helixului	pagina	136
Antihelixul urechilor	pagina	137
Lobii urechilor	pagina	138
Poziția urechilor în raport cu etajele feței	pagina	139
Poziția urechilor în raport cu planul feței	pagina	140
Gura	pagina	141
Principalii mușchi ai gurii	pagina	141
Împărțirea gurii	pagina	142
Buzele	pagina	143
Gesturi și obiceiuri	pagina	146
Dinții	pagina	148
Filtrumul	pagina	149
Vorbirea forțată	pagina	150
Timiditatea	pagina	150
Interesul față de dezvoltarea personală	pagina	151
Comisurile gurii	pagina	153
Ridurile relațiilor	pagina	154
Bărbia	pagina	155
Principalii mușchi ai bărbiei	pagina	155
Forma bărbiei	pagina	155
Poziția bărbiei.....	pagina	157
Bărbia despărțită	pagina	157
Gropița din bărbie	pagina	158
Exprimarea emoțiilor	pagina	158
Mandibula	pagina	160
Concentrarea asupra cuvintelor	pagina	163

Părul	pagina	164
Părul facial	pagina	167
Gâtul	pagina	169
Anatomia gâtului	pagina	169

Index

Pentru a avea de la început un limbaj comun și pentru a putea înțelege anumiți termeni pe care îi vom folosi pe parcursul cursului, vă rugăm să consultați indexul alfabetic.

Agresiv, agresivitate – gata de atac, provocator, agresivitatea este un proces mental

Curios – persoană băgăreață, căreia îi place să știe lucruri doar de dragul de a ști și fără a-i folosi neapărat la ceva

Gelozie – sentiment natural (pe care nu doar oamenii îl au și îl manifestă), de a dori ce are altcineva, obiecte, atenție, timp etc.

Fizionomie – totalitatea trăsăturilor faciale

Frustrare – faptul că cineva este lipsit de un drept, de o condiție sau de un bun care, în mod normal, i s-ar fi cuvenit; sentiment de neputință

Furie – stare de extremă iritare în care se pierde stăpânirea de sine

Idealist – persoană care are idealuri, care vede viața sau lucrurile din jur într-un mod ideal

Instinct – dispoziția unui om (dar nu numai) spre un anume comportament. Este un complex de reflexe înăscute, necondiționate

Inteligență – capacitatea de a descoperi proprietățile obiectelor și fenomenelor înconjurătoare, dar și a relațiilor dintre acestea

Invidie – gelozie completată de ranchiună, pe lângă faptul că o persoană își dorește ce au alții, vrea ca aceștia să nu mai aibă

Iscoditor – persoană căreia îi place să știe cum funcționează lucrurile

Emoție - este definită ca o reacție afectivă, însoțită adesea de modificări în activitățile organismului. Emoția poate fi clasificată ca un sistem de apărare, întrucât, psihologic, emoția afectează atenția, capacitatea și viteza de reacție a individului, dar și comportamentul general. Fiziologic vorbind, emoțiile controlează răspunsurile pe care oamenii le au față de anumite situații, incluzând expresia facială, tonul vocal, dar și sistemul endocrin.

Emoții afișate fizic – reacții emoționale exteriorizate (plâns, râs etc)

Frenologie – teorie conform căreia există o legătură între caracterul și funcțiile intelectuale ale individului, pe de o parte, și formația craniului, pe de altă parte

Mânie – izbucnire de iritare violentă, dar trecătoare, împotriva cuiva sau a ceva

Memoria - proces psihic care constă în întipărire, recunoașterea și reproducerea senzațiilor, sentimentelor, mișcărilor, cunoștințelor etc. din trecut. Memoria definește dimensiunea temporală a organizării noastre psihice, integrarea ei pe cele trei segmente ale orizontului temporal – trecut, prezent, viitor

Partea emoțională (sau partea fizică) – partea stângă a feței care este controlată de emisfera dreaptă a creierului

Partea mentală (sau partea logică) – partea mentală a feței este partea dreaptă dacă luăm în considerare împărțirea pe orizontală, sau treimea superioară a feței dacă ne referim la împărțirea pe verticală. Partea dreaptă a feței este controlată de emisfera stângă a creierului

Percepție - Reflectarea în conștiința omului a obiectelor și a fenomenelor realității subiective, care acționează direct asupra organelor de simț (percepția este influențată de experiențele anterioare)

Personologie – disciplină care studiază personalitatea umană sub toate raporturile

Practic – care are legătură cu lucrurile practice din viața de zi cu zi, care se ocupă de lucruri într-un mod direct, pragmatic

Sentiment – condiție afectivă care durează mai mult decât emoția. Sentimentul implică funcțiile cognitive ale organismului. Sentimentul este la originea unei cunoașteri imediate sau a unei simple impresii și se află în raport direct cu percepția stării psihologice de moment.

Spirit – etimologic, cuvântul își are rădăcinile în latinescul **spiritus**, care se traduce prin – nevăzut

Spiritualitate – călătoria omului în necunoscut, credința în ceva superior lui sau în ceva ce nu poate vedea

Violență – agresivitate care depășește planul mental și este manifestată în plan fizic

Semne folosite pe parcursul cursului

Pentru a sublinia și identifica mai ușor aspectele importante, vom folosi o serie de săgeți, linii curbe sau frânte, unghiuri. Vă rog să citiți explicațiile de mai jos:

Direcție –

(săgețile sunt folosite pentru a atrage atenția asupra unui punct sau pentru a indica o direcție de deplasare)

Curbă –

Unghi –

Lungime –

(liniile de lungime vor sublinia o distanță mai mare* sau una mai mică*, între două părți ale unei trăsături faciale)

Zona care necesită atenție sporită –

*Notă: în fizionomie, *mai mare* sau *mai mic* sunt termeni subiectivi, care se folosesc diferit pentru fiecare față analizată. Țineți minte că un element facial care pare mare pe o anumită față poate fi mic pe o altă față.

Ce este fizionomia?

Ca definiție acceptată, spunem că fizionomia este analiza totalității trăsăturilor faciale care determină particularitățile unei fețe.

Etimologia cuvântului - “fizionomie” provine din *physiognomia*, cuvânt din limba latină veche și este format prin alăturarea cuvântului *physio*, care înseamnă natural, fizic, de cuvântul *gnomon*, care înseamnă cunoaștere. În limba greacă, *physiognomia* înseamnă să judeci un om după trăsăturile sale.

Scurtă istorie a studiului trăsăturilor faciale

Fizionomia, la fel ca toate științele, evoluează odată cu umanitatea. De la apariția ei până în prezent, fizionomia s-a dezvoltat, a acumulat informații, acestea din urmă putând fi, în acest minunat secol XXI, organizate într-un sistem aplicabil oricărui om, indiferent de rasă, sex sau origine. Putem numi azi fizionomia o știință, deoarece veți vedea, pe parcursul acestui curs, că fața omului are mărimi cuantificabile, că răspunsul emoțional pe care oamenii îl au în funcție de mișcarea mușchilor feței este același pentru toți; indiferent dacă ești român, nigerian sau nepalez, atunci când zâmbești sau te încrunți, folosești exact aceiași mușchi ai feței, aceleași mecanisme musculare, dar, mai presus de acestea, răspunsul emoțional perceput de fiecare este același.

Încă de la apariția sa, omul a considerat că există o legătură (mistică) între natură, animalele din jurul său și el. În multe triburi primitive se consideră că anumite părți ale animalelor vâdate, sau ale inamicilor înfrânți au proprietăți magice, și - odată consumate - transferă puterea lor celor care le mănâncă. Totodată, apar și trofee, care dovedeau curajul sau priceperea celui ce le purta. Cu cât mai multe gheare de urs sau colți de leu purtai la gât, cu atât erai mai priceput la vânarea acestor animale. Următorul pas a fost apariția ideii că, atunci când semeni cu un animal, cel mai probabil, te vei și comporta ca el. Când încerci să îi reproduci mișcările, comportamentul sau felul în care arată, vei împrumuta și alte calități pe care acesta le are. Următorul pas în asocierea dintre om și animale a fost firesc făcut atunci când oamenii au început să observe anumite trăsături comune între felul în care arătau unii dintre ei și animalele din jurul lor. Această idee poate să șocheze în primă instanță, dar veți vedea că acest lucru se datorează doar anumitor mecanisme musculare, folosite de om și animale în același fel.

Apariția îndeletnicirii de a descifra fețe nu poate fi atribuită niciunei culturi în sine, ea fiind probabil la fel de veche ca omul. Deși în ziua de azi, la unele culturi, cititul feței are o latură învăluită într-un oarecare mister, faptul că oamenii își privesc fața unii altora, de sute de ori pe zi, este ceva cât se poate de real, iar motivul este unul cât se poate de practic. Fie că vrem sau nu, că suntem conștienți de asta, sau dimpotrivă, cu toții suntem fizionomiști înăscuți. Ați avut măcar o dată în viață o antipatie puternică față de cineva pe care doar ce îl cunoscuseți, poate chiar înainte ca acesta să rostească ceva? Sau poate ați întâlnit o persoană pentru prima oară, dar, cu toate acestea, ați avut sentimentul că o cunoașteți de o viață? Ei bine, acest lucru se întâmplă deoarece creierul nostru are nu doar capacitatea de a înmagazina informații, ci și de a face conexiuni între ele. Veți înțelege pe

parcursul acestui curs de ce oameni cu fizionomii asemănătoare vor avea și comportamente asemănătoare și cum asociem, inconștient, experiențe trecute cu oameni pe care doar ce îi cunoaștem.

Dincolo de zicale și proverbe legate de fețele oamenilor, care au însoțit mai toate culturile, probabil din vremuri anterioare apariției scrisului, prima menționare documentată despre fizionomie îi este atribuită lui Empedocle (490-430 î.H), orator, medic, poet și om de stat care a trăit în Sicilia. Despre Empedocle, Aristotel afirma că este inventatorul retoricii.

Deși în toate perioadele au existat oameni dedicați studiului feței și asocierii acesteia cu personalitatea, ne vom opri în cadrul acestui curs doar asupra unora, a celor mai cunoscuți, a celor care au făcut din studiul fizionomiei un adevărat scop.

Știm din scrierile lui Platon (427-347 î.H) că Socrate (470-399 î.H) era un bun fizionomist și că a făcut o serie de preziceri mai multor oameni, pe baza trăsăturilor faciale, care s-au și adevărit. Un alt fizionomist din această perioadă, Zopyrus, îi citește fața lui Socrate, iar când cei prezenți la demonstrație încep să râdă spunând că așa ceva nu poate fi adevărat, Socrate însuși îi ia apărarea, zicând că este de acord cu ce văzuse Zopyrus pe fața lui.

“*Descifrarea secretelor naturii cu ajutorul fizionomiei*” este o lucrare pe care unii cercetători i-o atribuie lui Aristotel (384-322 î.H) și pare să fie prima lucrare europeană care a supraviețuit până în zilele noastre, în care este menționată fizionomia.

Deși puternic influențați de greci și fără descoperiri notabile, sfârșitul și începutul de mileniu îi găsesc și pe romani interesați de fizionomie, pe care o practicau alături de astrologie.

Eul mediu european aruncă într-o oarecare uitare scrierile legate de “artele oculte”, cum erau considerate fizionomia, chiromanția sau astrologia, ele fiind catalogate mai degrabă ca “lucrarea diavolului”. Tot în această perioadă însă, în lumea arabă, fizionomia era studiată și dezvoltată în continuare, așa cum aflăm din scrierile lui Marco Polo. Tot de la el știm că, și în India, studiul fizionomiei era o ocupație aparte și că existau experți în acest domeniu. Ca practică, în India, fizionomia are însă o istorie mult mai veche decât cea menționată de Marco Polo, despre ea scriindu-se în *Svetasyatara Upanishad*, lucrare apărută în jurul secolului V î.Hr.

În Europa, Michael Scott (1175-1232) scrie lucrarea intitulată *De hominis phisyognomon*, care - în anul 1477 - devine prima carte tipărită despre fizionomie.

Deși în perioada pre-renascentistă, în Europa, au fost scrise mai multe lucrări dedicate fizionomiei, vom menționa aici doar câteva, care au jucat rolul unor adevărate pietre de temelie pentru cele care le-au urmat.

Gerolamo Cardano (1501-1576) ne spune în lucrarea sa *De vita propria liber* că fizionomia este o artă care se realizează în timp și extrem de dificil, care necesită o memorie excepțională și o promptitudine a percepției.

Giovanni Battista della Porta (1538-1614) publică în anul 1586 lucrarea intitulată *De humana Physiognoma*.

De-a lungul timpului, au existat perioade și autori care au făcut ca fizionomia ca știință să aibă de suferit. Îl menționăm aici pe medicul american James W. Redfield care, în lucrarea sa *Comparative anatomy*, a încercat să lege asemănările dintre diferite specii de animale cu fizionomiile anumitor popoare, dar fără să ia în considerare mecanismele musculare, ci bazându-se mai degrabă pe propriile convingeri rasiale și politice. Frenologia, inventată de austriacul Franz Joseph Gall (1758-1828), a făcut

furori în secolele XVII –XIX, mai cu seamă în Statele Unite ale Americii, făcând ca studiul fizionomiei să fie oarecum dat uitării.

Începutul de secol XX găsește fizionomia din nou apreciată, mai cu seamă datorită lui Ezechia Marco Lombroso (1835 -1909), cunoscut ca Cesare Lombroso, criminolog și medic italian, fondator al *Școlii Italiene Pozitiviste de Criminologie*. Acesta este vestit pentru teoria pe care a elaborat-o în domeniul criminologiei, considerând tendința spre infracțiune ca fiind observabilă în cadrul trăsăturilor fizice ale feței. Este considerat un adevărat pionier pornit pe calea studiului feței, fiind primul care a studiat mușchii de sub pielea fețelor infractorilor în încercarea de a face legătura între comportament și dimensiunea acestora.

Scopul cursului Face Keys

Scopul cursului este să-l învețe pe fiecare participant cum să recunoască fiecare element de pe față și să înțeleagă mecanismele care au stat la baza formării lui. Informația primită este foarte vastă și poate părea copleșitoare pentru majoritatea cursanților, indiferent de nivelul lor de pregătire, motivul fiind că, probabil, pentru prima dată se vor uita la fețele oamenilor din jur, dar și la propriile fețe, cu un bagaj complet nou de cunoștințe și într-un mod nou. Ne referim aici la detalii care ne scapă de obicei ochilor, dar care, în cazul fizionomiei, au un înțeles profund, încă de la început. Dacă suntem răbdători și ne însușim aceste elemente fundamentale și ce exprimă ele, vom avea o bază solidă pentru înțelegerea profundă a științei din spatele fizionomiei, a oamenilor și a relațiilor dintre ei.

Este important să subliniem încă de la început că niciun element de pe față, singur, nu exprimă o personalitate, el arată doar o fațetă a ei. Combinația tuturor elementelor de pe față, fața descifrată ca întreg, este cea care ne furnizează o imagine de ansamblu. În acest curs, veți fi ghidați în a recunoaște “cărămizile” care clădesc personalitatea celui pe care doriți să îl analizați.

Fizionomia nu înseamnă doar să vezi ce este prezent pe un chip, înseamnă mai degrabă să înțelegi de ce este acolo. Acest curs vă va ajuta să înțelegeți mai bine fiecare persoană pe care o întâlniți sau a cărei față o vedeți.

Tematica și elementele ce vor fi analizate în acest curs

Formele generale ale feței. Încă înainte de a începe un alt mod de comunicare, forma feței trădează predispoziția persoanei de a-și schimba starea generală (emoțională) și ne permite să ne pregătim pentru ce urmează.

Fruntea. Arată felul în care gândesc oamenii, cum își folosesc puterea minții și la ce nivel, precum și capacitatea lor de a-și schimba gândurile.

Ochii. Există 15 forme principale de ochi și, în acest capitol, ne vom apleca atenția asupra fiecăreia dintre ele, dar și asupra elementelor comune tuturor formelor.

Sprâncenele. Sprâncenele au un rol foarte mare în comunicare și, chiar dacă există 10 forme principale, de obicei oamenii au o combinație între două sau trei dintre acestea.

Nasul. Împărțit în trei secțiuni, nasul oferă cele mai multe detalii despre o personalitate în comparație cu orice alt element de pe față și ne arată cum se manifestă oamenii în viața de zi cu zi.

Obrajii. Sunt unealta de măsură a vitalității, a bucuriei de a trăi și probabil veți rămâne uimiți să vedeți câte pot spune ei.

Urechile. Se pot spune foarte multe despre oameni, analizând modul în care ascultă și observând ce anume le face plăcere să asculte.

Gura și buzele. Arată cum oamenii își manifestă în viața de zi cu zi dorințele legate de mâncare, lux și chiar sex.

Bărbia. Aici se poate observa determinarea oamenilor, iar emoțiile trăite de aceștia sunt afișate într-o varietate foarte mare.

Mandibula. Arată frustrările acumulate. Rar ne dăm seama în viața de zi cu zi de presiunile la care este supusă mandibula și ce forțe musculare sunt exercitate asupra ei.

Pe lângă cele mai sus menționate, ne aplecăm atenția și asupra părului, dinților sau gâtului, iar toate acestea ne vor ajuta să formăm o imagine de ansamblu pe baza căreia vom începe să înțelegem oamenii și să analizăm comportamentul lor.

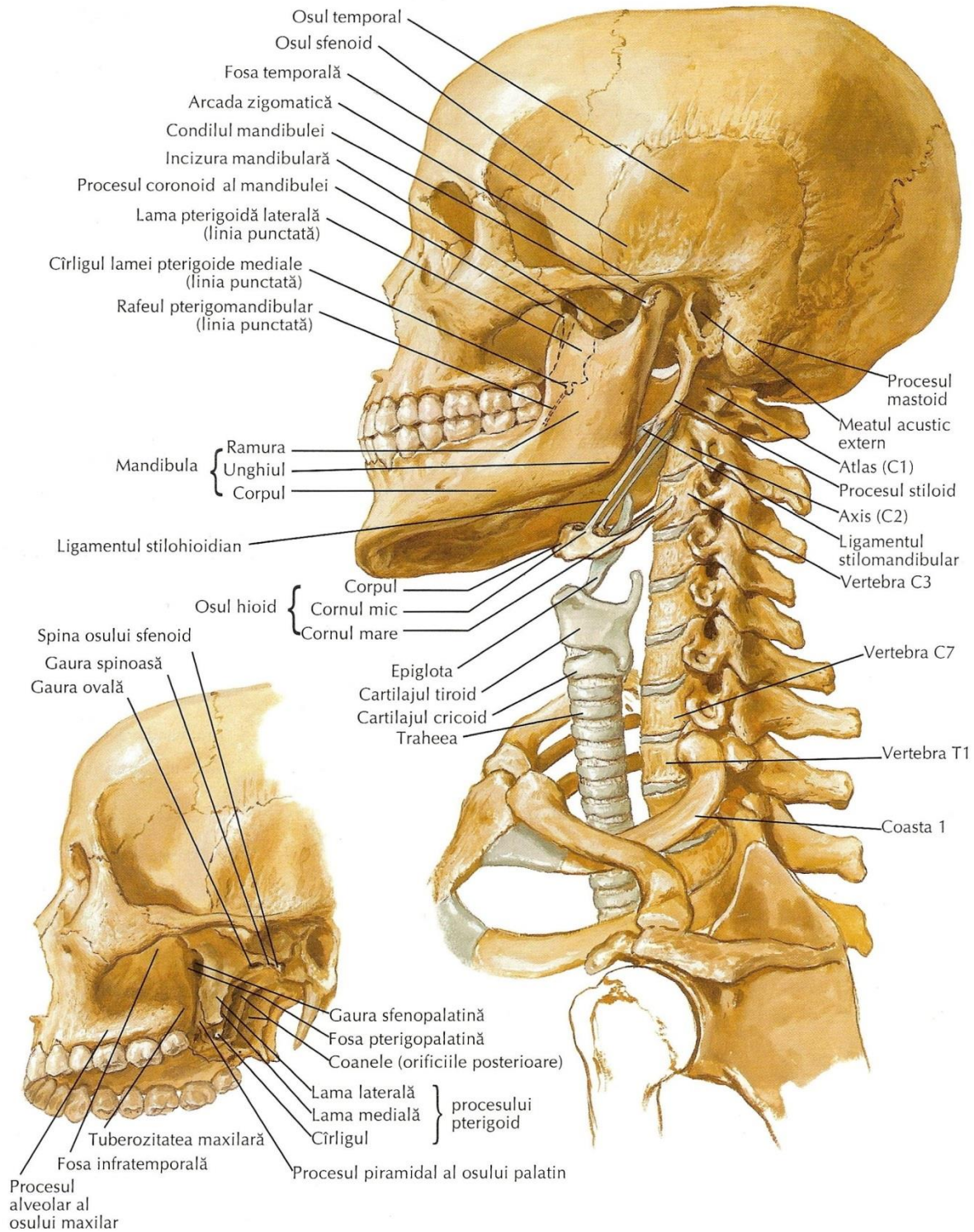
La ce ne ajută fizionomia?

În primul rând, ne ajută în comunicare, este un instrument deosebit de eficient atunci când vrem să ne facem înțeleși sau să înțelegem un alt om. Studiarea fizionomiei ajută și la dezvoltarea personală, nu doar pentru că îi vom înțelege pe alții mai bine, ci pentru că ne vom înțelege și pe noi înșine mai bine. Este o cunoaștere care atrage după sine un nou mod de gândire și de abordare a oamenilor din jur. Odată ce vom vedea motivele ce stau la baza comportamentelor umane, vom deveni mai obiectivi în ceea ce îi privește.

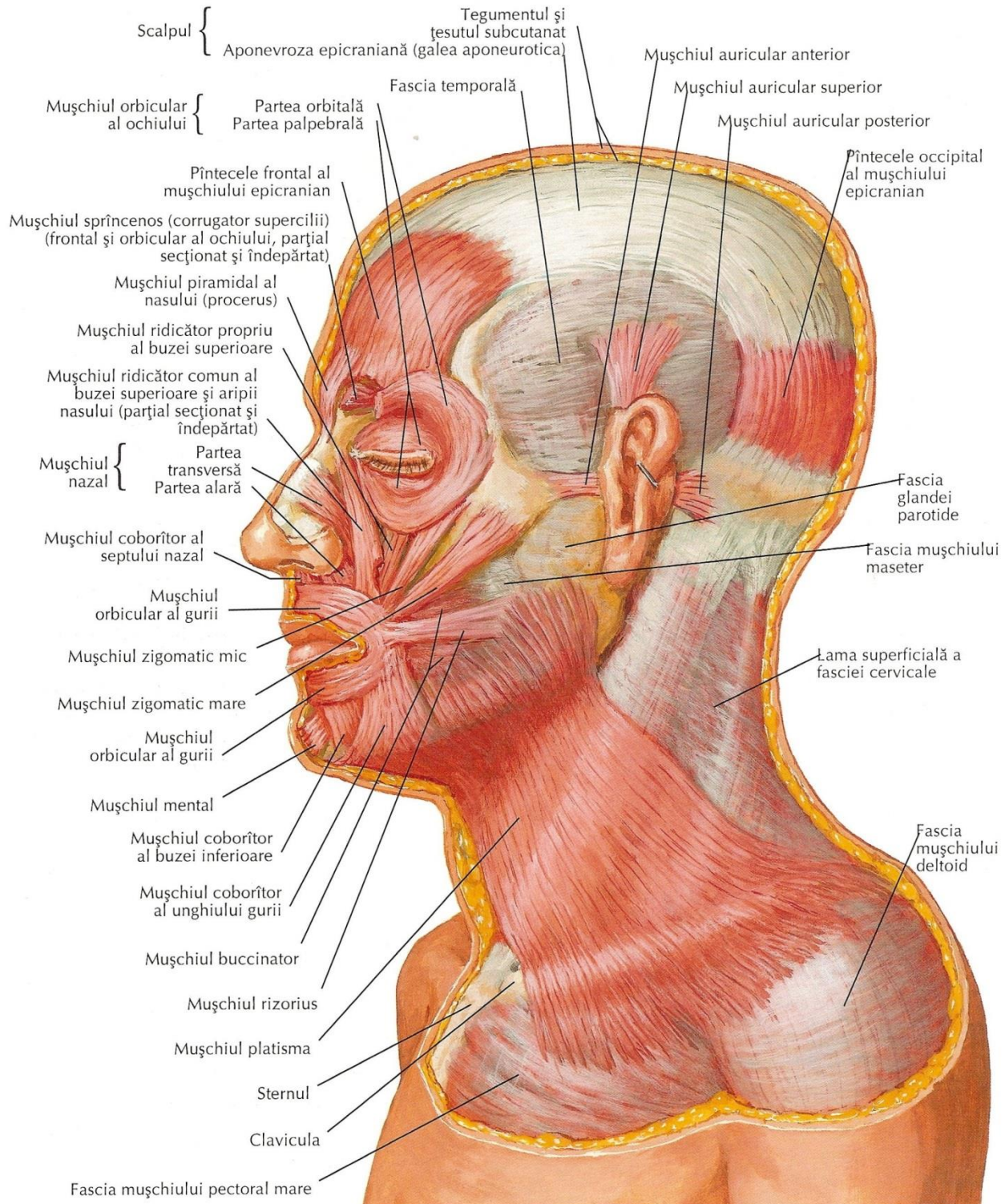
Nimic nu este întâmpător pe fețele noastre. Mușchii faciali nu se mișcă aleator, ci urmează comenzile date de creier. Acest curs se parcurge cu oglinda în mână, fiind atenți și la propria față. Este și o metodă de autocunoaștere, nu doar de comunicare eficientă cu cei de lângă noi!

Începem? Succes!

Oasele craniului și ale gâtului

Mușchii mimicii

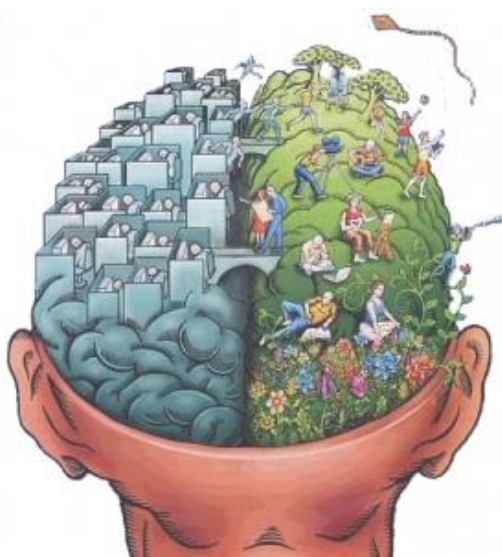
Modul în care creierul controlează mușchii feței

Creierul este responsabil, printre altele, de toate mișcările mușchilor noștri, inclusiv cei ai feței. Pe lângă mișcările conștiente pe care le executăm în viața de zi cu zi, mușchii noștri reacționează inconștient la diferiți stimuli. În ceea ce privește mușchii feței, peste 90 % din mișcările lor sunt făcute în mod inconștient. Asta nu înseamnă aleator, ci doar că mișcările sunt controlate de subconștient și nu voite.

Mușchii feței noastre sunt la fel ca orice alți mușchi, cu cât sunt folosiți mai des, cu atât ei sunt mai bine definiți. În cazul unui sportiv care își folosește mâinile, mușchii lui vor crește. Urmând același principiu, mușchii obrazilor unui om obișnuit să râdă mult și să se bucure de viață se vor ridica și vor deveni mai plini.

Creierul nostru are două emisfere cerebrale: cea stângă, responsabilă de lucrurile logice pe care le facem și cea dreaptă, responsabilă de creativitatea și de latura noastră emoțională. Emisfera stângă a creierului controlează toată partea dreaptă a corpului nostru, iar emisfera dreaptă controlează toată partea stângă a lui. Vom vedea un pic mai jos ce însemnătate are această afirmație și de ce este important să facem această diferențiere între cele două emisfere cerebrale.

Studii care atestă această teorie se fac de mult timp și, odată cu evoluția aparaturii medicale, rezultatele lor sunt tot mai clare. Cea mai evidentă dovadă care atestă faptul că emisferele cerebrale funcționează diferit este cazul celor ce au suferit atacuri cerebrale în urma cărora au rămas cu pareze sau semipareze. La cei la care a fost afectată emisfera dreaptă, se constată probleme apărute la partea stângă a corpului și imposibilitatea de a-și controla la fel de bine emoțiile. La cei la care a fost afectată emisfera stângă a creierului, se observă paralizia sau semiparalizia părții drepte a corpului, ascoiate cu pierderea unora dintre facultățile logice.

Pentru că avem două emisfere cerebrale care se comportă diferit și care sunt influențate de stimuli diferiți, vom avea și două jumătăți ale corpului, cele controlate de emisferele respective, care se vor comporta diferit. Locul în care acest comportament diferit al mușchilor este cel mai evident este fața noastră.

Simetria facială bilaterală

Simetria bilaterală la organisme este o particularitate a evoluției. Oamenii sunt doar un exemplu dintr-un număr foarte mare de specii bilateral simetrice. Există în mod evident un avantaj evolutiv al simetriei bilaterale, deși există încă multe specii care arată că nu este singura cale spre o evoluție de succes.

Deși fețele aparent simetrice sunt percepute ca fiind atractive, atât la bărbați cât și la femei, trebuie să subliniem că acelea complet simetrice sunt percepute ca fiind nenaturale. Fețele care prezintă un grad de simetrie ridicat sunt, în general, asociate cu o stare de sănătate fizică, genetică și mentală bună, dar joacă un rol important și în stabilirea gradului de frumusețe.

Factorii de stres din jurul nostru determină apariția asimetriei faciale, proces ce se desfășoară pe parcursul întregii noastre vieți. S-a constatat că persoanele cu o asimetrie facială mai mică sunt, în general, considerate mai atrăgătoare, iar asta și datorită unui răspuns mai bun, pe care îl au la factorii de stres din viața lor. Rar vom întâlni persoane în vârstă care să prezinte o simetrie facială bilaterală crescută, asta deoarece în decursul vieții au fost mai mult timp supuse presiunii sau au suferit mai multe traume decât tinerii, mai lipsiți de experiență și experiențe.

Pe lângă asimetria bilaterală permanentă, care se conturează în timp, pe fața oamenilor apare și o asimetrie de moment, atunci când aceștia vorbesc, râd sau afișează diferite mimici de conjunctură. Această asimetrie nu se manifestă doar pe chip, ci poate fi oglindită de întreg corpul și este cauzată de forța inegală a legăturilor neuronale între emisferele cerebrale și restul corpului, dar și de tipul factorilor de stres.

De asemenea, vom vedea în capitolele următoare că există și o asimetrie semipermanentă, care se manifestă doar atâta timp cât factorul de stres este prezent.

Funcțiile emisferelor cerebrale

Emisfera stângă:

- Funcționează pe bază de simțuri. Emisfera stângă transformă simțurile în percepții și raționamente cauzale.
- Funcțiile de logică și rațiune ale emisferei stângi sunt foarte utile în viața de zi cu zi, dar ne limitează viziunea.
- Emisfera stângă permite gândirea lineară, univalentă, biunivocă.
- Păstrează, înmagazinează experiențele lumii fizice.
- Conferă sensul estimării calității, deține capacitatea de a judeca și de a percepe măsura.
- Vehiculează cunoașterea pe bază de argumente.
- În emisfera stângă predomină analiza și nu sinteza.
- Emisfera stângă gestionează limbajul.
- Coordonează simțurile fizice.
- Emisfera stângă administrează relaționarea și judecata.
- Operează cu comparații și raționamente.
- Este logică și rațională.

Emisfera dreaptă:

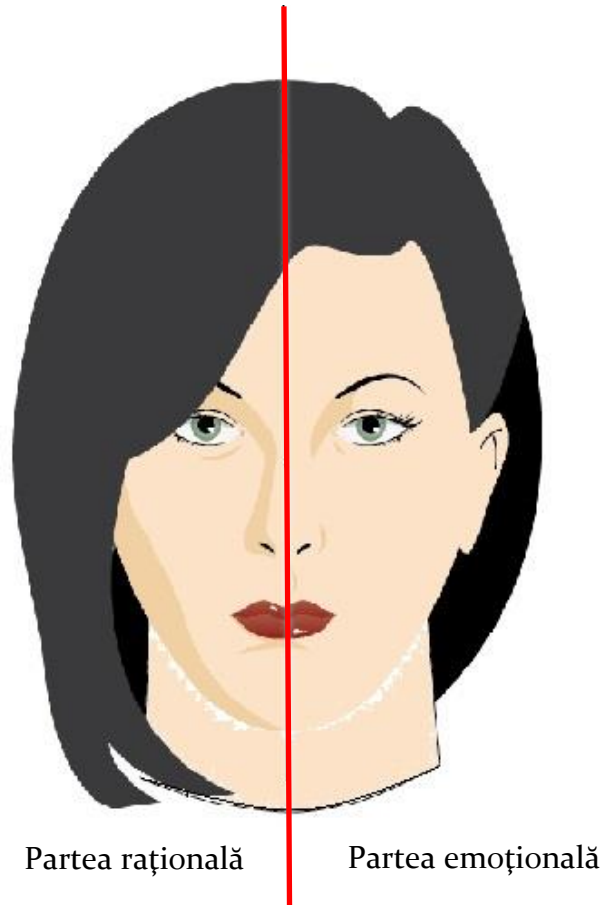
- Funcționează pe bază de imagini – reprezentare mentală.
- Nu este limitată la logică. Emisfera dreaptă permite gândirea spectrală, multivocă, polivalentă.
- Păstrează experiențele interioare, psihice, imaginative.
- Emisfera dreaptă răspunde de creativitate.
- Răspunde de fantezie și reprezentările interioare.
- Vehiculează instincte și trăiri ilogice.
- Operează cu percepții, reprezentări și trăiri.
- Emisfera dreaptă gestionează simțurile artistice.
- Predomină sinteza în raport cu analiza.
- Coordonează simțurile spirituale.
- Emisfera dreaptă coordonează emotivitatea și afectivitatea.
- Este imaginativă și figurativă.

Ca o concluzie, emisfera stângă este cea logică și rațională, iar emisfera dreaptă cea creativă și emoțională.

Atenție însă, cele două emisfere cerebrale controlează corpul încrucișat. Emisfera stângă (rațională) controlează partea dreaptă a corpului, iar emisfera dreaptă (emoțională) controlează partea stângă a corpului – inclusiv la nivelul mușchilor faciali.

Împărțirea feței pe orizontală

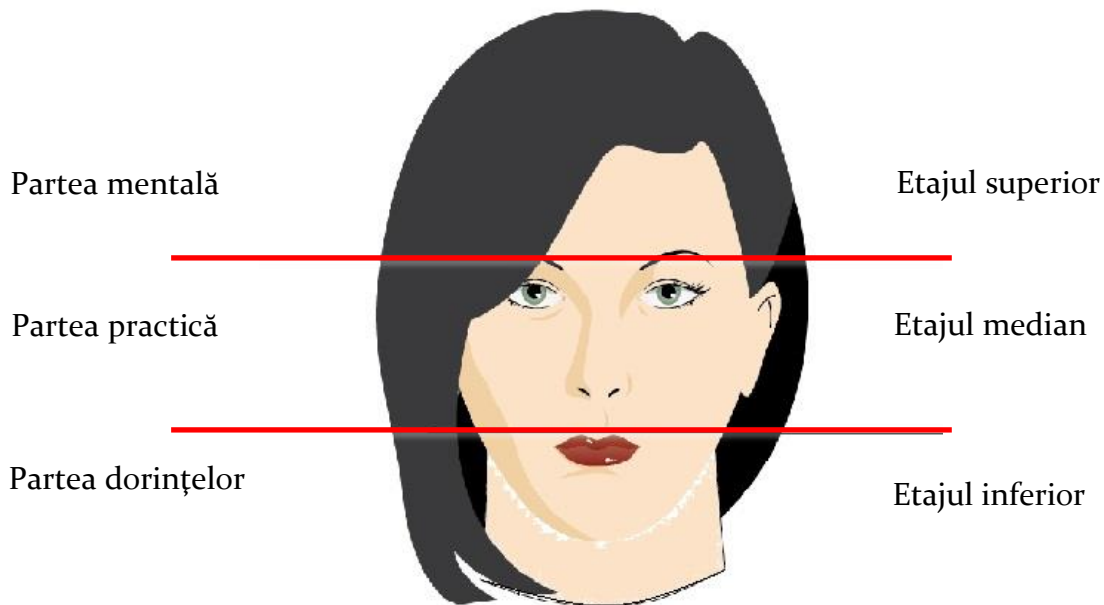
Dacă tragem o linie verticală, imaginară, prin centrul feței, obținem două jumătăți, cea dreaptă și cea stângă. De acum încolo vom numi **partea dreaptă** a feței **parte logică** (ea este controlată de emisfera stângă a creierului) și ne va arăta raționamentul logic care reprezintă un individ. De asemenea, vom numi **partea stângă** a feței **parte emoțională** (ea fiind controlată de emisfera dreaptă a creierului) și ne va arăta felul în care un individ își percepe viața emoțională și se raportează la ea.

Cu ajutorul acestui mod de împărțire putem determina felul în care o persoană percepe stresul și cum o afectează. De obicei, una dintre cele două jumătăți ale feței, în totalitate sau în parte, este ușor mai coborâtă decât cealaltă.

De reținut este că observarea acestor diferențe nu necesită o pregătire foarte mare în studiul fizionomiei. Cu cât una dintre cele două jumătăți ale feței este mai coborâtă, mai aplatizată, mai retrasă, cu atât persoana respectivă resimte stresul în acea parte a vieții sale de mai mult timp.

Împărțirea feței pe verticală

Important de reținut din acest tip de împărțire este că partea predominantă a feței unui om reprezintă *motorul* personalității acestuia, el putând fi ori un gânditor, ori un om practic, ori unul mânat de propriile dorințe.

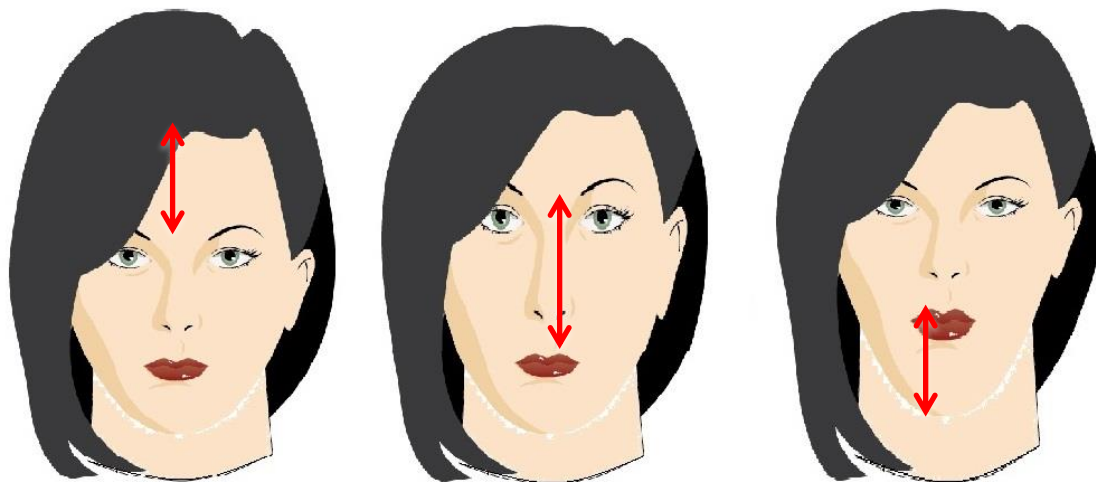
Statistic, s-a constatat că, în ziua de azi la un procent de aproximativ 75% dintre adulți, etajul median al feței este cel predominant. Urmează, cu un procent de 10%, cei al căror etaj superior al feței este cel mai bine definit și, cu 5%, cei care au etajul inferior proeminent. Restul de 10% sunt oameni care prezintă un echilibru între etajul superior și cel median, între cel median și cel inferior sau la care toate cele trei etaje sunt la fel de bine definite.

Cele trei părți ale feței

Partea de sus a feței este cuprinsă între linia imaginară, trasă prin mijlocul sprâncenelor și trichion (umflătura prezentă în centrul părții superioare a frunții, aproape de linia de inserție a părului). Această zonă este modelată de activitatea noastră mentală (de tipul de gândire care ne caracterizează). Această activitate mentală poate însemna memorie, capacitate analitică sau de sinteză, imaginative, mod de gândire, iar dovezile fizice ale acestor activități sunt vizibile. Această zonă a feței reflectă genul de inteligență al unui om, precum și relația lui cu sine.

Partea centrală a feței se întinde de deasupra ochilor și ține până deasupra buzei superioare. Această zonă este modelată de interacțiunile practice pe care le avem cu lumea din jurul nostru, cu partea fizică a mediului în care trăim. Prin interacțiuni practice înțelegem modul în care acționăm în viața de zi cu zi ca să ne atingem scopurile. În general, aceasta este partea predominantă la cei mai mulți oameni, lucru normal dacă ne gândim că trei (și parțial al patrulea) din cele cinci simțuri pe care le avem, cu organele aferente, se află prezente aici.

Partea de jos a feței ține de deasupra buzei superioare până la capătul bărbiei. Această zonă ne oferă informații cu privire la tendințele instinctuale legate de dorințele oamenilor, nu doar în sens sexual, ci într-un sens mai amplu legat de nevoile fizice, emoțiile puternice, îndemnuri și impulsuri care pot duce la acțiuni nepremeditate. Dealtfel, este partea feței asupra căreia renumitul criminolog Cezare Lombroso și-a îndreptat cel mai mult atenția.

Linia de demarcație dintre etajul superior și cel median este trasată prin mijlocul sprâncenelor, iar cea dintre etajul median și cel inferior este trasată pe deasupra buzei superioare și adiacentă acesteia.

Forma feței

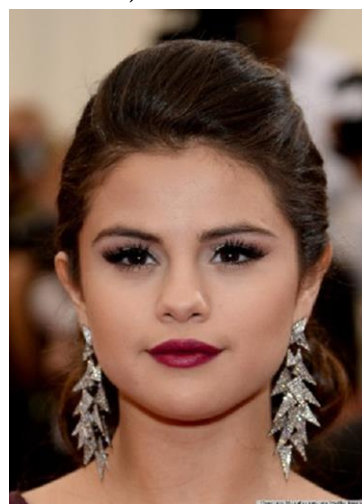
Forma feței este foarte importantă, deoarece reflectă rapiditatea cu care o persoană își poate schimba starea de spirit (sau starea emoțională). Această predispoziție poate fi observată încă dinainte de a stabili un contact sau de a începe o conversație și ne ajută să conturăm strategia de comunicare încă dinainte de a-i strânge mâna celui cu care ne întâlnim.

Formele feței pe care le studiem în acest curs sunt: dreptunghiulară, pătrată, rotundă și ovală, deși vom vedea probabil că în alte cursuri de fizionomie se vorbește despre cinci, șapte sau nouă forme de fețe. Le-am ales doar pe acestea patru deoarece, de cele mai multe ori, restul formelor sunt combinații între ele, dar și pentru că acestea patru exprimă cel mai bine o trăsătură de personalitate.

Față dreptunghiulară

Față rotundă

Față ovală

Față pătrată

Forma dreptunghiulară a feței denotă o stare emoțională constantă, greu de schimbat. Este cunoscută în fizionomia chineză și ca “fața de jad” (deoarece are forma și “căldura” unei plăcuțe de jad din care erau confecționate armurile de ceremonie ale înalților demnitari chinezi). Cei care au această

formă de față par câteodată reci și calculați, dar asta fiindcă sunt persoane care preferă, sau sunt nevoite, să nu-și arate sentimentele sau emoțiile.

Fața pătrată este atribuită în mod istoric unei persoane încăpățănate, și asta pe bună dreptate, pentru că acești oameni, odată ce și-au format o părere, nu se vor răzgândi ușor nici din punct de vedere mental, nici emoțional. La această formă de față înălțimea este aproximativ egală cu lățimea.

Fața rotundă denotă un echilibru între dispoziția constantă și cea emotivă. Deși au momente în care izbucnesc, cei cu fața rotundă au tendința de a reveni repede la starea lor echilibrată. În fizionomia estică, această formă de față este cunoscută și sub denumirea de fața “lună nouă” și este atribuită unor persoane plăcute, dinamice, dar care au tendința de a exagera atunci când au o problemă - fie de sănătate, fie de altă natură.

Fața ovală denotă de obicei o persoană capricioasă, cu toane, care își va schimba starea de spirit repede, chiar și din cauza unor chestiuni mărunte, cum ar fi starea vremii. Oamenii care au acest gen de față pare că au fruntea lată și bărbia îngustă (sau ca un triunghi cu baza în sus). Această formă de față este specifică persoanelor care își pot plânge singure de milă, cu ușurință, atunci când își doresc ceva, iar după ce obțin pot deveni la fel de ușor binedispuse.

De regulă, oamenii au o combinație de două forme (oricare dintre cele de mai sus). De exemplu, o persoană poate avea două treimi ale feței dreptunghiulare (vezi împărțirea pe verticală), iar cea de-a treia rotundă. Vom interpreta predispoziția ei de a-și schimba starea emoțională în funcție de zonele în care se află diferitele forme ale feței.

Este interesant de observat cum nou născuții au întotdeauna (dacă nu există malformații congenitale) etajul superior al feței cu cea mai mare suprafață, apoi etajul median, cel inferior fiind foarte puțin întins ca suprafață. Până în jurul vârstei de 12 ani oasele capului sunt moi și ușor deformabile sub acțiunea mușchilor. Până la această vârstă se formează și trăsăturile de personalitate care definesc motorul personalității. Astfel, până la atingerea maturității sexuale, etajele feței sunt definite.

Notă: Fața dreptunghiulară și cea ovală vor avea întotdeauna înălțimea mai mare decât lățimea. Fața pătrată și cea rotundă vor avea înălțimea și lățimea aproximativ egale.

Pictarea feței

Marcarea corpului și a feței, cu lut sau pigmenți naturali, a existat într-o formă sau alta în cele mai multe culturi tribale (dacă nu cumva în toate). În ziua de azi, deși doar în timpul anumitor ceremonii sau festivaluri, acest obicei încă mai este practicat de populații indigene din Australia, Noua Zeelandă, insule din Oceanul Pacific sau părți ale Africii. În America Centrală și de Sud pentru pictarea fețelor se foloseau pigmenți extrași din plante sau cărbune, în timp ce în America de Nord se foloseau în principal diferite tipuri de argilă. O formă semipermanentă de pictură pe corp și față este practică și azi în Orientul Mijlociu și India. Ea poartă numele de *mendhi*, are la bază pigmenți de henna, iar în anii '90 a devenit populară și în Occident.

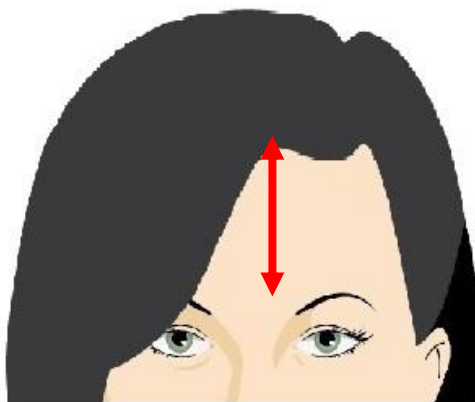
Acest obicei al oamenilor este practicat încă dinaintea apariției limbajului articulat și poate fi văzut tot ca o formă de comunicare, scopul principal fiind acela de transmitere a mesajelor. Însemnătatea mesajelor transmise astfel varia în funcție de statutul individului în trib, de poziția tribului în areal, de momentul anului și de foarte mulți alți factori a căror însemnătate s-a pierdut în negura timpului. Tehnicile de pictare a feței și de extragere a pigmenților folosiți au evoluat în decursul istoriei, ajungând azi o industrie - cea cosmetică.

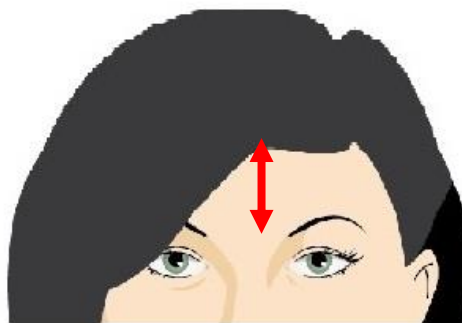
Vom reveni asupra acestui subiect, atunci când vom vorbi despre obraji, unde vom aborda și subiectul machiajului în lumea modernă.

Fruntea

Fruntea este o parte foarte importantă, atunci când analizăm o față. Pe ea “citim” semnele activităților ce au loc în mintea umană: gânduri, capacitate analitică, cunoștințe acumulate, memorie, abilitatea de a proiecta imagini, capacitatea de convingere etc. Mare parte din ce definește o personalitate se regăsește în modul în care individul respectiv gândește.

Fruntea înaltă reprezintă o capacitate mare pentru procese cognitive simultane.

O frunte puțin înaltă arată o capacitate mai mică pentru procese cognitive simultane.

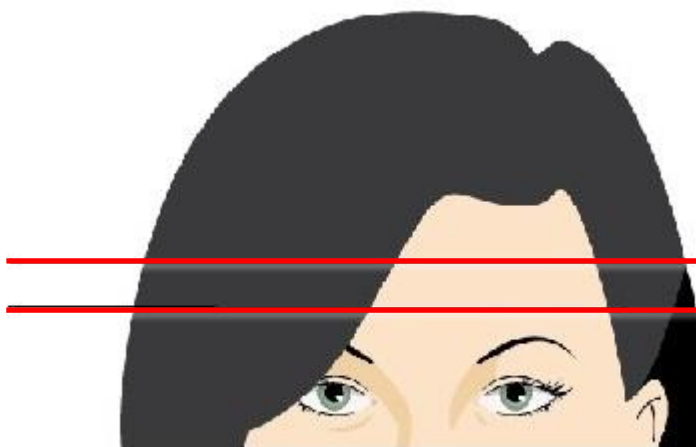
Cu cât o frunte este mai înaltă, cu atât capacitatea de a ne gândi la mai multe lucruri în același timp este mai mare, dar nu ne referim la calitatea gândurilor. Știm că există mai multe tipuri de inteligență (de exemplu, inteligență motrică vs. inteligență mentală) și că fiecare om are rolul său în societatea actuală, deci feriți-vă să catalogați oamenii atunci când vedeți o frunte mai puțin înaltă.

De cele mai multe ori, capacitatea de a avea procese cognitive simultane nu se traduce doar prin abilitatea de a face legături mentale, ci și printr-o dezordine mentală. Oamenii obosesc destul de repede atunci când se gândesc la mai multe lucruri în același timp.

Capacitatea mai mică pentru procese cognitive simultane se manifestă, de cele mai multe ori, printr-o mai bună organizare și concentrare mentală. Oamenii de acest fel își pot menține atenția canalizată pentru mai mult timp asupra unui subiect.

Împărțirea frunții

Etajul superior - Spiritualitate

Etajul median - Capacitate analitică

Etajul inferior - Bază de date

Etajul superior al frunții

Protuberanța spirituală (trichion)

Partea de sus a frunții oferă detalii legate de gândirea superioară și spiritualitate. O umflătură în mijlocul etajului superior al frunții denotă o persoană pentru care spiritualitatea este o

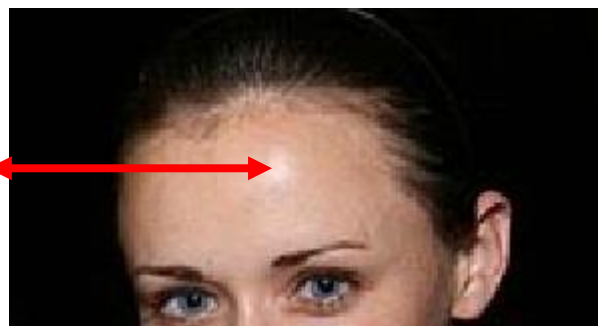
parte importantă a vieții. Numim această zonă *protuberanța spirituală*. Dacă această protuberanță a frunții este întinsă ca suprafață, persoanele sunt înclinate mai degrabă să creadă în superstiții, nivelul lor de dezvoltare spirituală nefiind unul foarte înalt. Sunt oameni obișnuiți să-și însușească obiceiuri și credințe doar pentru că așa văd la cei din jur sau așa li se spune. Cei la care această zonă are o dimensiune mai mică, mai bine definită, vor fi mai sceptici și vor încerca să caute un sens și o logică în viața lor spirituală. Sunt oameni obișnuiți să treacă prin filtrul propriei rațiuni elementele care au legătură cu viața lor spirituală.

Protuberanța spirituală

Protuberanțele creativității

În stânga și în dreapta umflăturii spirituale, sunt (sau nu) ceea ce numim *protuberanțele iluziilor*. Aceste două umflături au legătură cu abilitatea oamenilor de a crea imagini sau scenarii în propria minte, atunci când un obiect, peisaj sau eveniment le este descris. Probabil ați auzit de expresia *a vedea cu ochii minții*. Cei care au aceste protuberanțe bine dezvoltate au, la rândul lor, capacitatea de a descrie lucrurile din mintea lor cu atâta acuratețe și prezentând cu un lux de amănunte atât de mare încât pot fi foarte convingători, făcându-i pe interlocutori să creadă ce li se spune.

Protuberanțele creativității
(iluziilor)

Etajul median al frunții

Partea din mijlocul frunții arată capacitatea analitică a persoanei și, în această zonă, găsim ridurile analitice (sau liniile analitice). Capacitatea analitică este dezvăluită de locul de întâlnire al mușchilor din partea superioară și din cea inferioară a frunții. Ridurile analitice încep să apară, de obicei, din mijlocul frunții.

Ridurile analitice

Câteodată, ridurile analitice sunt drepte, mergând din partea mentală în cea emoțională a frunții. Veți observa la unele persoane mai multe riduri de acest fel; cu cât un om prezintă mai multe riduri analitice, cu atât este mai obișnuit să despice firul în patru, putând, în unele cazuri, să indice tendința de a supra-analiza. De asemenea, la unele persoane, aceste riduri analitice sunt mai vizibile sau mai adânci doar pe o jumătate a frunții; vom spune despre ele că au o capacitate mai mare de analiză a aspectelor emoționale sau a celor logice din viața lor. Termenul de analiză emoțională sau logică este subiectiv, deoarece ce este emoțional pentru un grup sau individ poate fi logic pentru altul și invers.

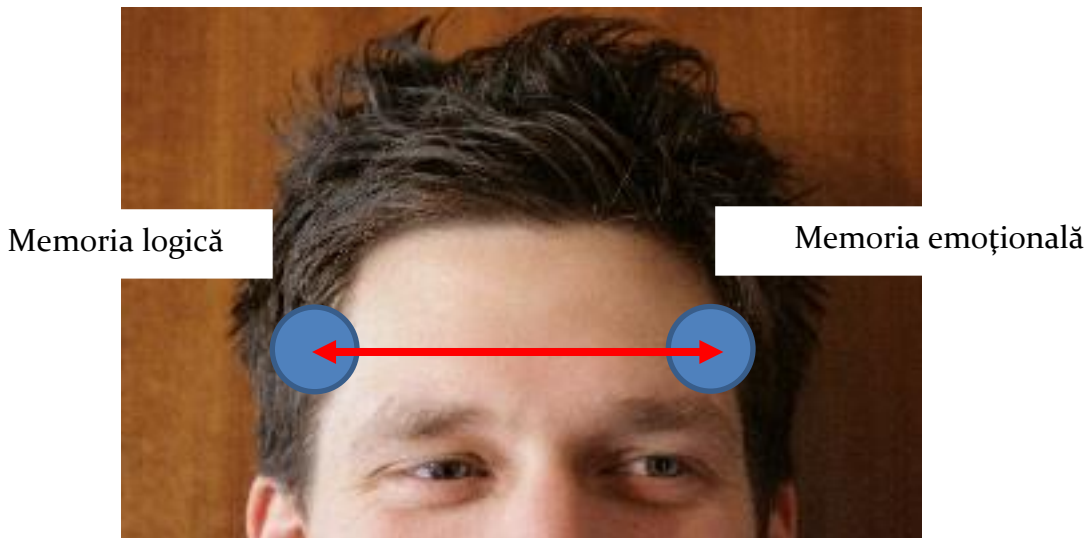
Riduri analitice

Memoria

Lateralele frunții arată felul în care oamenii procesează informațiile (memoria - cuvinte, imagini, sunete, în funcție de tipul de personalitate al fiecăruia). Există trei etape principale în formarea și recuperarea memoriei:

1. *Codificarea sau înregistrarea*: primirea, prelucrarea și combinarea informațiilor primite
2. *Depozitarea*: crearea unor înregistrări permanente ale informațiilor codate
3. *Preluare sau amintire*: accesarea informațiilor stocate, ca răspuns la unele nevoi de utilizare într-un proces sau activitate.

Memoria nu are un loc anume în creier, ea fiind un proces care implică mai multe părți, însă, zonele din apropierea tâmpelor (locul de întâlnire al oaselor *frontal*, *parietal*, *sfenoid* și *temporal*), la capetele liniilor analitice, arată în fizionomie capacitatea de memorare a unei persoane. Este bine știut că o lovitură puternică în această zonă poate duce la pierderi de memorie.

Zona analitică a frunții face legătura între memoria logică și cea emoțională a unui individ, de aceea, cu cât această zonă este mai activă, crește și capacitatea de a face apel atât la memoria emoțională, cât și la cea logică.

Etajul inferior frontal

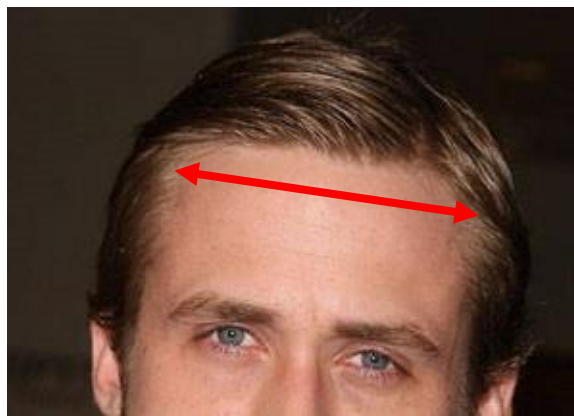
Partea de jos a frunții este partea aflată deasupra sprâncenelor, (zona arcadelor), iar în fizionomie este numită *baza de date* sau cumulumul de cunoștințe. Aceste cunoștințe se referă la informații pe care le dobândim sau cu care ne naștem. Etajul inferior este cea mai activă parte a frunții. Este ușor de observat când o persoană acumulează cunoștințe noi, deoarece mușchii din această zonă devin mai activi. Fiind mai activi, vor fi mai puternic irigați cu sânge.

Fruntea mai lată la bază și îngustă în partea de sus arată de obicei o imaginație scăzută și un mod de gândire orientat mai degrabă către activitățile fizice decât spre cele intelectuale. Acest tip de frunte denotă o persoană care nu se implică în procese cognitive complexe, deși trebuie să subliniem că nu vorbim aici despre un om încet la minte (sau cu un IQ scăzut), deoarece știm deja că există mai multe tipuri de inteligență, fiecare având rolul ei în complexa societate a zilelor noastre.

Dacă **fruntea este mai îngustă la bază**, dar se lățește în partea de sus, persoana este mai activă mental, dar de cele mai multe ori îi lipsește inteligența fizică sau inteligența motrică. Este tipul de personalitate capabilă să creeze concepte noi, fără să fie neapărat în stare să le pună în practică.

Între cele două tipuri de frunți descrise mai sus se află fruntea echilibrată, cea pe care o au cei mai mulți oameni și care nu se află la niciuna dintre aceste extreme.

De obicei, fruntea este mai lată în partea de sus când procesele cognitive se petrec mai mult la nivel imaginativ. Acest tip de frunte este atributul creatorilor de idei noi, al filozofilor și, în unele cazuri, al artiștilor.

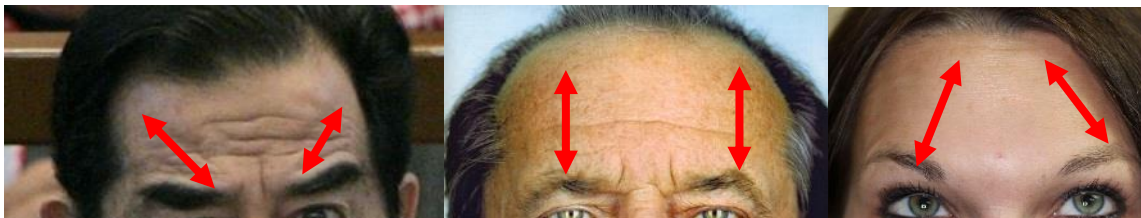

Fruntea este mai lată la bază și mai îngustă în partea de sus atunci când gândirea persoanei în cauză are legătură mai mult cu partea fizică a vieții, cum este, de exemplu, cazul unor sportivi, care pot fi geniali în sportul pe care îl practică, dar care au lacune în alte aspecte ale vieții lor.

Mărimea suprafeței frunții, și implicit înălțimea ei, arată capacitatea de a avea un număr mai mare, sau mai mic, de gânduri și de procese cognitive. Este împământenit în folclorul multor popoare termenul de “frunte înaltă” sau “frunte luminată” atunci când se face referire la o persoană cu bune capacități mentale.

Modul de gândire

Forma părții centrale a frunții este un indicator al modului în care gândește un om, atunci când are de rezolvat probleme din viața de zi cu zi. Această zonă este definită ca partea frunții aflată între arcade și protuberanțele creativității.

Caută soluții la probleme în locuri inedite

Echilibru din punct de vedere al modului de gândire

Inflexibil în gândire, își rezolvă problemele urmând regulile știute

Când vorbim despre modul de gândire sau despre natura gândurilor, ne referim la cele două riduri oblice care apar câteodată pe frunte. Poate fi vorba și de o schimbare a planurilor frunții sau de apariția unor zone mai închise la culoare. Când mijlocul frunții arată ca un trapez cu baza mare în sus, vorbim despre un om care **nu** urmează regulile, care va căuta soluții la problemele pe care le are și în afara modului lor obișnuit de rezolvare. Când mijlocul frunții arată ca un trapez cu baza mare în jos, omul respectiv urmează, de regulă, o singură cale găsirea soluției, cea pe care a învățat-o și care a fost demonstrată de-a lungul timpului. Este un om care nu se abate de la litera legii. Dacă ridurile, schimbarea de plan sau umbrele prezente sunt verticale vom spune despre individul respectiv că va fi echilibrat din punct de vedere al modului de rezolvare a problemelor întâmpinate.

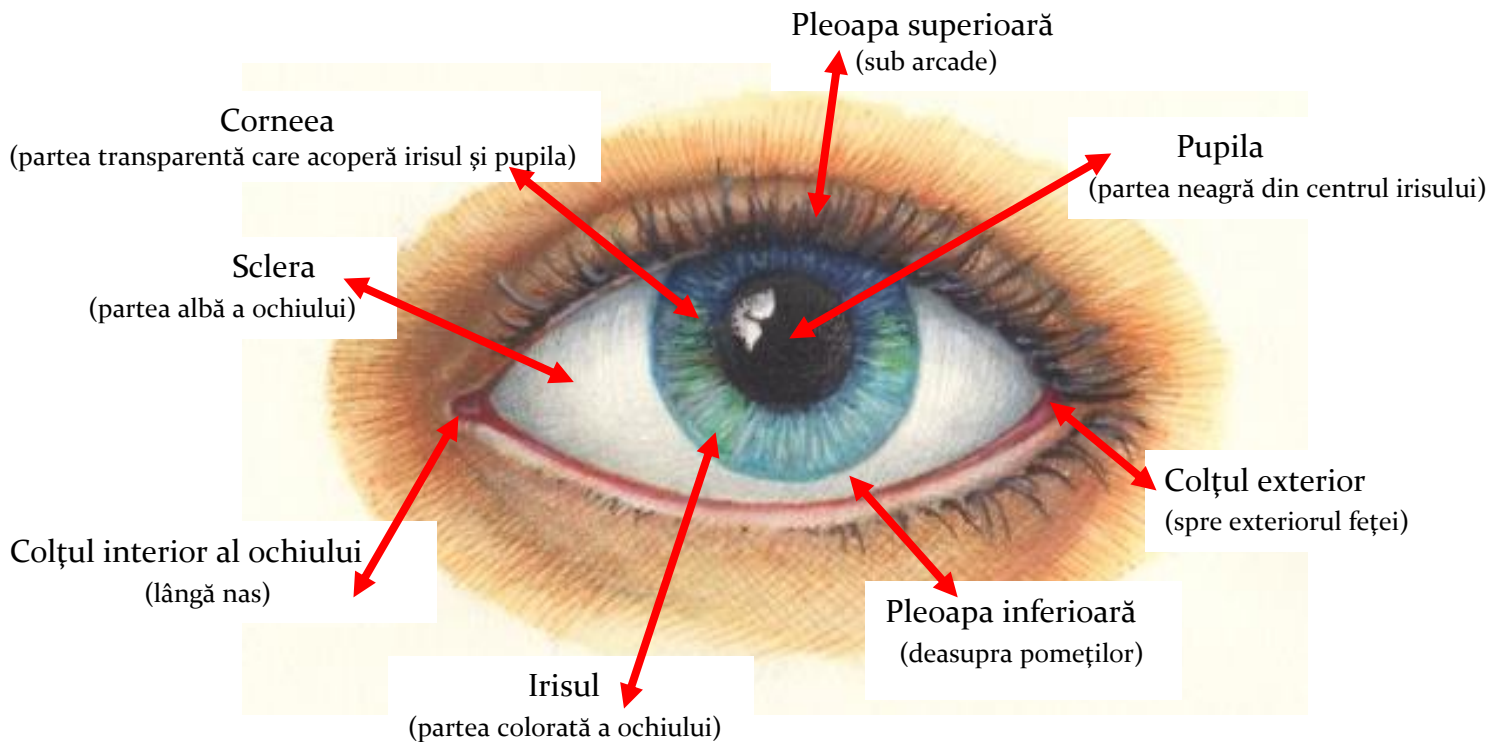
Ochii

Ochii sunt numiți de cele mai multe ori “oglinda sufletului”. Atunci când ne uităm în ochii cuiva, stabilim o conexiune intimă cu acea persoană și de aceea ne este greu să menținem contactul vizual cu alte persoane, mai ales dacă nu le cunoaștem. Părțile ochilor și zona din jurul lor sunt la fel de importante în fizionomie ca ochiul în sine.

Deoarece vom intra în detaliu cu studiul ochilor, este util să ne obișnuim cu terminologia specifică și să descoperim care sunt părțile ochilor.

Nu uitați, atunci când ne întâlnim cu un om, ochii sunt primii la care ne uităm, chiar dacă o facem numai pentru câteva clipe.

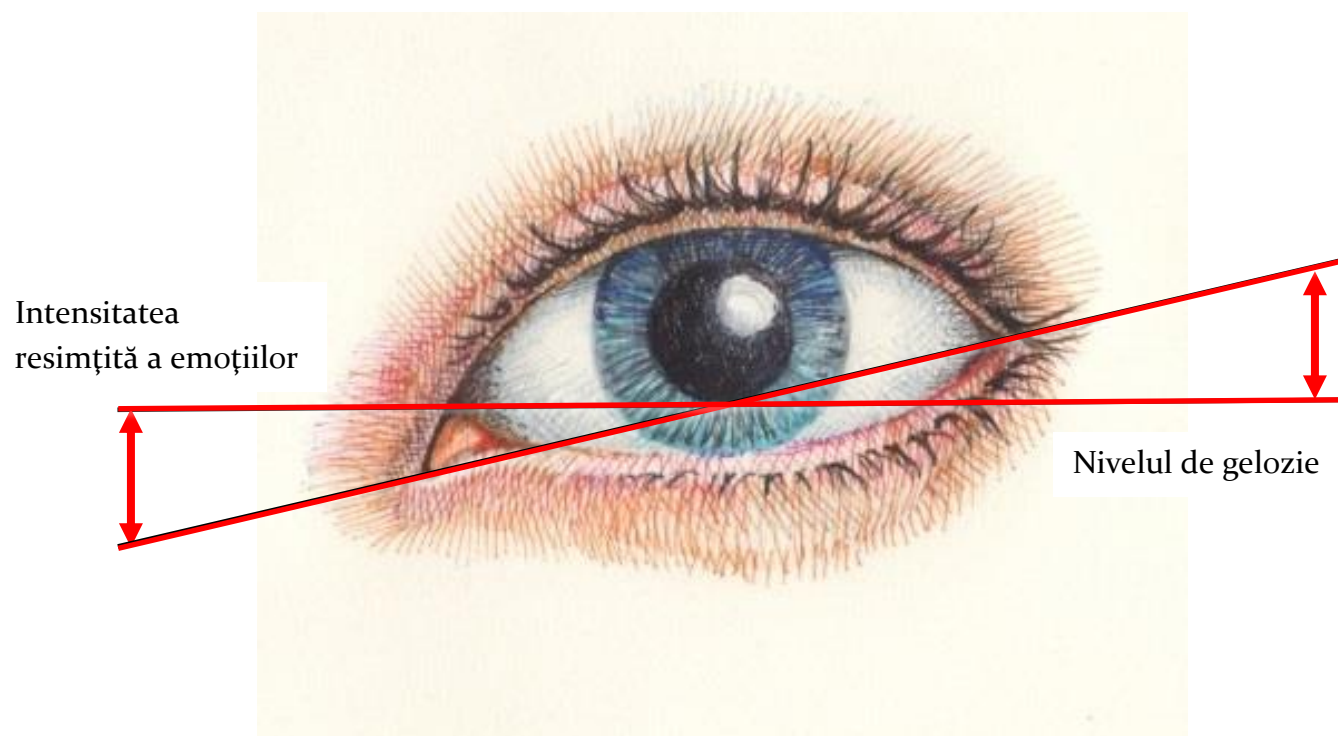
Părțile ochilor

Unghiurile formate de ochi

Cum determinăm dacă un colț al ochilor este coborât sau ridicat? Spunem despre colțurile ochilor că sunt coborâte, sau în cazul celor exterioare ridicate, în raport cu o linie orizontală imaginară, trasată pe sub pupilă. Atenție însă, până ne obișnuim să remarcăm acest aspect, cel mai bine este să analizăm o față atunci când ea este relaxată, orientată în față, iar privirea îndreptată înainte.

Colțurile exterioare și cele interioare ale ochilor reprezintă un barometru pentru nivelul de gelozie și pentru intensitatea efectelor produse de emoțiile pe care le trăim.

Emoțiile sunt definite de mulți ca negative și pozitive (de exemplu, supărarea, stresul, ostilitatea, tristețea, vina sau fericirea, atitudinea pozitivă, entuziasmul). Putem determina cât de mult este o persoană afectată de aceste stări urmărind colțurile interioare ale ochilor, părți care înregistrează efectul pe care îl produc aceste emoții.

Colțul interior al ochiului este un barometru pentru intensitatea cu care sunt resimțite emoțiile. Cu cât colțul interior (cel de lângă nas) este mai coborât, cu atât persoana va avea un nivel mai mare de gânduri emoționale. Toată lumea are emoții și resimte efectul lor, dar cei al căror colț interior nu este coborât (față de linia imaginărie mai sus amintită), nu sunt puternic afectați de stările emoționale pe care le experimentează. De remarcat este că acest colț interior nu poate fi niciodată orientat în sus. Cel mai înalt punct până la care urcă este linia orizontală trasă pe sub pupilă atunci când privirea este orientată înainte, iar corpul este drept.

Colțul exterior al ochilor este un barometru care măsoară nivelul de gelozie. Cu cât acesta este mai ridicat (față de linia imaginărie mai sus amintită), cu atât persoana respectivă va fi mai geloasă. Țineți minte însă că gelozia îi caracterizează pe cei mai mulți dintre noi și este un sentiment natural. Și gelozia în exces, dar și lipsa geloziei sunt dăunătoare relațiilor interumane normale. De multe ori,

gelozia poate fi un motor al evoluției. Să fii gelos presupune să îți dorești ce au alții, indiferent că este vorba despre obiecte, atenție, timp etc. Atenție însă, multă lume confundă gelozia cu invidia, deși invidia este compusă din gelozie + rachiună.

Gradul de deschidere al ochilor în starea relaxată

Cât de pregătit este un individ să accepte idei noi?

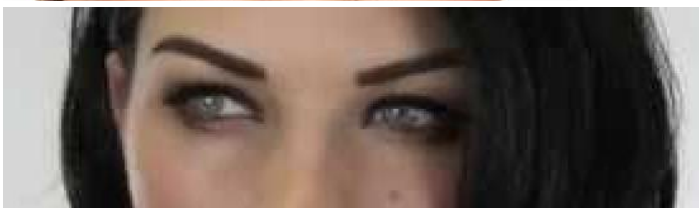
Sau, altfel spus, este o persoană deschisă la minte și pregătită să ne accepte ideile, sau nu? Ca regulă, cu cât o persoană are ochii mai larg deschiși, cu atât este mai pregătită să asculte și să creadă ce i se transmite. De exemplu, atunci când ceva ne uimește în mod plăcut, avem tendința de a deschide ochii larg, pentru a absorbi cât mai mult din această senzație plăcută. De partea cealaltă, o persoană cu ochi mai puțin deschiși nu va fi la fel de dispusă să primească o idee nouă. Gândiți-vă că cineva vă spune ceva ce nu credeți și că deveniți suspicioși - veți avea tendința de a ține ochii întredeschiși și asta pentru că mintea dumneavoastră nu este pregătită să accepte ceea ce tocmai ați auzit și doriți să filtrați mai bine informația.

Persoană foarte deschisă la minte, gata să accepte oricând o idee nouă sau un concept inovator.

Persoană deschisă la minte, echilibrată din punctul de vedere al acceptării ideilor noi.

Persoană circumspectă, cu mintea închisă din punct de vedere al acceptării ideilor noi, suspicioasă din fire.

Poziția ochilor față de planul feței

Persoanele ai căror ochi sunt împinși în față sunt extrovertite. Ochii proeminenți reflectă, printre altele, capacitatea de a spune lucrurilor pe nume și ușurința de a vorbi în public. Persoanele cu acest gen de ochi au în general tendința de a acționa rapid, în urma unei analize sumare a situației în care se află. Sunt oameni care simt nevoia să exteriorizeze continuu emoțiile resimțite, gândurile avute sau stările prin care trec. Până să finalizeze o acțiune, mintea lor va fi deja implicată în următoarea.

De partea cealaltă, ochii poziționați spre interiorul orbitelor (afundați) denotă persoane care trăiesc cufundate în propriile gânduri și sunt numite introvertite. Ochii adânciți în orbite denotă un filtru foarte bun în a transmite către lumea exterioară ce se petrece în cea interioară. De multe ori, introverții sunt catalogați ca încetiși la minte, dar de cele mai multe ori nu este adevărat. De fapt, ei trec prin mai multe filtre ceea ce exteriorizează, emoții, stări, cuvinte, dorințe etc.

Extrovertit

Introvertit

Predictibilitate. Ochi luminoși și ochi lipsiți de strălucire

Strălucirea ochilor este determinată de modul în care corneea reflectă, sau nu, lumina din jur. Acest aspect este condiționat de circulația sangvină periferică și de gradul de irigare a corneei, și este puternic influențat de starea noastră fizică. Fie că este vorba de starea de sănătate, fie că vorbim de nivelul oboselii.

Strălucirea din ochi indică viteza cu care se face conexiunea dintre ochi și creier prin nervul optic. Deși nu este neapărat un semn al inteligenței, indică oameni care sunt spontani, al căror creier reacționează mai rapid. Ca exemplu, putem aminti aici ochii actorilor de stand-up comedy, ochi ce sclipesc de cele mai multe ori.

De partea cealaltă, ochii lipsiți de strălucire pot fi un semn al experiențelor psihologice negative care au ca efect o scădere în spontaneitate, o pierdere a agerimii. Semne ale abuzului, ale suferinței și ale eșecului în viață pot fi "citite" în acești ochi. De cele mai multe ori însă, oboseala este cea care ne face să pierdem din strălucirea ochilor.

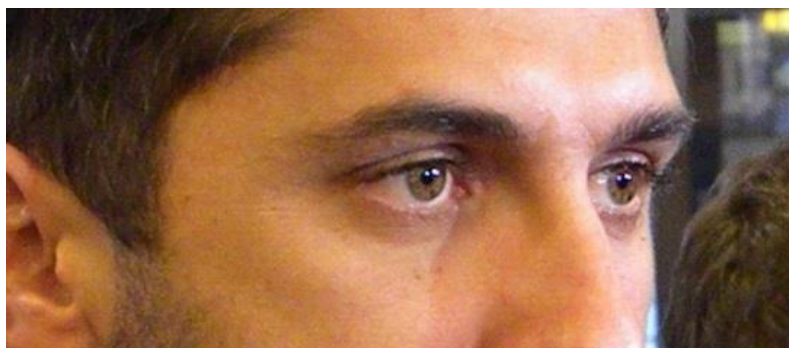

Ochi luminoși, strălucitori

Ochi lipsiți de strălucire

Privirea fixă este de obicei atributul unei minți deconectate de la realitate. Privirea fixă poate apărea, teoretic, la orice persoană și poate fi determinată de mai mulți factori, cum sunt consumul de alcool, de droguri sau șocuri și traume. De asemenea, ea însoțește și o serie de boli mintale. Este aproape imposibil să interacționați normal cu cineva aflat în această stare. Li se întâmplă multor oameni să cadă pe gânduri, moment în care privirea să rămână fixă (privire pierdută). Cel mai bun mod de a interacționa cu acești oameni este unul blând pentru că, de multe ori, au reacții involuntare, violente. Privirea fixă diferă de privirea atentă, concentrată, în special prin durata ei. Menținerea atenției sporite (sau concentrarea) este adesea de scurtă durată.

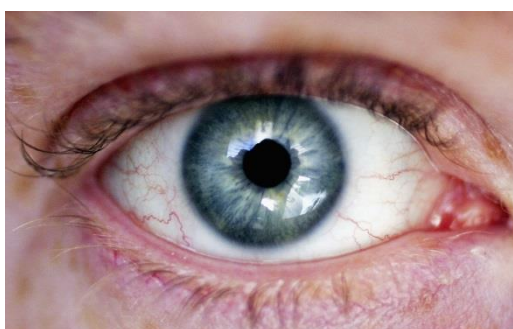

Privire fixă

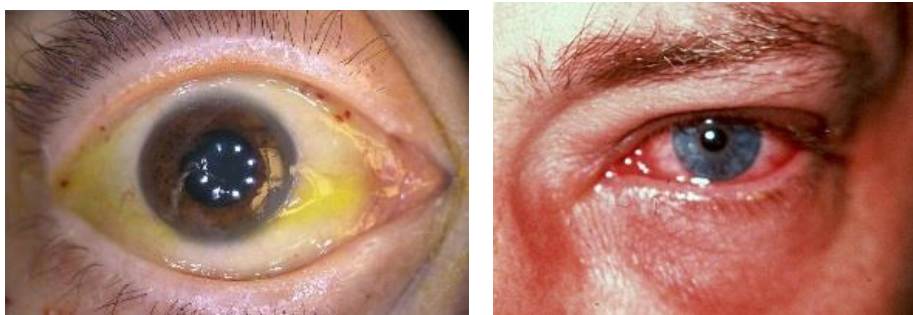
Sclera

“Albul” din jurul irisului este un indicator al stării de sănătate fizică sau al stresului psihic. Sclera colorată trădează o stare de sănătate fizică slăbită, dar și impactul negativ al trăirilor psihice ale acestora asupra sănătății mentale.

Ca regulă, cu cât sclera este mai curată și mai albă, cu atât starea de sănătate a persoanei este mai bună. În literatura medicală de specialitate, în medicina tradițională chineză, dar și în alte practici, colorarea sclerei face trimitere la anumite boli, ce pot fi recunoscute după diferite nuanțe sau tonuri. Vasele de sânge care apar pe sclera sunt un indicator al extenuării, al oboselii acumulate și al nopților nedormite, dar și al accidentelor sau vătămărilor cauzate de lovituri, expunere la lumină puternică sau arsuri solare.

Sclera curată este un semn de sănătate

Semne de boală vizibile pe scleră*

Notă*: Diagnosticarea diferitelor afecțiuni urmărind colorarea sclerei nu face obiectul acestui curs. Diagnosticarea în sine ar trebui să fie o parte a practicii medicale și terapeutice, și făcută de personal avizat și pregătit în acest sens.

Irisul

Mărimea irisului

Întotdeauna, mărimea irisului se stabilește ținând cont de mărimea ochilor și în raport cu fața persoanei respective. Țineți minte că o trăsătură facială care pare mare pe o anumită față poate fi mică pe o altă față.

Dimensiunea irișilor variază în decursul vieții și este, de cele mai multe ori, condiționată de meseria sau ocupația pe care oamenii o aleg.

Un iris mic indică un om ascuns, care nu va spune întotdeauna totul. Chiar și atunci când, prin prisma profesiei, sunt nevoiți să divulge detaliile pe care le cunosc, oamenii cu iriși mici vor ține o parte a informației doar pentru ei.

Irisul mare trădează persoane care, de regulă, vor dezvălui lucrurile pe care le știu, fără să omită multe detalii. Este bine să nu le încredințăm secrete, pentru că nu se pot abține din a spune ceea ce știu.

Persoanele cu ochii mari în comparație cu fața sunt, de regulă, percepute ca naive și inocente, iar cele cu ochii mici sunt considerate nedemne de încredere.

Iriși mici

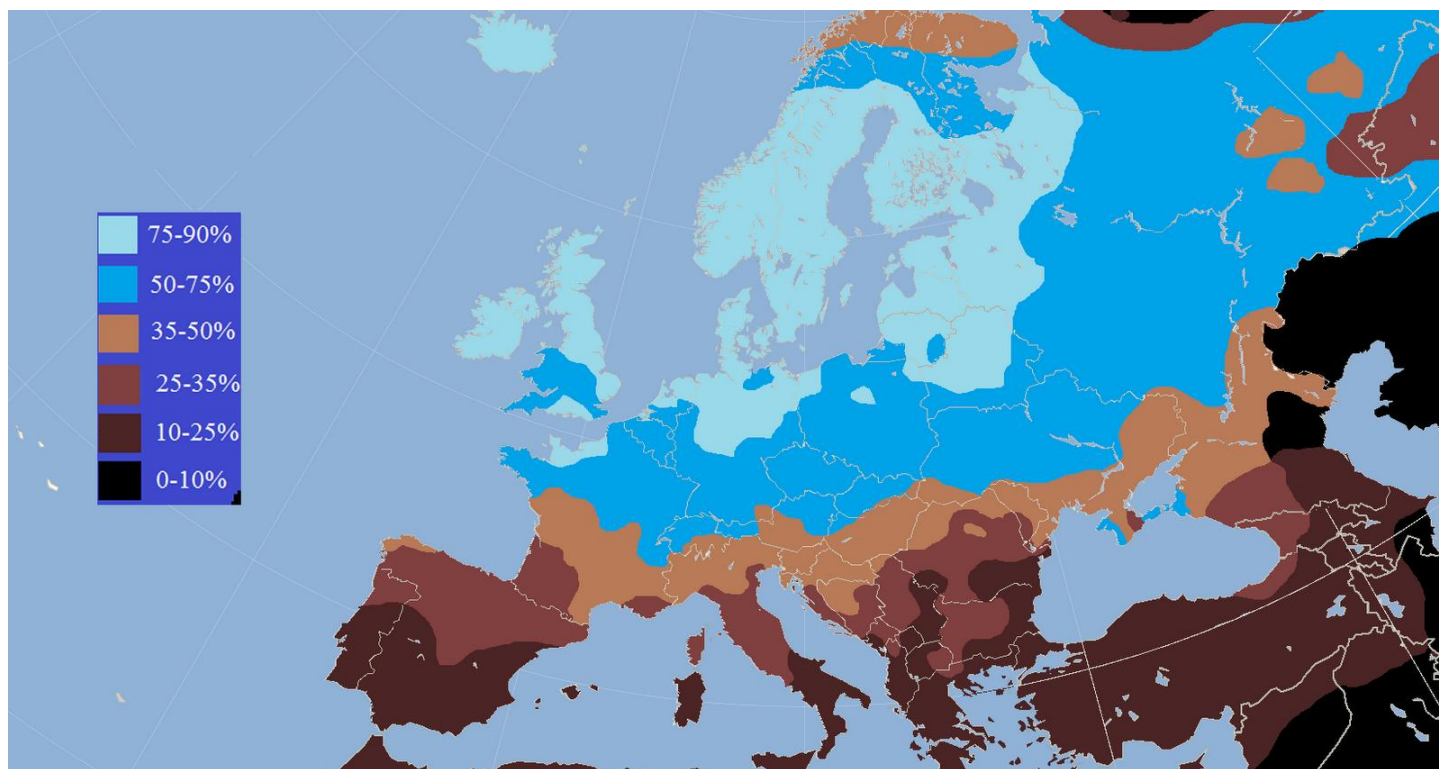
Iriși mari

Modul involuntar de mișcare a irisului

Deși acest aspect poate fi controlat de cei care sunt instruiți în acest sens, atunci când un om își mișcă irișii de la stânga la dreapta în timp ce vorbește arată că este nesincer, că ceea ce spune este diferit de ce știe sau crede.

Culorile irișilor și nuanțele variabile ale acestora

Răspândirea culorilor deschise de ochi în Europa

Elementul principal care contribuie la culoarea irișilor este conținutul de melanină, regăsit în epiteliul pigmentar și în stromă. Densitatea celulară a stromei irisului joacă și ea un rol important. Încă din cele mai vechi timpuri oamenii au încercat să atribuie celor de lângă ei trăsături de personalitate, analizându-le culoarea ochilor. Deși nu s-a reușit o demonstrație clară a acestui aspect, în mod empiric și statistic s-au constatat comportamente diferențiate în funcție de culoarea ochilor.

În ziua de azi, răspândirea culorii ochilor nu este omogenă pe întreg Pământul, în unele zone fiind întâlnite cu o incidență mai mare anumite culori.

Ochii albaștri sunt din punct de vedere evolutiv o noutate. Au apărut în urmă cu 6 până la 10 mii de ani, la un singur individ, mascul, undeva în bazinul Mării Negre, în urma unei mutații a genei responsabile de cantitatea de melanină. Indică o persoană cu atitudine calmă, liniștită, pașnică ce poate fi interpretată greșit câteodată ca indiferență sau atitudine rece. În general, oamenii cu ochii albaștri sunt mai interesați de propria persoană, au o minte foarte independentă și deseori preferă singurătatea, să lucreze pe cont propriu ori de acasă.

Metodele tradiționale de face reading îi mai caracterizează pe cei cu ochii albaștri ca fiind competitivi, egocentriți, iscoditori și nedemni de încredere. Ei posedă o putere fizică și mentală mai mare și tolerează durerea mai ușor.

În unele culturi sunt văzuți ca un bluestem, în timp ce în altele sunt considerați foarte atrăgători.

Ochii verzi apar la un procent de doar 2% dintre oameni, aspect ce îi face să fie foarte apreciați și doriți. Ei trădează în general persoane emoționale, inteligente și lideri înnașcuți. Acești ochi sunt des întâlniți la ofițerii superiori, bunii strategii și la marinarii cu grade înalte. Acești oameni ascultă sfaturile altora, sunt orientați către binele grupului de care aparțin, dar, în cele din urmă, iau singuri decizii. Ca și conducători și strategii cu ochii verzi îi amintim pe Alexandru cel Mare și pe generalii din al doilea Război Mondial, Patton și Rommel. Sunt oameni care, în general, se comportă bine sub presiune.

În mod tradițional, cei cu ochii verzi sunt percepuți ca invidioși, mai geloși decât alții, autosuficienți, dominanți, imprevizibili, creativi și nedemni de încredere – “ochii verzi – niciodată să nu-i crezi”.

În trecut celor cu ochi verzi li s-au atribuit puteri magice sau au fost considerați mistici. În timpul vânătorii de vrăjitoare din perioada inchiziției, a avea ochi verzi era un semn clar al puterilor primite de la Diavol.

Ochii căprui deschis (spre galben) sunt prezenți în general la persoane emoționale și inteligente, dar care sunt mai greu de condus. Această culoare este mai des întâlnită la descendenții popoarelor mediteraneene. Persoanele cu acești ochi sunt echilibrate în general din multe puncte de vedere și își afișează fără rețineri emoțiile și afectivitatea.

Tradițional, sunt văzute ca independente, spontane și încrezătoare.

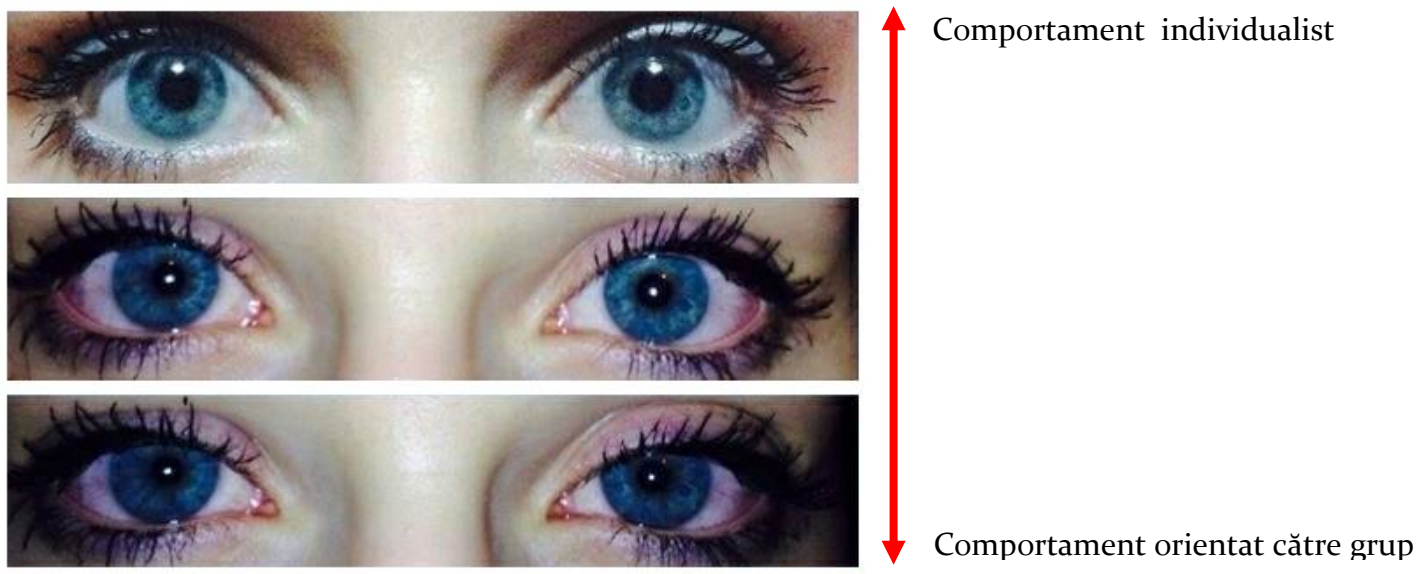
Ochii căprui închis – arată în general persoane care lucrează bine în colectiv și sunt orientate către grup. Modul lor de gândire nu este deloc individualist, egoist, ci orientat mereu către colectiv. Sunt persoane care își afișează afectivitatea față de propriul grup și întâmpină cu căldură noii membri ai colectivului lor.

Statistic, cei cu ochii căprui dorm în medie mai puțin cu două ore pe noapte decât cei cu ochii mai deschiși la culoare. Aceștia au cicluri de somn ușor derulate și le este mai greu să se trezească. Un studiu care leagă culoarea ochilor de consumul de alcool a arătat că cei cu ochii mai închiși la culoare au o toleranță mai scăzută și pot consuma mai puțin. O vorbă de duh s-a născut în urma acestui studiu - “nu te apuca de băut dacă ai ochii mai închiși la culoare decât whiskey-ul din pahar”.

Ochii negri – denotă putere și capacitatea de a-i influența pe alții. Personalități puternice, care impun de obicei respectul, sunt politicoase, cu un spirit mare de sacrificiu și cu o responsabilitate înnașcută. Cu toate acestea, afecțiunea pe care o manifestă față de grup este mai degrabă formală și calculată.

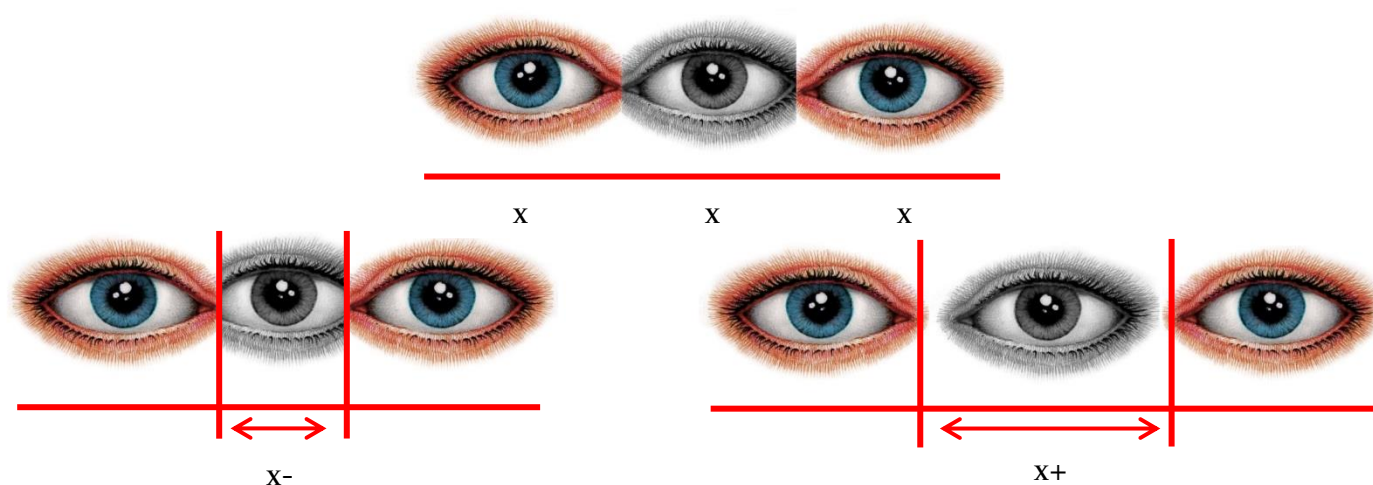
Nuanța irișilor variază la oameni în funcție starea emoțională. Cu cât, din punct de vedere emoțional, ne simțim mai bine, cu atât nuanța ochilor noștri este mai închisă. Și invers, cu cât starea noastră emoțională este mai precară, cu atât nuanța ochilor noștri va deveni mai deschisă.

Există multe nuanțe ale aceleiași culori și este interesant de observat, chiar și în cadrul unei familii sau al unei comunități ai cărei membri au ochii de aceeași culoare, cum unii indivizi, care au o nuanță mai deschisă a irisului, pot avea comportamente diferite, fiind mai puțin interesați de grup.

Nuanța irișilor dezvăluie tendințele individualiste sau orientate către grup, atât în gândire, cât și în comportament, deși acest aspect trebuie întotdeauna luat în considerare și cu celelalte elemente prezente pe față.

Viteza de reacție, în funcție de distanța dintre ochi

Deoarece unii ochi sunt mai lungi, iar alții mai scurți, considerăm că o persoană are ochii normal distanțați atunci când distanța dintre ochii săi este egală cu lungimea unui ochi.

Dacă distanța dintre ochi este mică, în situații enervante și frustrante, persoanele vor reacționa rapid. Sunt persoane iuți la mânie, dar care se vor calma la fel de repede, iar problema va fi rapid dată uitării.

În cazul celălalt, dacă distanța între ochi este mai mare (decât lungimea unui ochi), persoana va aștepta răbdătoare, rememorând evenimentele, simțind resentimente, până când consideră că este momentul să riposteze.

Țineți cont că ochii mai lungi par mai depărtați la o privire superficială, iar cei mai scurți par mai apropiați decât în realitate.

Genele

Informațiile din acest capitol au deocamdată valoare istorică, veridicitatea lor neputând fi demonstrată până acum științific.

Genele ochilor arată felul în care oamenii filtrează informațiile pe care le obțin pe cale vizuală. Genele lungi și dese denotă o abilitate mare de filtrare a informațiilor primite pe cale vizuală. Oamenii cu gene lungi încearcă să înțeleagă sensul imaginilor pe care le percep. De partea cealaltă, genele scurte și rare sunt atributul celor care absorb informațiile pe care le văd fără să le filtreze, nu sunt interesați să și înțeleagă ceea ce văd.

Clasificarea formelor de ochi

Există 15 forme de bază ale ochilor. Pentru că nu sunt întodeauna ușor de identificat sau de ținut minte, fiecare dintre aceste forme a primit numele unui animal. Comportamentul oamenilor poate prezenta, în unele cazuri, asemănări cu cel al animalului de la care au împrumutat numele. În cazul acestui curs însă, numele ochilor nu are legătură cu animalul totemic din practicile șamanice.

Cele 15 forme de bază ale ochilor sunt grupate în cinci categorii definite de un set de caracteristici generale. Oamenii, indiferent de forma ochilor, sunt capabili să aibă o paletă foarte variată de comportamente, dar ce deosebește aceste grupuri între ele este starea de spirit fundamentală la care o persoană se întoarce în momentele în care nu mai este influențată de niciun factor extern. Deoarece starea de spirit obișnuită are tendința de a dicta comportamentul personal, există similitudini între trăsăturile cheie ale personalității sau între comportamentele indivizilor din fiecare grup (indivizi grupați după forma ochilor). În conformitate cu circumstanțele și experiențele din viața fiecăruia, dar și odată cu trecerea timpului, forma ochilor se schimbă.

Numele grupei	Numărul formelor de ochi din grupă	Caracteristica generală a grupei	Definiția grupei
Ochi de animale copitate	3 Tipuri	Pacifiști	Oameni pașnici, care nu încalcă pacea, bunăstarea sau liniștea altora.
Ochi de păsări	4 Tipuri	Mofturoși	Oameni excesiv de mofturoși și cusurgii, cărora le place ca lucrurile din jur să se desfășoare așa cum consideră ei potrivit.
Ochi de feline	4 Tipuri	Agresivi	Oameni care au obiceiul de a ataca fără să fie provocați, cu o mentalitate agresivă și nu întotdeauna sinceri.
Ochi marini	2 Tipuri	Mentali	Oameni preocupați de aspectele și activitățile mentale înaintea celor fizice, interesați de legăturile interumane.
Ochi de noapte	2 Tipuri	Rău intenționați	Oameni care au tendința de face rău sau de a răni, cărora nu le pasă de pagubele provocate altora.

Grupa ochilor de animale copitate

Numele formei	Caracteristica dominantă a oamenilor cu această formă	Descriere
Ochii de căprioară	Loiali	Oameni cu un mare simț al datoriei și al dreptății, deschiși și naturali, dar care pot rămâne în relații chiar și când acestea le fac rău.
Ochii de cămilă	Ranchiunoși	Oameni care rememorează fapte în care au suferit nedreptăți. Sunt în general secretoși.
Ochii de cal	Libertini	Oameni cărora nu le plac limitele impuse de societate sau de morală.

Ochii de căprioară

“Ochii de căprioară” mai sunt numiți și *ochi fundamentali*. Această formă este caracteristică tuturor oamenilor în primii ani de viață, indiferent de rasa sau cultura căreia îi aparțin, sau de locul în care se nasc. Probabil că vă gândiți la copiii asiatici, care la prima vedere au ochii diferiți de cei ai africanilor sau ai europenilor. Atât timp cât nu există malformații congenitale sau accidente care să afecteze funcționalitatea musculară, oamenii vin pe lume cu aceeași formă de ochi.

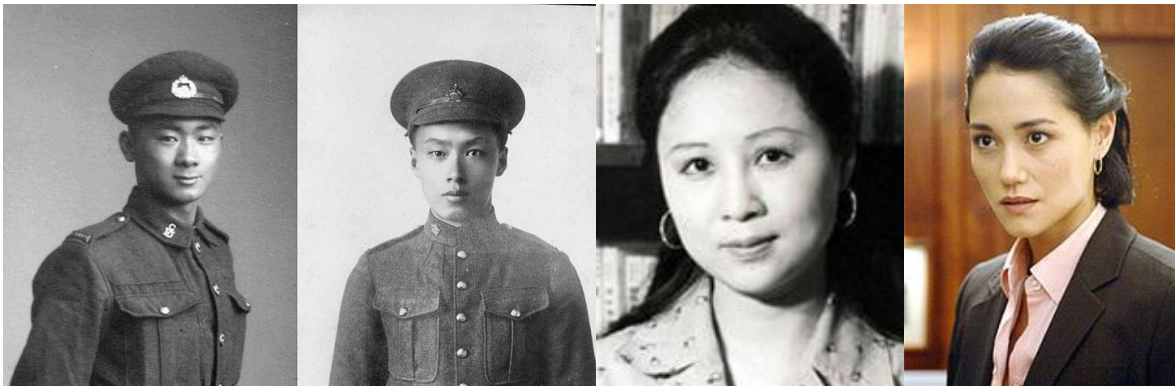

Ce ne induce în eroare, la o privire superficială, este tensiunea pielii din jurul ochilor. Aceasta este mai întinsă la toate populațiile care trăiesc în zone cu vânt puternic, indiferent că este vorba despre stepele Mongoliei, podișurile Chinei, partea de nord a Canadei și a Europei sau țărmurile sudice extreme ale Emisferei Sudice. Același tip de tensiune la nivelul pielii din jurul ochilor este întâlnit și la populațiile care trăiesc în zone muntoase, la altitudini de peste 3000 – 3500 de metri.

Mușchii orbiculari (*oculis orbicularis*) tensionează pielea din jurul ochilor. Această trăsătură are rolul de a proteja ochii, făcând de cele mai multe ori ca pleoapele să fie ascunse sau vizibile doar parțial. Mecanismele musculare care acționează asupra pleoapelor sunt aceleași însă la toți oamenii, chiar dacă la o privire superficială ne este mai greu să le observăm.

Rolul acestei adaptări la mediu este acela de a proteja ochii. Deși este o trăsătură care poate fi transmisă genetic, această adaptare poate să dispară în 3-4 generații, dacă mediul în care trăiesc oamenii respectivi se schimbă. O lege a biologiei spune că funcția (nevoia) creează organul și, urmând același principiu, organele sau adaptările care nu mai sunt necesare – dispar. În plus, anumite trăsături genetice moștenite se manifestă doar atunci când mediul o cere, altfel rămân în stare latentă.

≈ 1920

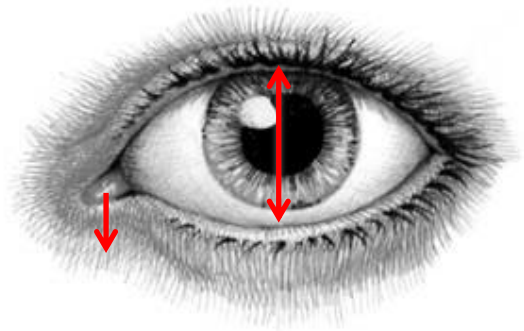
≈ 1940

≈ 1960

Ca exemplu pentru cele afirmate mai sus, amintim familiile de chinezi venite pe teritoriul Marii Britanii în timpul Primului Război Mondial. Vorbim aici de familii formate din chinezi, amestecul interracial fiind exclus în cazurile analizate. Cei din prima generație, ajunși în anii '20, prezentau trăsături asiatice evidente, atât la nivelul ochilor, cât și al pielii și al firelor de păr. O parte din aceștia au rămas în Marea Britanie, și-au adus familiile sau au întemeiat familii în interiorul comunității lor. Urmașii lor, cei născuți în preajma celui de-al Doilea Război Mondial, mai prezentau încă trăsături asiatice, deși tensiunea pielii la nivelul ochilor scăzuse. A treia generație, născută în jurul anilor '60 și după, prezenta trăsături faciale care ar fi trecut mai degrabă ca europene decât ca asiatice.

Putem trage multe concluzii din comportamentul copiilor, dar loialitatea și dependența sunt două dintre caracteristicile lor de bază. La fel se întâmplă și în cazul adulților care reușesc să păstreze această formă de ochi până mai târziu în viață.

Din punct de vedere fizic, ochii de căprioară sunt în general mari, deschiși larg și cu un iris mare. Sclera este vizibilă pe două sau trei părți ale irisului. Sunt ochi orizontali, cu o ușoară înclinație descendentă a colțului interior. Gelozia poate fi prezentă (colțul exterior al ochiului ușor ridicat), dar nu este o trăsătură principală a lor. Fiind încadrați în grupa ochilor de copitate, oamenii cu ochi de căprioară sunt în general pașnici. Ca și caracteristică a persoanelor care au această formă de ochi, notăm loialitatea. Alte trăsături sunt simțul datoriei, fidelitatea în dragoste și faptul că sunt persoane care se țin de cuvânt.

Calitățile asociate cu persoanele care au ochi de căprioară sunt aceleași pentru ambele sexe și toate izvorăsc din combinația dintre loialitatea și natura lor pașnică. De remarcat însă faptul că mai multe femei decât bărbați, la vârsta adultă, păstrează sau redobândesc această formă de ochi. Alte trăsături de personalitate sunt bunătatea sufletească, puritatea în intenții, faptul că iartă repede și supunerea față de partener sau superiori. Persoanelor cu ochi de căprioară le va fi foarte greu să fie infidele, chiar dacă este împotriva propriei intuiții și chiar și atunci când știu că relația le face rău. Sunt persoane care se enervează doar dacă li se forțează mâna, dacă sunt zgândărite în mod repetat. Furia sau mânia lor va fi de scurtă durată, cu alte cuvinte se înfurie, dar se și calmează repede și asta ca rezultat direct al naturii lor pașnice și loiale. Comportamentul lor atunci când vine vorba de

exteriorizarea mâniei poate fi comparat cu cel al unei sticle de Cola, bine agitate înainte de a fi deschisă.

În comunicarea directă acești oameni rezonează și se deschid în fața dumneavoastră atunci când folosiți cuvinte precum dreptate, loialitate, datorie.

Ochii de cămilă

Din punct de vedere fizic, “ochii de cămilă” au punctul cel mai înalt al pleoapei superioare în mijlocul ei (la jumătatea distanței dintre cele două colțuri ale ochilor). Sclera este vizibilă de cele mai multe ori pe trei părți ale irisului. Pleoapa de sus dă impresia că formează un vârf în mijlocul ei (sau seamănă cu o cocoașă de cămilă), dar asta se întâmplă, de fapt, deoarece jumătățile pleoapei superioare (exterioară și interioară) coboară spre colțurile ochilor.

Făcând parte din grupa animalelor copitate, atunci când nu sunt deranjate, persoanele cu acest gen de ochi sunt pașnice. Dacă trecem însă peste pragul lor de toleranță vor riposta, descărcând cantități însemnate de sentimente negative acumulate în timp.

Trăsătura distinctivă de personalitate a acestor persoane este că au tendința de a fi ranchiunoase. Înțelegem prin ranchiună un sentiment persistent rău sau un resentiment. Cei cu ochi de cămilă acumulează ranchiună în special atunci când pe plan personal, familial, al grupului sau al etniei din care fac parte sunt jigniți sau li s-au adus prejudicii, suferă nedreptăți și situația îi împiedică să le îndrepte ori să riposteze. Efectele acestor suferințe duc până la urmă la o predispoziție generală către ranchiună.

În general, “ochii de camilă” se formează în perioade lungi de timp, fie din cauza împrejurărilor apărute la locul de muncă, fie a celor apărute în relațiile de familie sau sociale, deci pot fi asociați, uneori, cu o vârstă mai înaintată, ranchiuna formându-se în general în urma momentelor grele din viață. Însă, în urma situațiilor foarte dificile și a condițiilor grele de viață (teatre de război, zone calamitate), există cazuri în care această formă de ochi apare și la tineri.

Dacă “ochii de cămilă” apar la tineri, aceștia trebuie analizați atent, deoarece, în cazul anumitor tipuri de personalități, combinația dintre acumularea de mânie, secretomanie, ranchiună și forța tinerească poate fi periculoasă.

Atât bărbații, cât și femeile cu “ochi de cămilă” sunt secretoși atunci când vine vorba despre viața intimă sau amoroasă. Spre exemplu, veți vedea foarte rar o persoană cu asemenea ochi care își arată afecțiunea în public sau care își ține partenerul de mână. Atât bărbații, cât și femeile cu “ochi de cămilă” se consideră superiori în fața sexului opus.

Pentru o comunicare eficientă cu oamenii care au ochi de cămilă, plasați-vă pe o poziție de inferioritate. Vorbiți despre nedreptățile suferite și greutățile vieții dumneavoastră. Veți câștiga încrederea acestor oameni, iar ei vor fi mai mult decât bucuroși să se deschidă și să comunice.

Ochii de cal

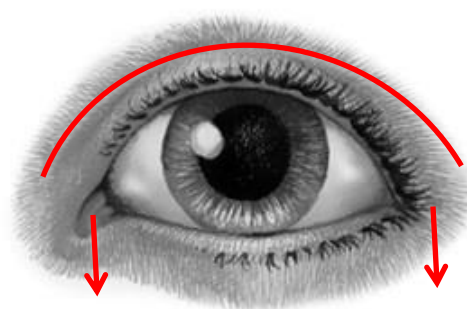

“Ochii de cal” sunt în general mari, larg deschiși și cu un iris mare. Sunt orizontali și au atât colțurile interioare, cât și pe cele exterioare orientate în jos. Pleoapa superioară arată ca un arc de cerc. Cu cât colțurile ochilor sunt mai coborâte, cu atât trăsăturile de personalitate descrise mai jos sunt mai accentuate.

Oamenii cu acest gen de ochi, făcând parte din grupa animalelor copitate, sunt pașnici din fire, atât timp cât nu simt că li se impun limite sau nu este nevoie să se conformeze normelor.

Ca și caracteristică importantă a persoanelor cu această formă de ochi, notăm lipsa totală de gelozie. Aceste persoane nu au temeri, suspiciuni, resentimente sau rivalități în dragoste ori în viața afectivă.

Atât bărbații, cât și femeile cu “ochi de cal” au același set de caracteristici. Nu le este greu să-și schimbe situația familială, pot încălca regulile societății și se consideră spirite libere. Sunt persoane care își acceptă comportamentul indiferent de părerile celor din jur, fie apropiați, fie străini. În viața de cuplu, lipsa de gelozie poate duce la infidelitate, dar, când se întâmplă, persoanele cu “ochi de cal” nu văd acest lucru ca pe ceva negativ. Ele văd viața prin ochii unor persoane lipsite de griji și gelozie. Totodată, găsesc dificil de înțeles de ce alți oameni nu percep lucrurile la fel ca ei.

Combinția dintre natura pașnică și lipsa de gelozie face ca aceste persoane să nu caute o schimbare a ideilor sau a credințelor proprii, mulțumindu-se cu felul lor de a fi. Sunt persoane blânde, iar în cazurile în care sunt infidele se vor teme de partenerii lor și se vor teme că infidelitățile lor vor fi descoperite.

Acest tip de ochi este des întâlnit în rândul actorilor sau al artiștilor în general, dar și la partenerii acestora dacă relația de cuplu este una de durată. Pe termen lung însă, majoritatea oamenilor cu ochi de cal au tendința de a deveni triști, pentru că, de cele mai multe ori, gelozia are un

rol benefic în păstrarea stării de sănătate a relației de cuplu, iar majoritatea oamenilor nu sunt dispuși să accepte comportamente libertine din partea partenerilor.

Pentru a comunica bine cu cei care au ochi de cal, încercați să nu puneți limite, să nu criticați modul lor de a fi și să nu-i condamnați. Acești oameni se simt foarte bine când aud cuvinte precum libertate, spirit liber, călătorii în lumea largă.

Foarte rar, oamenii vor avea ochiul rațional și cel emoțional la fel. Pentru că cele două emisfere cerebrale sunt influențate de stimuli diferiți și, așa cum am arătat deja, funcționează diferit, ele vor comanda diferit și mușchii faciali. Mai mult decât atât, este posibil să nu vedem o “formă pură” de ochi, ci un amestec de două și uneori trei forme (dintre cele principale) la un singur ochi. Pentru început, ne vom concentra asupra formei dominante. Aceasta trădează cele mai bine definite trăsături de personalitate.

Grupa ochilor de păsări

Numele formei	Caracteristica dominantă a oamenilor cu această formă	Descriere
Ochii de vultur	Singuratic	Oameni care preferă să nu se asocieze cu alții și care au un nivel foarte mare de gânduri emoționale și gelozie.
Ochii de bufniță	Sprijin pentru cei slabi	Oferă sprijin celor cu șanse mai slabe în diferite circumstanțe, situații sau dispute chiar dacă nu înțeleg de ce aceștia nu își depășesc slăbiciunile.
Ochii de păun	Iubește complimentele	Conduși de dorința covârșitoare de a fi apreciați, laudați și să se spună numai lucruri bune despre ei.
Ochii de struț	Conduși de frică	Persoane care sunt ușor intimidat sau speriate de amenințări sau durere.

Ochii de vultur

Ochii de vultur sunt orizontali, au colțul interior foarte mult coborât, iar cel exterior este ridicat. În zona colțurilor exterioare ale ochilor, pielea este puternic tensionată. Acest fapt duce uneori la apariția unor riduri, care pornesc de la colțurile exterioare și merg vertical spre partea mentală a feței. În alte cazuri, dacă pielea este suficient de elastică (nivel de collagen ridicat) ridurile nu apar, dar colțurile exterioare ale ochilor de vultur sunt trase în sus.

Ochii de vultur mai sunt numiți și “ochii liderului de bandă” sau “ochii singuraticului”. Persoanele care ajung să dezvolte această formă de ochi preferă să își petreacă timpul singure, de multe ori găsind cea mai bună ocazie pentru asta – noaptea. Din cauza nopților nedormite sclera este invadată de vase de sânge sparte, deoarece corneea este puternic deshidratată și nu mai protejează corect globul ocular.

Ochii de vultur încep să se formeze încă din copilărie, apărând la cei care trec prin situații foarte grele, sunt abuzați de părinți ori rude, trăiesc în medii extrem de violente, au copilării foarte nefericite. Pentru că internalizează dificultățile, piedicile și eșecurile în moduri complexe, cei mai mulți dintre cei care trec prin astfel de situații ajung singuratici. Își dezvoltă imaginații bogate, pentru că mintea este de cele mai multe ori singurul refugiu. Sunt persoane care resimt emoțiile cu o intensitate mare și au un nivel ridicat de gelozie. Sunt ostili, ambițioși și extrem de mofturoși.

În viața adultă, cei cu ochi de vultur sunt caracterizați printr-o lipsă compasiune și au tendința de a exercita presiuni psihice sau fizice asupra celor din jur pentru a-și demonstra superioritatea. În cazul în care le permitem să facă ceva pentru noi, să ne ajute, de exemplu, vor considera că le rămânem mereu îndatorați și oricât am încerca să ne revanșăm, nu va fi suficient. Pot deveni violenți mai ales atunci când au sentimentul că au fost înșelați, că au pierdut sau că li s-a luat ceva.

În situațiile conflictuale, indiferent de natura lor, vor fi nemiloși și vor căuta să-și domine și să-și înfrângă adversarul prin orice mijloace. Nu vor respecta nicio regulă. Sunt dornici să își afișeze superioritatea în fața oricui și nu au nicio remușcare atunci când fac fapte crude.

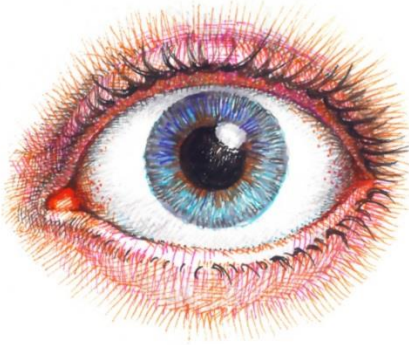

Bărbații cu “ochi de vultur” au personalități puternice și iubesc puterea. Dacă sunt firavi din naștere, vor lucra foarte mult pentru a se întări, pentru a-și modela corpul și pentru a deveni mai puternici. Ei tratează femeile cu o dragoste amestecată cu duritate și nu vor ierta niciodată dacă li se greșește. De obicei, bărbații cu “ochi de vultur” sunt interesați de cariere sau obiecte militare. Le place să ia lucrurile cu forța de la alții pentru a-și demonstra superioritatea.

Frecvent, vom întâlni acest tip de personalitate la conducerea clanurilor din lumea interlopă. Deși, de cele mai multe ori, sunt singuri, aceștia pot avea familii, dar vor aplica tratamente dure copiilor, dacă aceștia îi provoacă sau îi deranjează.

Deși este forma de ochi cel mai rar întâlnită, în comunicarea cu acest tip de oameni este bine să păstrăm distanța, să nu le permitem să ne facă favoruri și să nu ne angrenăm în polemici cu ei.

Ochii de bufniță

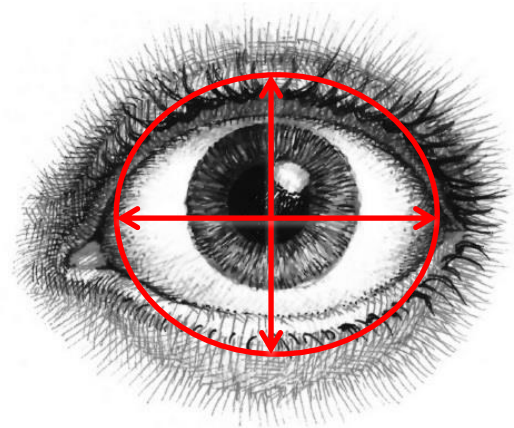
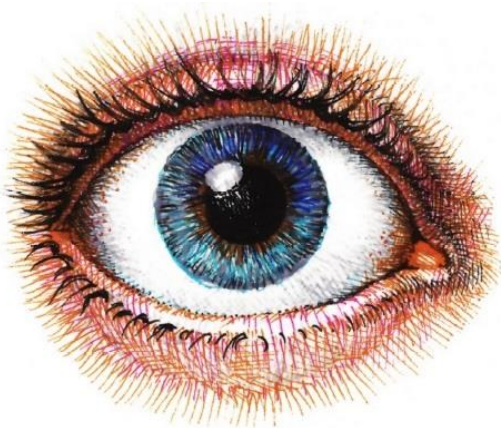

Acești ochi sunt foarte larg deschiși, dar sunt scurți în comparație cu lățimea feței. Sunt orizontali în general, dar există și persoane ale căror colțuri interioare sunt orientate ușor în jos. Gelozia, vizibilă la colțul exterior, nu este un factor determinant în stabilirea acestei forme de ochi. Privit în ansamblu, ochiul lasă impresia că este mai degrabă rotund.

Trăsătura de personalitate predominantă a persoanelor cu acest tip de ochi este aceea că sunt dornice să îi susțină pe cei cu șanse mai slabe. Le oferă ajutorul necondiționat celor aflați în situații defavorizate, implicați în discuții în contradictoriu, certuri sau alte dispute. Vor merge atât de departe în a-i apăra pe cei mai slabi încât uneori chiar îi vor provoca pe agresori. De cele mai multe ori, este foarte dificil să urmărești împreună cu o “bufniță” o competiție sportivă, pentru că va ține mereu cu cei care au șanse mai slabe și va găsi motive care să explice de ce aceștia nu câștigă (invocând fie că ceilalți trișează, fie că arbitrul este mituit etc).

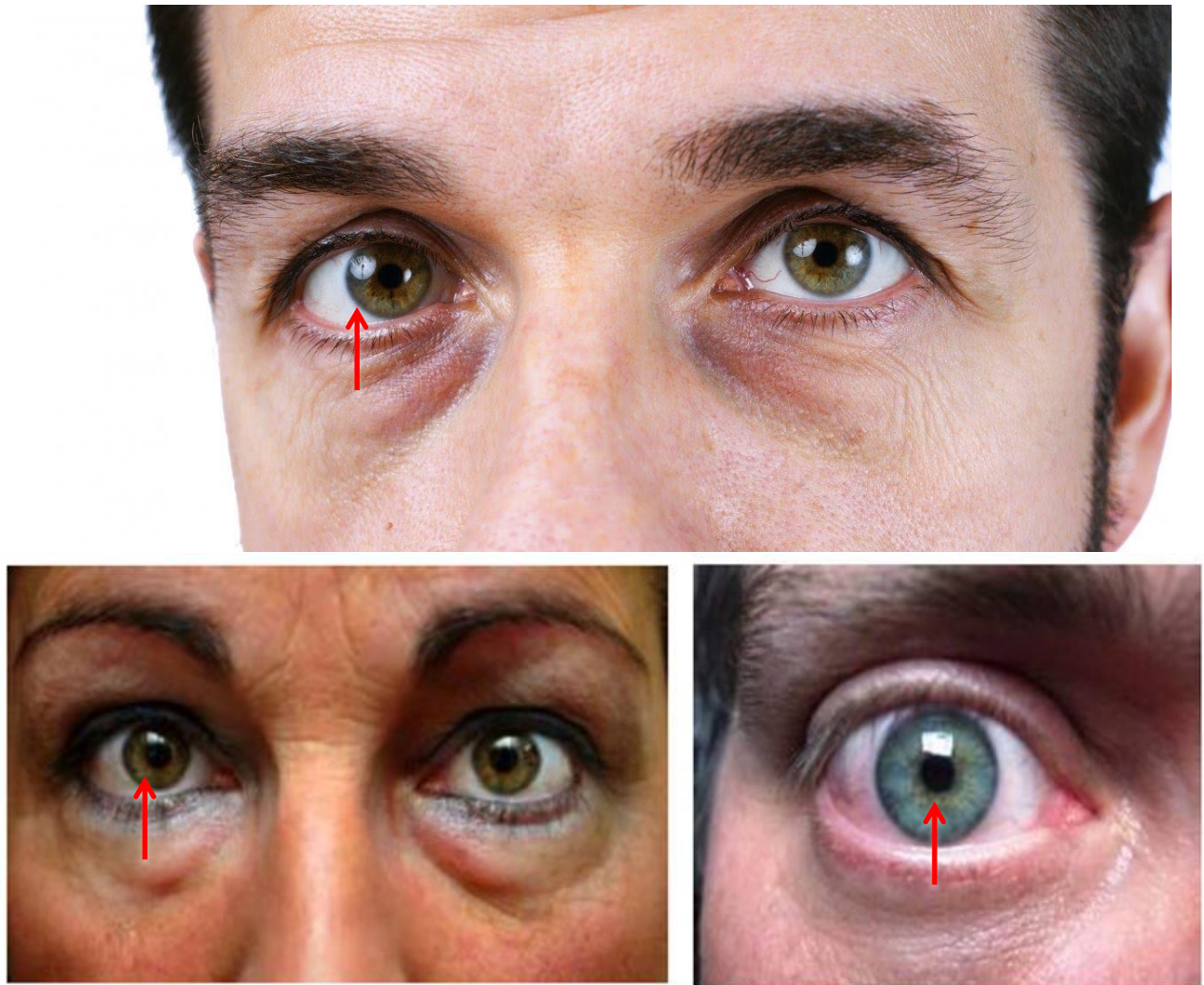
Oamenii dezvoltă această formă de ochi în urma unor sentimente puternice de nedreptate. Această nedreptate poate fi împotriva lor sau împotriva persoanelor dragi. Ca și în cazul celor cu “ochi de cămilă”, în procesul formării personalității lor, intervin sentimente, resentimente și experiențe negative, dar, spre deosebire de “cămile”, “bufnițele” nu au tendința de a deveni ranchiunoase. Cei cu ochi de bufniță sunt mai degrabă selectivi atunci când vine vorba de oamenii cu care se înconjoară. Făcând parte din grupa ochilor de păsări, sunt mofturoși, trăsătură care se accentuează odată cu înaintarea în vârstă.

O altă trăsătură de personalitate a celor cu ochi de bufniță este că pot ajunge “experți peste noapte”. Este de ajuns pentru ei să citească titlurile dintr-un ziar sau un articol dintr-o revistă și vor avea impresia că știu totul despre acel subiect. Inițial, cei din jur sunt fascinați de “înțelepciunea” celor cu ochi de bufniță, dar sunt repede dezamăgiți când își dau seama că nu pot duce discuția la nivelul următor. Cu toate acestea, cei cu ochi de bufniță se consideră atotștiutori.

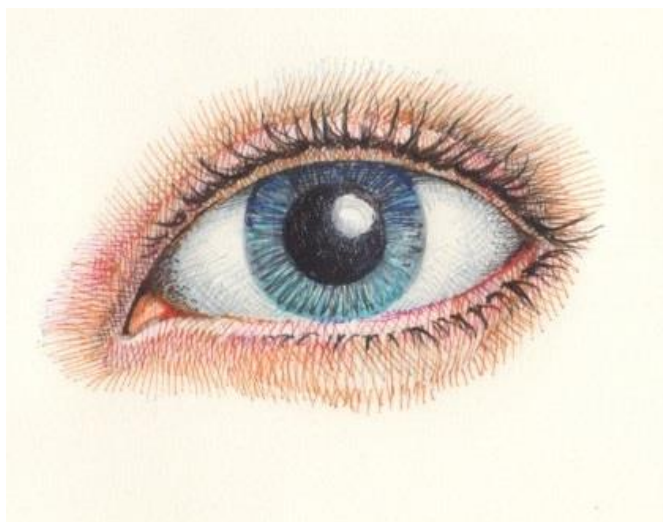
Cei cu “ochi de bufniță” sunt persoane contemplative, care deseori preferă propria companie și care, din cauza multitudinii de gânduri, stau adesea până noaptea târziu. Având caractere puternice, acești oameni sunt orientați de obicei către rezultat, spun lucrurilor pe nume și vorbesc la obiect, și, din cauza forței cu care își exprimă pretențiile în fața altora, își formează o imagine idealizată despre propria persoană. Ca rezultat al acestui obicei, aceste persoane pot deveni ostile, deși în special într-un mod defensiv, iar în anumite situații se întâmplă din pricina faptului că ele conștientizează că imaginea ideală pe care și-au format-o în fața altora nu este tocmai cea adevărată. Deoarece au mai degrabă aptitudini mentale și pretențiile lor sunt de multe ori legate de mentalitate, de concepte sau idei. Nu le plac confruntările directe și își fac planuri în minte, în secret, despre cum își vor manifesta pretențiile în fața altora.

Atât bărbații, cât și femeile cu “ochi de bufniță” sunt iubitori și fideli, au tendința de a nu face compromisuri și nu acceptă să fie provocați de partenerii sau partenerile lor. Femeile, de obicei, sunt mult mai atente decât bărbații cu propriii copii și organizează mult mai bine mediul în care trăiesc.

O tactică eficientă de comunicare cu cei care au ochi de bufniță este să pledăm ca fiind cei cu șanse mai slabe. Inconștient, vor simți nevoia să ne ajute și se vor deschide în fața noastră.

Ochii de păun

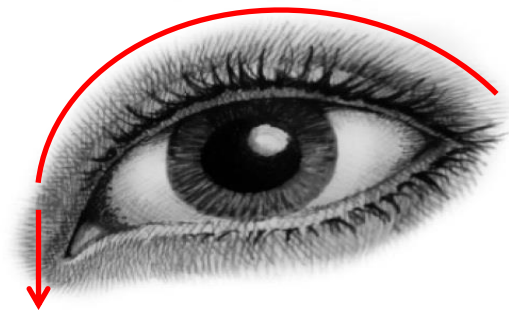

Pleoapa de sus a ochilor de păun urmează o curbă lină. Ochiul ca întreg este orizontal, iar colțul interior (cât de puternic sunt resimțite emoțiile) coboară foarte mult.

Cea mai evidentă trăsătură de personalitate a celor cu "ochi de păun" este că le plac complimentele, cât mai des primite și cât mai multe cu putință. Aceste persoane sunt mâinate de dorința de a fi lăudate, felicitate și doresc să audă numai lucruri bune spuse pe seama lor. Merg până acolo încât acceptă și se bucură de complimente chiar și atunci când știu că sunt false sau spuse din politețe.

La două dintre tipurile anterioare (cămilă și bufniță) am văzut cum experiențele negative pot modela personalitatea și implicit forma ochiului, astfel încât persoanele să devină pretențioase și mofturoase. Însă, cum este cazul celor cu ochi de păun, nu toate personalitățile pretențioase se formează în urma experiențelor negative. Majoritatea copiilor au nevoie și răspund bine la aprecieri, iar dorința de a câștiga recunoaștere poate motiva un tânăr să exceleze în activitățile sale, la școală, la locul de muncă sau în viață în general. Totuși, dacă cineva care pune mare preț pe laude primește prea puține, sau în exces, poate deveni dependent de ele. Dacă această tendință nu este temperată, persoana în cauză poate deveni extrem de geloasă.

Oamenii cu "ochi de păun" sunt de obicei pașnici și se feresc de confruntări directe, cu excepția cazurilor în care simt că acestea sunt neapărat necesare. Sunt egocentrice și emoționale. În general, sunt calculați, dar, dacă sunt enervați, își pierd calmul deoarece sunt ușor influențați de stările emoționale ale celor din jur și preferă să se identifice cu starea de spirit care îi înconjoară. Persoanele cu "ochi de păun" sunt sociabile și de obicei populare în rândul prietenilor. Veți întâlni acest gen de ochi la starurile de cinema sau la fotomodele, deoarece acești oameni, care se expun privirilor altora, au nevoie de laude în mediul în care lucrează pentru a-și cuantifica succesul și în general primesc mai multe decât merită sau decât le face bine. În lumea modeling-ului, ochii de păun sunt foarte des întâlniți, datorită formei plăcute și armonioase.

Acest tip de ochi este mai des întâlnit în rândul femeilor decât în cel al bărbaților. Bărbații cu “ochi de păun” își vor iubi partenererele, vor fi protectori, geloși, dar se vor teme de ele și vor încerca să le facă pe plac cumpărându-le cadouri. Știu cum să le cucerească, iar modul lor de a acționa este – “cucerește-i inima și vei primi complimente”.

Femeile cu “ochi de păun” își iubesc partenerii și au tendința să fie fidele, dar cad ușor victimă vorbelor dulci sau oricărui act de bunătate. Le face plăcere să audă laude și vorbe de admirație de la partenerii lor, fie că acestea vin din inițiativa partenerului, fie că sunt smulse cu forța.

Pentru o comunicare eficientă cu acești oameni este bine să facem uz de complimente încă de la începutul discuției. Veți vedea cum “se umflă în pene” și se deschid, la fel cum un păun adevărat își etalează penajul cozii.

Ochii de struț

La “ochii de struț”, pleoapa superioară coboară dinspre exteriorul feței. Ochiul arată ca și cum o greutate apasă dinspre zona tâmpelor spre nas. Pleoapa superioară formează un unghi, ca în cazul “ochilor de cămilă”, dar acesta este apropiat de colțul interior al ochiului, nu în centrul pleoapei. Dacă ochiul de cămilă ne duce cu gândul la un triunghi echilateral, cel de struț ne duce cu gândul la unul dreptunghic. Ca în cazul tuturor ochilor, forma trădează o parte a personalității și este rezultatul experiențelor. “Ochii de struț” se formează în urma fricii, a experiențelor neplăcute sau ca rezultat al amenințărilor percepute.

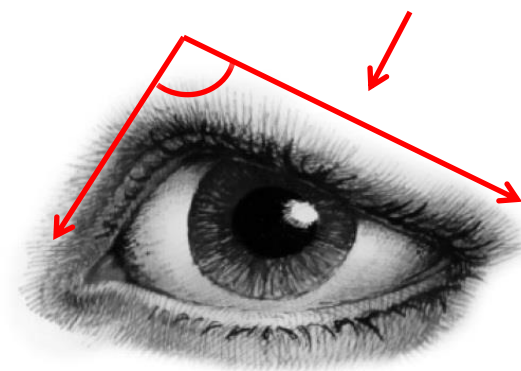
Majoritatea persoanelor se tem de un posibil scenariu ce ar urma să se petreacă în viața lor sau a celor dragi lor. Cu toții întreprindem acțiuni pentru a minimaliza riscul sau posibilele pericole ce ne pot afecta starea sau fericirea. De exemplu, ne facem asigurări de viață sau economisim bani printr-un fond de pensii, facem murături sau păstrăm mai multe alimente decât ar fi normal în congelator.

O experiență neplăcută creează diferite niveluri de resimțire a crizei. Nu trebuie să scăpăm din vedere însă că nivelul crizei este o chestiune subiectivă din moment ce cu toții suntem unici, iar emoțiile, criza sau stresul sunt percepute de fiecare individ cu o intensitate diferită.

Experiențele neplăcute pot afecta anumite persoane și după ce evenimentul în sine a luat sfârșit și lasă urme prin acumularea fricii sau creșterea în intensitate a acestei emoții. Când cineva internalizează expresia unei lumi pline de amenințări, va avea tendința de a elimina cât mai multe din situațiile care îi pun stilul de viață în pericol, nu neapărat în sensul problemelor de viață sau de moarte, ci în sensul conservării aceluși stil de viață pe care îl cunoaște, cu care s-a obișnuit sau care îi place.

Ochii de struț pot apărea la oricine, indiferent de forma anterioară a ochilor și indiferent de vârstă. Odată ce pleoapa superioară a căpătat această formă, ea nu se va mai schimba. Chiar și atunci când un om depășește situațiile neplăcute și își învinge temerile, frica de schimbare va rămâne o parte a personalității sale.

Persoanele cu “ochi de struț” par arțăgoase, în special pentru că adesea au tendința de a spune ce gândesc. Această atitudine își are însă rădăcinile tot în frică. Pentru că doresc să-și protejeze propria persoană, sunt capabile să-i critice dur pe alții. Sunt persoane directe, dar, din cauza fricii de fi expuse sau din cauza firii lașe, vor evita conflictul, preferând să se folosească de diplomatie, dacă sunt înfruntate. Au tendința de a-i sâcăi pe cei apropiați lor și să critice până și cele mai mărunte lucruri, deoarece consideră că știu cel mai bine ce și cum este de făcut. Personalitatea lor devine puternică atunci când fac parte dintr-un grup, dar slăbește mult atunci când sunt pe cont propriu.

Acest gen de ochi este des întâlnit în special printre oamenii în vârstă, care resimt efectele vârstei în starea lor de sănătate și ale căror dezamăgiri i-au făcut să fie prudenți în relațiile cu ceilalți, sau la persoanele care se tem să piardă securitatea pe care o au. Bărbații cu “ochi de struț” au tendința să fie slabi în relația cu partenera lor. Își iubesc copiii, sunt mândri de familiile lor și laudăroși, chiar și atunci când nu este cazul, dar își vor arăta mândria mai ales în fața altora, foarte rar față de cei care îi fac să se simtă mândri.

Femeile cu ochi de struț își iubesc copiii, dar - spre deosebire de bărbați - sunt caracterele puternice din relații, sunt critice și insistente.

Struț

Cămilă

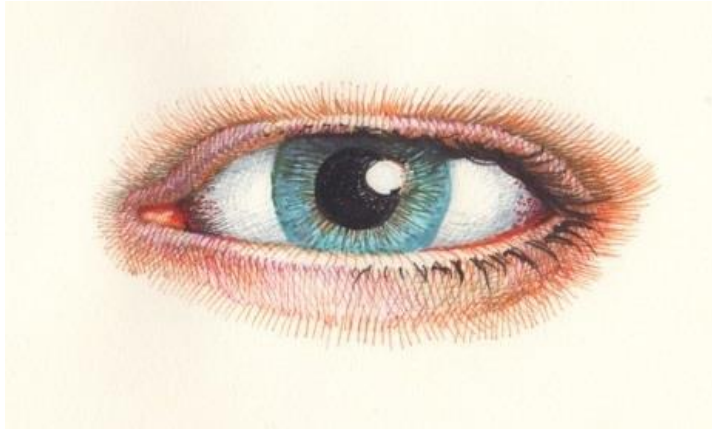
În comunicarea cu acești oameni, dacă vrem să obținem ceva de la ei, este bine să îi lăsăm să pară personajul puternic. Dacă vrem să îi reducem la tăcere, este de ajuns să îi provocăm sau să le lăsăm impresia că ar putea fi răniți.

Grupa ochilor de feline

Numele formei	Caracteristica dominantă a oamenilor cu această formă	Descriere
Ochi de tigru	Oportuniști	Nu cunosc mila sau compasiunea, atunci când au o oportunitate.
Ochi de leu	Leneși din punct de vedere fizic	Nu sunt înclinați către munca fizică, pe care nu o vor face, în schimb îi vor pune pe alții să o facă.
Ochi de pisică	Nesinceri	Nu sunt onești, au motive ascunse, sunt buni la a-și ascunde sentimentele, sunt înclinați către “nesinceritate”.
Ochi de vulpe*	Înșelători	Sunt persoane ingenioase, bune la a născoci diverse metode de înșelătorie și posedă o inteligență egoistă.

* Deși vulpea ca animal sălbatic nu este o felină, trăsăturile de personalitate ale oamenilor cu această formă de ochi se încadrează cel mai bine în această grupă.

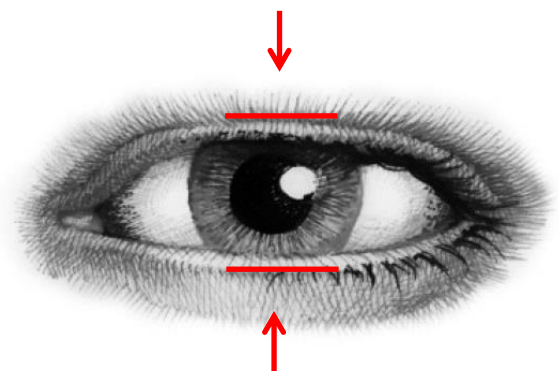
Ochii de tigru

Din punct de vedere fizic, forma ochilor de tigru se diferențiază de alte forme prin faptul că centrul pleoapei superioare și centrul pleoapei inferioare sunt orizontale și paralele. În cazul formei pure ochii sunt orizontali. Cel mai adesea însă, cei cu ochi de tigru prezintă și un nivel de gelozie ușor crescut (colțul exterior al ochilor este ridicat). Colțul interior al ochilor (nivelul de resimțire al emoțiilor) poate fi uneori ușor coborât.

Această formă de ochi trădează oportunismul ca trăsătură principală de personalitate. Făcând parte din grupa felinelor îi caracterizează și agresivitatea (agresivitatea este o stare mentală – vezi indexul). Forma este întâlnită atât la bărbați, cât și la femei, dar începe să se formeze în perioade diferite ale vieții.

La bărbați, ochii de tigru încep să se formeze încă din adolescență, ca parte naturală a procesului de maturizare. În urma schimbărilor hormonale, specifice acestei vârste, adolescenții încep să își testeze limitele, să încerce noi cuceriri pentru a se adapta cât mai bine la societatea în care trăiesc. Agresivitatea în cazul lor permite apariția unui mod inventiv de a-și rezolva problemele personale. Adolescenții devin orientați către scop, ostili, nemiloși uneori cu cei care le stau în cale. În situații conflictuale, caută să-și înfrângă adversarul prin orice mijloace, de cele mai multe ori fără să respecte vreo regulă. Capătă un aer de suficiență, devin vanitoși și înfumurați.

În cazul în care prin maturizare nu se pierde această formă de ochii, bărbații pot ajunge axați excesiv pe satisfacerea propriilor dorințe, și asta din pricina dezvoltării emoționale precare. Din cauza agresivității, interacțiunea lor cu femeile va fi de cele mai multe ori stângace. Agresivitatea ridicată este de cele mai multe ori atributul femeilor și nu al bărbaților. Statistic, s-a constatat că această formă de ochi este cea mai atrăgătoare pentru femei și asta pentru că, în general, bărbații cu ochi de tigru par

caractere puternice pentru că își stăpânesc foarte bine emoțiile. Dacă oportunismul se manifestă în planul emoțional, bărbații cu ochi de tigru pot ajunge afemeiați.

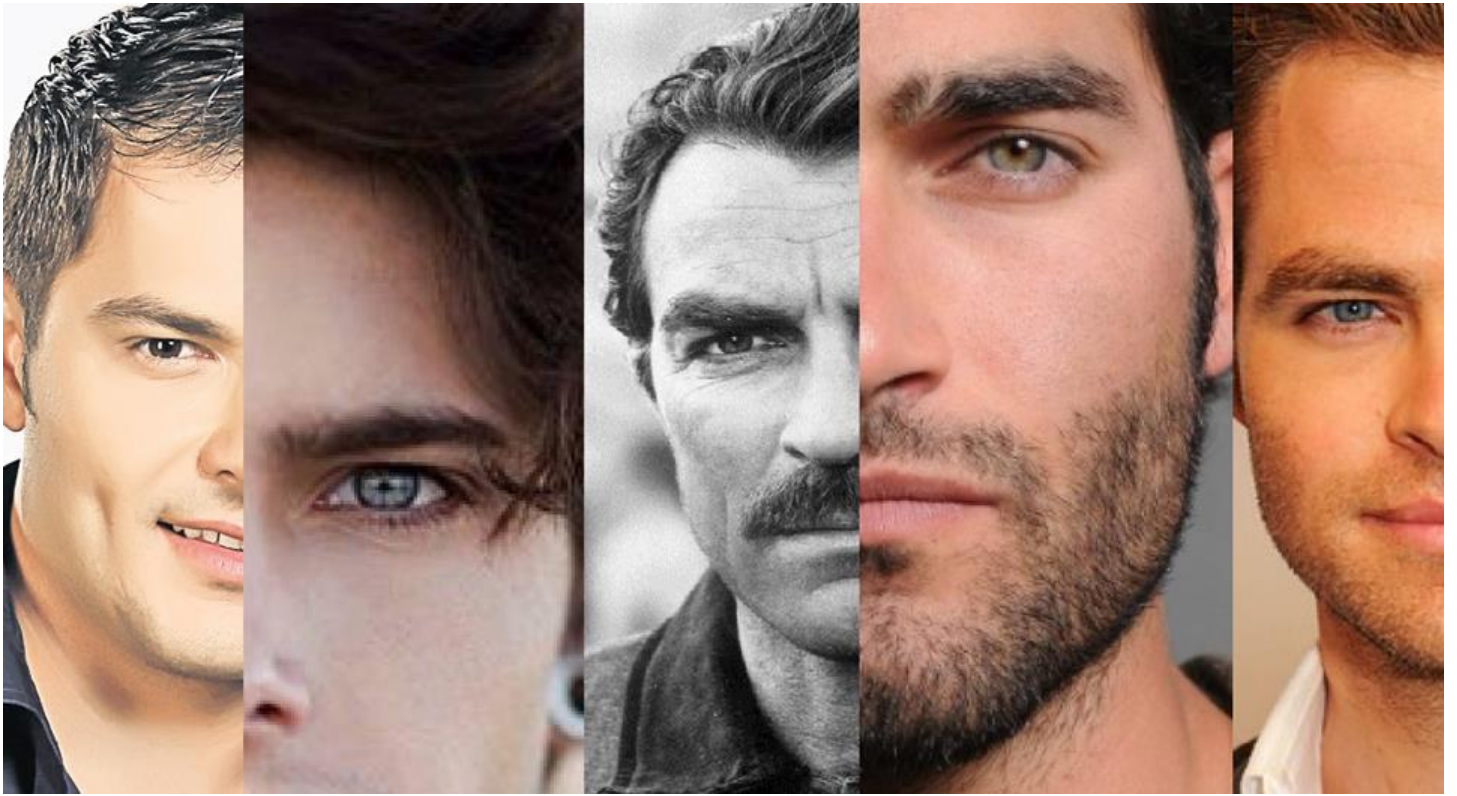
În viața adultă, bărbații cu ochi de tigru au tendința de a deveni grandomani, de a-și supraestima locul și rolul în societate. Iubesc să fie văzuți într-o lumină bună și să li se recunoască statutul. Acceptă cu bucurie complimentele, dar doar dacă acestea sunt percepute ca adevărate, nu ca în cazul celor cu ochi de păun, care le acceptă pe toate – chiar și atunci când știu că nu sunt adevărate.

Pot ajunge buni strategii, deși într-o ierarhie nu vor urca niciodată pe ultima treaptă, și asta pentru că nu le place să-și asume pe deplin consecințele în cazul în care lucrurile merg rău. Iubesc banii, ca mijloc de a obține putere și imagine favorabilă, și au tendința de a deveni foarte interesați de felul în care pot acumula avere. Această dorință poate fi de multe ori nesănătoasă.

În cazul femeilor, ochii de tigru apar mai târziu, odată cu începerea carierei. Numărul femeilor cu ochi de tigru este în creștere în ultimele decenii datorită deschiderii tot mai mari a companiilor multinaționale de a angaja femei în posturi de conducere. Agresivitatea specifică celor cu ochi de feline, dublată și de agresivitatea tipic feminină este canalizată de cele mai multe ori spre carieră, într-un mod constructiv. Ochii de tigru apar în general la femei aflate în funcții de conducere, fie în fruntea unui departament, fie în fruntea unei echipe.

Oportunismul, urmărirea propriilor scopuri și stisfacerea dorințelor îi fac pe cei cu ochi de tigru să aibă tendința de a fi infideli în cazul în care formează cupluri, sau persoane cărora nu le place rutina vieții de familie.

Ochii de leu

Colțul interior coboară foarte mult la această formă de ochi, mai mult decât la oricare alta. Ochii de leu pot fi confundați câteodată cu ochii de păun. Diferența se vede la pleoapa superioară, care la păun urmează o curbă lină pe toată lungimea ei, iar la ochii de leu coboară brusc, dreaptă, spre colțul interior. În formă pură, ochiul este orizontal, dar întâlnim și cazuri în care colțul exterior este ușor ridicat din cauza excesului de gelozie.

Ochii de leu apar în perioade diferite ale vieții la bărbați și femei. În cazul bărbaților, încep să se formeze încă din copilărie, în special în urma relației dintre copil și mamă. Ochii de leu apar la băieți la vârste fragede și se formează direct din ochii de căprioară, fără să treacă prin alte faze de dezvoltare. Atunci când băiatul este alintat excesiv, îi este pus totul pe tavă fără a fi nevoie ca el să merite răsplata, nu este lăsat să facă nimic din ce l-ar putea răni sau obosi, ba chiar i se permite să ia parte la viața decizională a familiei, încep să se formeze ochii de leu. Copilul devine repede atașat emoțional de acest stil de viață. Nefiind nevoit să facă ceva pentru răsplata primită, apare sentimentul de superioritate în fața celorlalți, dar apare și lenea. Copilul devine ceea ce am numi un manipulator emoțional eficient.

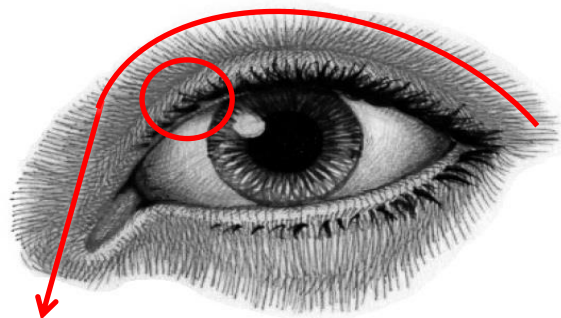

Odată ajunse la maturitate, persoanele care s-au obișnuit cu stilul acesta de viață, vor lăsa și partea lor de muncă în seama altora. Această delegare a sarcinilor nu provine din abilitatea de a fi conducători înnăscuți, ci mai degrabă din faptul că se așteaptă ca ceilalți să le facă treaba. Sunt leneși din punct de vedere fizic și astfel vor deveni activi din punct de vedere mental. Au, de regulă, corpuri puternice, se mișcă încet și iubesc perioadele lungi de odihnă. De obicei, devin foarte abili în plasarea responsabilităților, iar când cineva nu se supune, iese la iveală agresivitatea lor (fac parte din grupa ochilor de feline). Este puțin probabil ca această agresivitate să fie feroce, mai degrabă vor crea

presiuni și vor băga bețe-n roate până ce lucrurile vor fi rezolvate așa cum doresc ei. Autopresupusa autoritate și credința în superioritatea lor îi poate face pe cei din jur să se simtă amenințați.

Deși consideră femeile inferioare, din cauza relațiilor materne, le va face plăcere atunci când acestea îi servesc și le fac toată treaba. Bărbatul cu ochi de leu rămâne de obicei cu o singură parteneră. Fidelitatea provine din lenea de a găsi o altă parteneră și din bucuria de a fi descoperit persoana care să îl servească așa cum își dorește el.

Colțul interior coboară foarte mult, aspect ce trădează intensitatea cu care acești oameni trăiesc emoțiile. Sunt oameni foarte afectați de ce simt și din această cauză pot iubi, dar și urî, la extreme. Sunt persoane care se enervează repede, caz în care au reacții vulcanice. De obicei, îi ajută pe cei mai slabi, în special dacă ce trebuie să facă nu este prea mult și există și posibilitatea unei recompense.

La femei, ochii de leu apar mai târziu în viață și în urma unor experiențe diferite. De regulă, femeile care descoperă că nu se pot baza pe cei de lângă ele, care sunt decepționate sau care fac totul singure ajung să se bazeze doar pe forțele proprii. Se cred superioare în fața bărbaților și au tendința de a ajunge bune profesioniste. Vor delega atunci când situația o impune, dar preferă să pună umărul la treabă și să rezolve problemele în felul lor.

Sunt foarte iubitoare cu familiile lor și foarte protectoare cu cei mici. Deși resimt emoțiile la o intensitate mare, sunt independente din punct de vedere emoțional. Se enervează rapid, iar latura agresivă specific feminină este dublată de cea a grupei de feline din care fac parte.

Ochii de pisică

Ochii de pisică sunt cei mai scurți dintre toate formele de ochi. Sunt întotdeauna oblici și prezintă un colț interior mic și ascuțit. Pentru că sunt foarte scurți, de multe ori pleoapele inferioare rămân drepte, neputându-se curba. Ochii de pisică apar exclusiv la femei și se formează în urma experiențelor din copilărie, așa cum vom vedea în rândurile de mai jos.

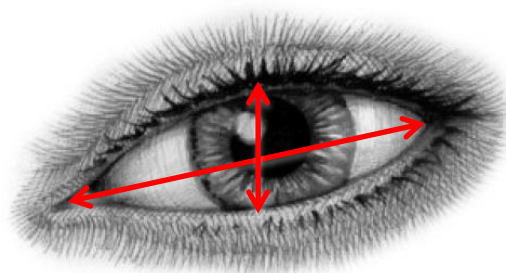
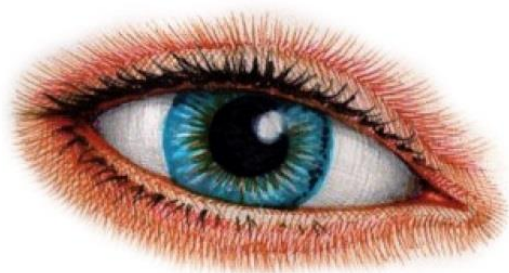
Trăsătura predominantă de personalitate a celor care prezintă această formă este nesinceritatea, atât față de propria persoană, cât și în fața celorlalți. Experiențele care duc în timp la apariția acestei forme se regăsesc în copilărie și se aseamănă oarecum cu cele care duc la apariția formei de leu. În cazul ochilor de leu, figura maternă este cea care-l răsfăța pe băiat, acesta ajungând un manipulator emoțional. În cazul ochilor de pisică, figura paternă din viața fetei joacă rolul determinant. Când tatăl, sau altă rudă mai în vârstă, de sex masculin, răsfăță peste măsură fetița, îi oferă prea multă atenție, cadouri și alte lucruri, fără ca aceasta să le ceară sau să aibă nevoie de ele, cele mici se vor obișnui și își vor menține așteptările până mai târziu în viață. Ajunse la vârsta adolescenței, fetele intră adesea într-un colectiv nou, își fac noi prieteni și cunoștințe, iar interesele sunt, de multe ori, noi. Membrii grupului din care adolescentele ajung să facă parte nu sunt, de cele mai multe ori, dispuși să le trateze pe acestea așa cum au fost tratate de familie. Mai mult, aproape toți băieții adolescenți trec prin faza ochilor de tigru. Astfel, relativ brusc, adolescentele ajung din a fi centrul universului doar niște colege sau amice. Ajung să fie nesincere cu cei din jur pentru a le capta atenția, dar și nesincere cu ele din cauza imaturității emoționale. Vor considera că ce au alții și funcționează pentru ei li se va potrivi și lor. Își vor păstra nivelul ridicat de gelozie, specific anilor copilăriei, indisciplina mentală și vor căuta atenția celor din jur.

Bărbații găsesc aceasta formă de ochi foarte seducătoare și, de altfel, este una dintre cele mai reproduse forme de ochi prin machiaj, încă de pe vremea Cleopatrei. Doamnele cu ochi de pisică pot avea multe calități și adesea sunt o companie plăcută. Lipsa de sinceritate poate reprezenta însă o problemă. Femeile cu ochi de pisică vor acționa mai degrabă din impuls. Relația cu ele este cel puțin intensă, pentru că o femeie cu ochi de pisică este interesată de un bărbat doar cât acesta pare intangibil. Imediat ce bărbatul devine interesat de o femeie cu ochi de pisică, aceasta își va pierde interesul.

Făcând parte din grupa ochilor de feline, au minți agresive, agresivitate ce izvorăște mai degrabă din gelozie. Deși poate părea calmă, o femeie cu ochi de pisică va avea mereu mintea alertă, iar advăratele sale intenții vor fi greu de pătruns. Va face scenarii și va complota pentru a-și atinge scopurile imediate. Pe termen lung, nu va avea un plan, iar pe termen scurt își va dori ce funcționează în cazul altora.

Ca angajată, femeia ochi de pisică va face apel la farmecele ei și la firea seducătoare pentru a-i convinge pe colegii ei de sex masculin să-i facă mare parte din treabă. În negocierea cu bărbații, poate

obține mai multe concesii decât cel mai bun negociator, și asta pentru că cei de sex opus se vor simți – subconștient - atrași de ea.

Nu le place rutina vieții de familie, își vor înșela partenerii de cele mai multe ori, iar în cazul în care au copii vor căuta să îi lase cât mai mult posibil în grija altor oameni.

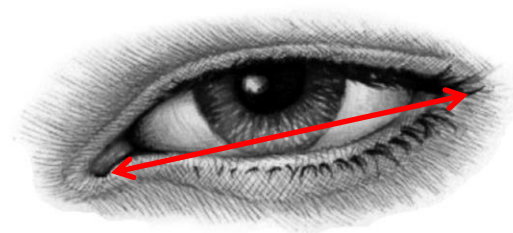
Ochii de vulpe

Dacă la forma precedentă am vorbit despre cei mai scurți ochi, ochii de vulpe sunt cei mai lungi dintre cele 15 forme principale de ochi. Din cauza lungimii, adesea acești ochi par incomplet deschiși. Sunt întotdeauna oblici, iar colțul interior este foarte lung.

Și în acest caz, vorbim despre nesinceritate ca trăsătură predominantă a personalității. La cei cu ochi de vulpe, nesinceritatea izvorăște din dorința de a rămâne anonimi, de a acționa mereu pe ascuns. Dacă la persoanele cu ochi de pisică nesinceritatea provenea din faptul că nu știau prea bine ce își doresc, la cei cu ochi de vulpe această nesinceritate provine tocmai din faptul că știu exact ce vor și sunt capabili de aproape orice ca să-și atingă obiectivele.

Combinăția dintre gelozie și nivelul ridicat de resimțire a emoțiilor îi face pe cei cu ochi de vulpe să fie persoane șirete, ingenioase și care găsesc mereu resurse. Este adesea greu să cunoști un astfel de om pe deplin. Pentru a distra atenția de la propria persoană, cei cu ochi de vulpe vor crea fricțiuni între cei din anturajul lor, vor da naștere crizelor și se vor asigura că își șterg urmele pentru a nu fi descoperiți. În cazul în care totuși se află că ei sunt cauza problemelor, preferă să părăsească acel mediu, din pricina firii lașe.

Au o inteligență aproape nativă în a înțelege emoțiile celor din jur, în a manipula și în a trage sfori nevăzute, astfel încât situația să fie mereu în favoarea lor. Sunt persoane energice, pline de vitalitate care, în general, se bucură de viață. Deși de multe ori au familii, atât bărbații, cât și femeile cu ochi de vulpe au tendința de a fi infideli. Pentru că nu le plac confruntările directe, vor căuta să-și ascundă foarte bine infidelitățile.

Motivul pentru care a fost ales acest nume pentru această formă este că șiretenia este punctul comun între oamenii cu ochi de vulpe și animalul în sine.

În comunicarea directă cu acest tip de personalitate este bine să le dăm de înțeles că știm care este modul lor de operare și vom vedea imediat cum dispar din peisaj. Dacă avem însă nevoie de serviciile lor este nimerit să fim mereu în gardă.

Grupa ochilor acvatici

Numele formeii	Caracteristica dominantă a oamenilor cu această formă	Descriere
Ochii de delfin	Stau în grupuri mici	Sunt interesați de relațiile interumane și au nevoie în același timp de securitatea oferită de un grup restrâns.
Ochii de balenă	Sociabili, cerebrali	Oameni interesați de relațiile interumane, care au nevoie în același timp de companie. Gregari și interdependenți.

Oamenii cu ochi marini se scufundă în “oceanul” propriilor gânduri din care ies din când în când pentru o gură de “aer social”, la fel cum fac mamiferele acvatice când vor să respire.

Ochii de delfin

În forma pură, ochiul de delfin este orizontal, iar irișii sunt mari, în comparație cu cei ai altor forme de ochi. Colțul interior este cel care evidențiază acest ochi și îl face inconfundabil. Colțul interior este rotunjit, prezintă margini paralele, forma lui semănând cu cea a botului unui delfin. Pleoapele ochiului sunt curbate aproape ca la ochiul de căprioară.

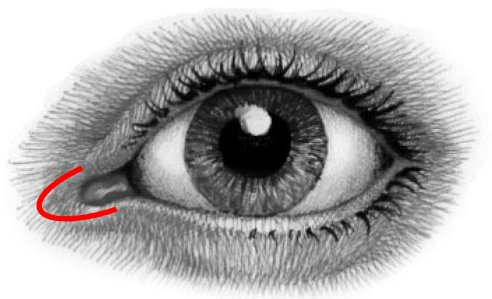
Oamenii cu acest tip de ochi sunt sociabili, preferă grupurile mici de prieteni, având nevoie de securitatea și apropierea oferită de un grup restrâns. Sunt preocupați de relațiile interumane și preferă să-și petreacă mult timp cufundați în gânduri.

Oamenii cu acest gen de ochi sunt, de cele mai multe ori, idealști, atât în gândire, cât și în credințe. Atunci când au de îndeplinit o sarcină, nu o vor face respectând indicațiile, ci mai degrabă așa cum consideră ei că este mai ușor. Ușurința în acest caz este un aspect subiectiv, cei cu ochii de delfin având tendința de a rezolva situațiile făcând apel la natura lor idealistă. Din această cauză, de cele mai multe ori, relațiile cu cei din jur au de suferit. În concluzie, atunci când le cereți ceva, așteptați-vă ca soluția să fie una surprinzătoare, iar direcțiile trasate să fie ignorate.

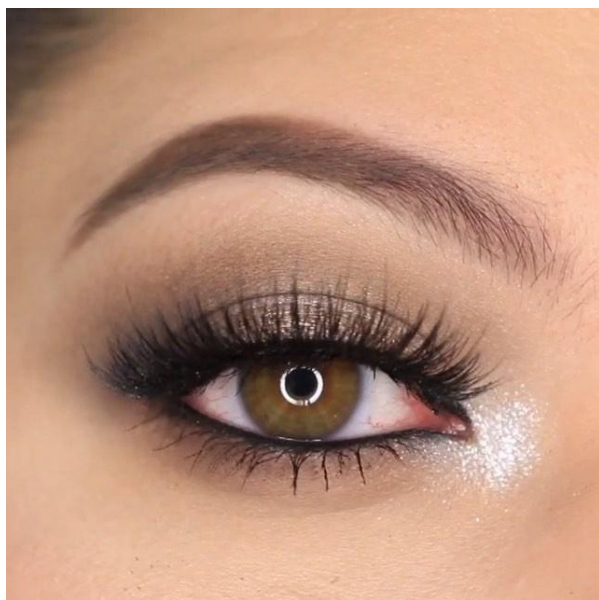
Este destul de greu să câștigi încrederea unui om cu ochi de delfin, dar odată acceptat în cercul său restrâns de prieteni, acesta va fi loial și iubitor și își va arăta cu ușurință sentimentele.

Sunt oameni înclinați către acumularea de informații sau documentarea pe cont propriu. Preferă să citească decât să întrebe și, în general, evită interacțiunile cu necunoscuți.

Din cauza firii idealiste, bărbatul cu ochi de delfin va fi ușor de dominat de o personalitate puternică de sex opus. Femeile cu ochi de delfin sunt foarte iubitoare cu soții și copiii lor, dar și cu cei care le sunt dragi și pentru care sunt gata oricând de sacrificiu. Deși și bărbații, și femeile cu ochi de delfin sunt de regulă slabi în fața partenerului sau a sexului opus, sunt capabili să gestioneze și să depășească șocuri emoționale puternice și să se descurce în situații de criză.

Ochii de balenă

Ochii de balenă sunt mari și întotdeauna orizontali. Colțurile ochilor nu sunt orientate nici în sus, nici în jos și sunt ascuțite. În comparație cu restul formelor de ochi, la ochii de balenă irișii sunt mai degrabă mici. Din această cauză, sclera este vizibilă pe trei și uneori pe patru părți ale irisului. Dacă am împărți ochiul în două, am obține jumătăți aproximativ simetrice.

În unele cazuri, în special la femei, ochii de balenă pot avea formă de migdală, fiind mai deschiși în jumătatea lor exterioară (cea în care regăsim colțul exterior).

Cei cu ochi de balenă sunt sociabili, empatici, gândesc și din punctul altora de vedere. Sunt persoane care au nevoie mereu de companie, însă, chiar și când se găsesc în mijlocul oamenilor, au momente în care cad pe gânduri. Cei cu ochi de balenă sunt cei mai gregari dintre oameni.

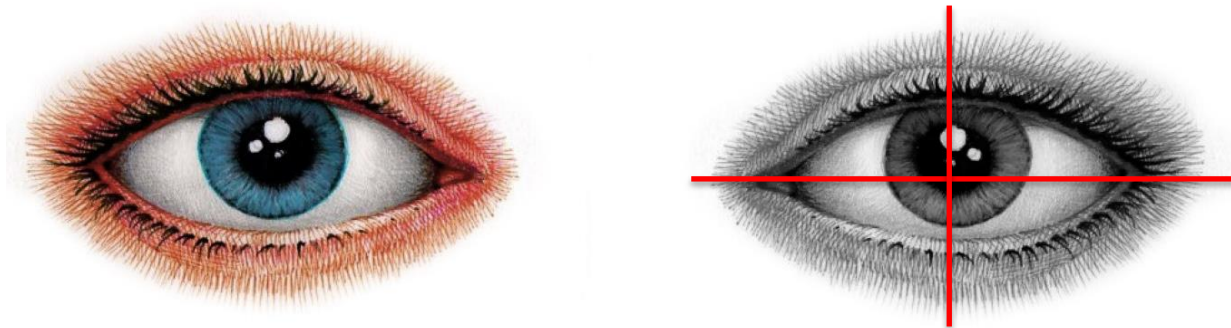
Sunt oameni care urmăresc în egală măsură atât interesele proprii, cât și pe cele sociale. Au personalități puternice, sunt pragmatici și au tendința de a se orienta către cariere politice sau administrative. Asta și pentru că preferă munca intelectuală înaintea celei fizice. Dacă au de îndeplinit o sarcină fizică, vor fi, cel mai adesea, lenți.

În relațiile cu alți oameni, sunt direcți. În cazul în care aleg cariera politică, vor deprinde repede arta diplomației și talentul de a spune puține cu foarte multe cuvinte. Au însă tendința de a vedea lucrurile cu o profunzime mare, iar când iau decizii o fac într-un mod afectiv, gândindu-se și la cei din jur.

Din cauza naturii idealiste, au uneori idei utopice despre felul în care ar trebui condusă societatea sau felul în care ar trebui trăită viața. Au tendința de a căuta înțelesuri ascunse și idei profunde, chiar dacă o fac în locuri lipsite de sens.

Sunt persoane care preferă relațiile interumane înaintea oricărei alte forme de documentare. Când au nevoie de informații, vor întreba sau, dacă nu este nimeni suficient de pregătit să le răspundă, vor urmări un documentar.

În relațiile de familie, bărbații cu ochi de balenă sunt fideli și iubitori, iar față de cei apropiați sunt loiali. Femeile cu ochi de balenă au tendința de a deveni capul familiei și refuză să le fie impuse limite. Sunt femei puternice care își pot purta singure de grijă și se descurcă bine în confruntări. Atât bărbații, cât și femeile pot deveni violenți atunci când statutul le este lezat, și asta din cauza idealismului exagerat. Și unii, și alții au tendința de a fi răbdători și au capacitatea de a trece ușor peste dezamăgiri.

Grupa ochilor de noapte

Numele formei	Caracteristica dominantă a oamenilor cu această formă	Descriere
Ochi semilună	Hoț	O persoană care fură, secretoasă.
Ochi lună nouă	Disprețuitor	Obişnuiți să se uite de sus la alți oameni, să-i disprețuiască, să-i considere nedemni.

Ochii semilună

Ochii sunt orizontali, iar pupilele lor sunt mici. Pleoapa inferioară este foarte activă (puternică) și cu o curbă bine definită. Pentru că privirea este de cele mai multe ori orientată în jos, pentru a putea fi ascunsă mai ușor, pleoapa superioară este mai puțin activă. De multe ori, ea coboară și acoperă jumătatea superioară a ochiului.

Acești ochi mai sunt numiți și ochii hoțului, tocmai pentru că sunt des întâlniți la această categorie de oameni. Majoritatea oamenilor au luat câte ceva care nu le aparținea la un moment sau altul în viața lor, fie o jucărie de la un coleg în anii copilăriei, fie creioane sau niște coli de la birou. Însă, atunci când această acțiune nu este descoperită, în anii copilăriei, și copilul nu înțelege că acest lucru este greșit, se creează o obișnuință. Ochii semilună se formează atunci când cineva conștient că face un lucru nedrept continuă să-l facă. Pleoapa de jos devine foarte activă, pentru că irisul se mișcă mult și repede pe orizontală din dorința de a nu fi prins sau din cauza fricii.

Cei cu ochii semilună iubesc viața, pot avea un suflet bun și se fac ușor plăcuți la prima vedere. Sunt însă și nesinceri, secretoși, nedemni de încredere, egoiști și lași. Minusul major al personalității lor este că nu realizează răul și pagubele provocate celorlați de acțiunile lor.

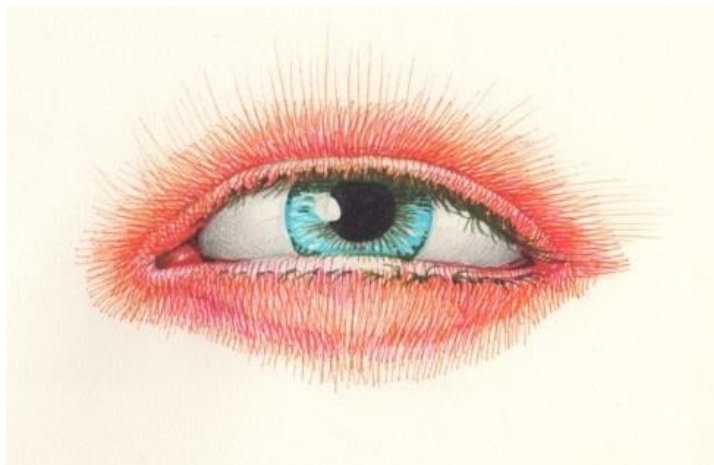
Au tendința de a-și iubi și proteja familiile, deși nu le va plăcea să poarte nicio responsabilitate pe umeri. În general, sunt oameni sentimentali și emoționali atunci când se află în sânul familiei, iar vremurile sunt bune. Bărbații cu ochi semilună sunt foarte calzi cu familiile lor, își iubesc în special copiii, dar au tendința de a fi infideli. Sunt foarte atenți în a-și acoperi urmele infidelităților, deoarece se tem să fie prinși. Natura lașă îi face, de cele mai multe ori, să părăsească orice fel de situație

conflictuală. Femeile cu acești ochi își iubesc familiile și, în general, au tendința de a le rămâne fidele partenerilor. Sunt, de cele mai multe ori, agresive și uneori violente față de alți bărbați decât cei din familiile lor.

Deseori, chiar hoții ne avertizează în legătură cu ce urmează să se întâmple. Fraze de genul “nu lăsa telefonul pe masă, că s-ar putea să dispară” ar fi bine să atragă atenția. Mai ales dacă cel care ne avertizează nu ne este foarte apropiat sau nu îl cunoaștem foarte bine. Hoții procedează așa deoarece, atunci când cele pomenite de ei se adeveresc și începem să căutăm persoana vinovată, ei sunt primii eliminați de pe lista posibililor suspecți, pentru că doar ne-au “avertizat”, nu?

Ochii lună nouă

Această formă de ochi mai este numită și a disprețuitorului. Colțurile ochilor (atât cele interioare, cât și cele exterioare) sunt orientate în jos. Irisul este, de obicei, mic și pare ridicat, pentru că acești oameni țin fața orientată ușor în jos și privesc pe sub sprâncene. Sclera este, de cele mai multe ori, vizibilă între iris și pleoapa inferioară. Fizionomiștii orientali numesc această stare *sanpaku* și susțin că denotă o dizarmoie interioară.

Oamenii cu ochi în formă de lună nouă sunt disprețuitori când vine vorba de alți oameni. Îi privesc pe ceilalți ca fiind inferiori sau fără valoare și nu le pasă dacă le greșesc sau le provoacă pagube ireparabile. Nu au nicio problemă în a le face rău sau în a-i răni.

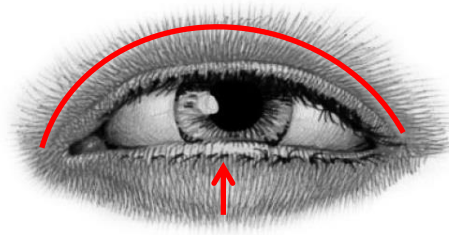
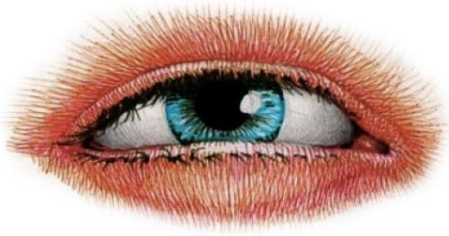
Au minți foarte active și își petrec cea mai mare parte a timpului făcându-și planuri ca să-i domine pe cei din jur. Uneori merg atât de departe încât chiar încearcă să îi distrugă sau să îi omoare pe cei care le greșesc. Le place să câștige putere, dar o fac indirect, ferindu-se de confruntări până în momentul decisiv. Preferă să lucreze singuri, să nu-și dezvăluie adevărata natură și se folosesc de viclenie pentru a obține avantaje.

Le place foarte mult să exploreze tărâmurii mai puțin cunoscute, precum magia, vrăjitoria sau puterea minții, pentru a găsi surse ascunse de putere și pentru a-și duce la bun sfârșit faptele rele. Se vor folosi de orice mijloace pentru a obține avantaje și pentru a-și duce intențiile până la capăt.

Această formă de ochi începe să apară încă din copilărie, în urma situațiilor extrem de nefericite, a părinților sau rudelor abuzive, a privărilor de libertate sau în urma unor tratamente excesiv de dure aplicate celor mici. La vârsta adultă, oamenilor cu acest gen de ochi nu le place viața de familie și nu le plac nici copiii. Nu le plac nici relațiile în mod deosebit, dar le place să se joace cu sentimentele partenerilor. Dacă ajung să se căsătorească, partenerii lor nu vor cunoaște niciodată pe

deplin întreaga lor personalitate, ce are multe fațete care sunt scoase la iveală în funcție de situațiile în care se află.

Este important să înțelegem că orice gest, oricât de neînsemnat ar părea, poate declanșa o criză și îi poate face pe acești oameni să acționeze imprevizibil.

Recapitularea formelor ochilor

Grupa ochilor de animale copitate - Pacifiști

CĂPRIOARĂ Loiali		Credincioși față de datorie, dar și în dragoste sau când își asumă ceva.
CAL Lipsiți de gelozie		Nu sunt temători, nu au suspiciuni și nici rivali în dragoste sau sentimente. Caracterizați prin lipsa geloziei.
CĂMILĂ Ranchiunoși		Persistenți în rea voință și resentimente, mai ales când e vorba despre insulte sau răniri.

Grupa ochilor de păsări - Mofturoși

BUFNIȚĂ Sprijin pentru cei slabi		Oferă sprijin celor cu șanse mai slabe în diferite circumstanțe, situații sau dispute.
PĂUN Iubesc complimentele		Conduși de dorința de a fi apreciați și lăudați, doresc să se spună numai lucruri bune despre ei.
STRUȚ Conduși de frică		Ușor de intimidat sau speriați de amenințări ori durere.
VULTUR Singuratici		Persoane care preferă să nu se asocieze cu alții.

Grupa ochilor de feline - Agresivi

LEU Leneși fizic		Nu sunt înclinați către muncă fizică, pe care nu o vor face, în schimb îi vor pune pe alții să o facă.
TIGRU Oportuniști		Nu cunosc mila sau compasiunea atunci când au o oportunitate.
PISICĂ Nesinceri		Nu sunt onești, au motive ascunse, sunt buni la a-și ascunde sentimentele și înclinați către "nesinceritate".
VULPE Înșelători		Persoane ingenioase, bune la a născoci diverse metode de înșelătorie, cu o inteligență egoistă.

Grupa ochilor acvatici – Cerebrali

DELFIN Stau în grupuri mici		Interesați de relațiile interumane și au nevoie, în același timp, de securitatea oferită de un grup restrâns.
BALENA Sociabili		Interesați de relațiile interumane. În același timp, au nevoie de companie. Gregari și interdependenți.

Grupa ochilor nocturni – Răuvoitori

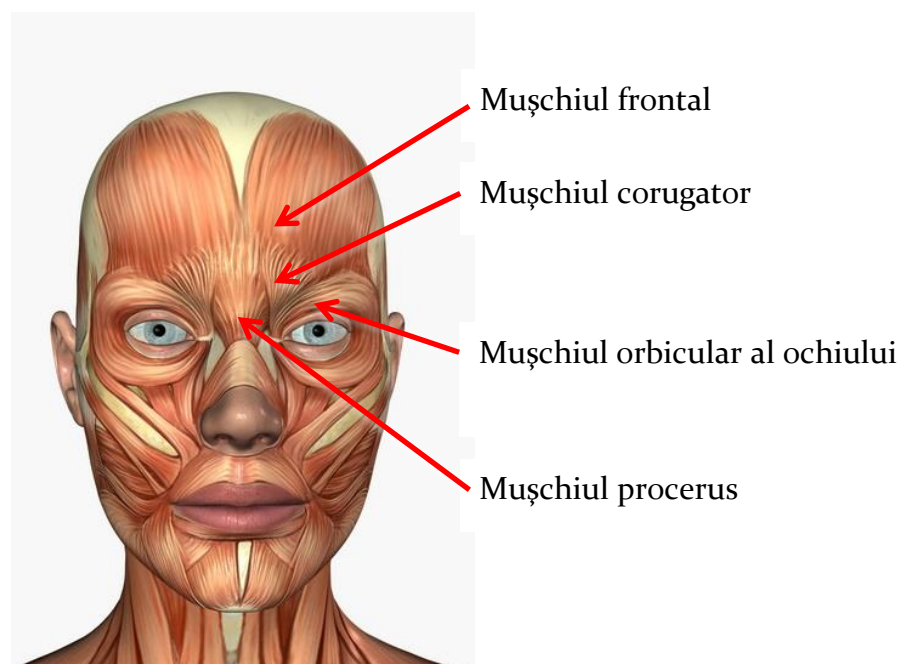
SEMILUNĂ Hoți		Persoane care fură, secretoase.
LUNĂ NOUĂ Disprețuitori		Obişnuiți să se uite de sus la oameni, să-i disprețuiască, să-i considere lipsiți de valoare.

Sprâncenele

Ca poziție, sprâncenele se situează pe linia de congruență dintre etajul superior și cel median al feței. Practic, sprâncenele se află atât în partea mentală, cât și în cea practică, trădând o legătură subtilă între cele două motoare ale personalității. Mișcările musculare din această zonă sunt controlate atât de percepții, cât și de acțiuni. Fiind implicate în exprimarea multor emoții, sprâncenele au un rol foarte important în comunicare.

Deși în ultimele sute de ani părul sprâncenelor are mai degrabă un rol estetic, acesta a constituit pentru mult timp un avantaj evolutiv, dacă ne gândim la protecția ochilor sau la faptul că suntem singura specie la care sprâncenele sunt atât de evidente.

Mușchii principali care acționează sprânceana

Pe lângă rolul important pe care îl au în comunicare, sprâncenele sunt deosebit de importante în recunoașterea facială la specia noastră. De exemplu, dacă o persoană pe care o cunoaștem foarte bine și-ar pierde părul sprâncenelor, am avea nevoie de mai mult timp pentru a ne da seama cine este – www.starswithouteyebrows.com.

Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au asociat exprimarea emoțiilor și cu sprâncenele. În culturi în care emoțiile nu erau privite cu ochi buni, cum este cazul Japoniei, femeile obișnuiau să își înlăture părul sprâncenelor și să-și deseneze altele noi, ceva mai sus, în partea analitică a frunții. Această parte a frunții este una dintre cele mai imobile părți ale chipului nostru.

Este bine să fim atenți atunci când analizăm sprâncenele, deoarece multă lume își schimbă forma lor (până nu demult, acest obicei era mai des întâlnit la femei, dar în ultimul timp, s-a observat o creștere a numărului de bărbați care își modifică forma sprâncenelor). Schimbarea formei sprâncenelor, a lungimii acestora, a culorii lor, sau alte modificări mai drastice (cum ar fi chirurgia

estetică) sunt obiceiuri care afectează anumite trăsături de personalitate. Unii chirurghi plasticieni își avertizează pacienții în legătură cu acest aspect, înainte ca aceștia să se decidă asupra operației.

Împărțirea sprâncenelor în 3 zone

Sprâncenele se împart în 3 zone. Zona apropiată de axul feței este numită partea practică a sprâncenei, zona din mijloc este numită partea decizională, iar coada sprâncenei, zona poziționată cel mai departe de axul median al feței, este partea idealismului.

În general, într-o sprânceană, putem număra între 300 și 1000 de fire de păr. Densitatea lor în această parte a feței variază în funcție de mai mulți factori, cum ar fi vârsta, starea de sănătate sau obiceiurile estetice. În plus, în fiecare zonă a sprâncenei, părul tinde să devină mai des sau mai rar, în funcție de mișcările musculare care definesc forma acesteia.

Partea practică a sprâncenei este cea pe care o păstrăm, de obicei, cel mai mult, pe măsură ce înaintăm în vârstă, iar părul sprâncenelor tinde să dispară din celelalte zone. Partea decizională a sprâncenei este definită de zona în care sprânceana este frântă, sau zona în care apare unghiul sprâncenei. Veți vedea însă că nu toate sprâncenele prezintă această parte. Partea idealismului, reprezentat de coada sprâncenei, este prima din care dispar firele de păr, dar este și o parte în care firele de păr pot crește mult mai târziu în viață.

Există 10 tipuri principale de sprâncene. La fel ca în cazul ochilor, foarte rar vom vedea la cei din jur o singură formă, în general sprâncenele fiind un amestec de două sau chiar trei dintre aceste 10 forme principale. Foarte rar, **sprânceana rațională** (cea din partea dreaptă a feței) și **sprânceana emoțională** (cea din partea stângă a feței) vor avea aceeași formă. Acest aspect este condiționat de mobilitatea diferită pe care mușchii faciali o capătă în timp, în urma percepțiilor noastre.

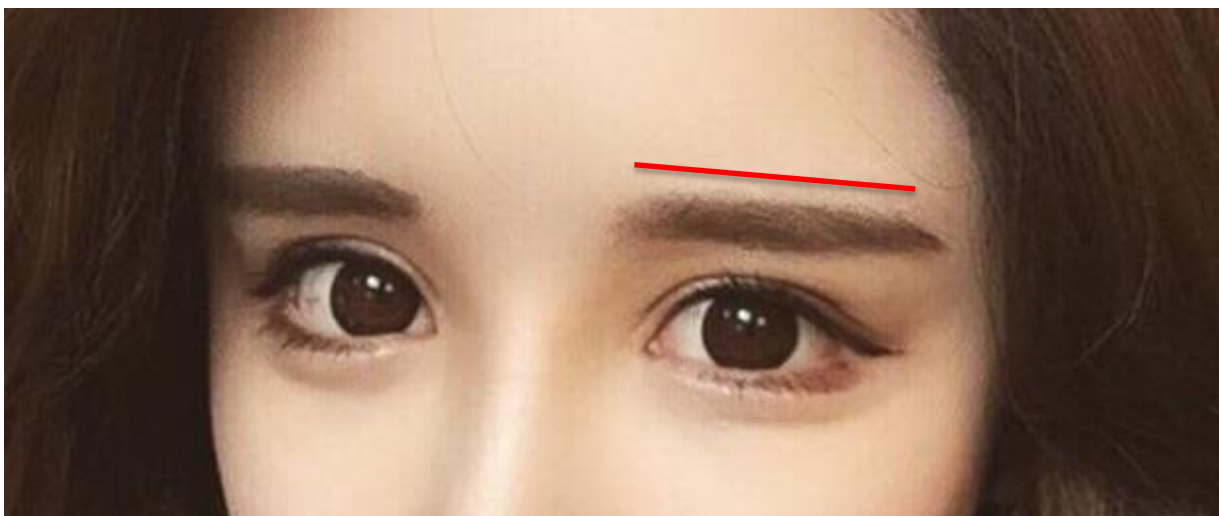
Sprâncenele trădează în special felul în care oamenii iau decizii. Fiecare formă principală de sprâncene sugerează un mod aparte de a decide. Subliniem că nicio trăsătură facială analizată separat nu denotă o personalitate, ci doar o parte a personalității.

Sprâncenele orizontale

Sprâncenele orizontale numite și sprâncenele drepte sunt cunoscute în metodele tradiționale de citire a feței ca “sprâncenele invidioase”. Invidia este acel sentiment care se manifestă prin dorința ca cei din jur să nu se mai bucure de ce au. Este un sentiment natural, pe care oamenii îl manifestă de la cele mai fragede vârste. De exemplu, dacă ne uităm la un grup de copii jucându-se, este posibil să vedem cum unul dintre ei ia jucăria altuia, într-un mod brutal, după care merge și o lasă într-un colț. El nu își dorește neapărat jucăria celuiilalt copil, ci mai degrabă să-i fure bucuria.

Sprâncenele orizontale denotă invidie în personalitatea unui om, invidie care se manifestă în special în procesul decizional. Încă din cele mai vechi timpuri, invidia a fost văzută ca aspect negativ al personalității, însă, privită prin prisma evolutivă, poate fi considerată un mecanism de reglaj social, de menținere a echilibrului între indivizi.

Sprâncenele scurte

Persoanele cu acest tip de sprâncene sunt persoane înclinate mai degrabă către partea practică a lucrurilor decât spre partea teoretică. La aceste persoane, idealismul tinde să se estompeze, pe măsură ce ele se obișnuiesc cu un anumit stil de viață. Această obișnuință derivă din experiențele trecute și din convingerea că modul corect de a fi este cel pragmatic. De obicei, odată cu înaintarea în vârstă, oamenii tind să-și piardă idealismul (reprezentat în acest caz de părul din coada sprâncenei) și devin astfel oameni practici, ancorați într-un anumit stil de viață și fără o capacitate prea mare de a lua decizii.

Vorbim tot despre sprâncene scurte și în cazul celor care încă prezintă păr atât în zona decizională, cât și în cea a idealismului. Însă, în aceste zone, firele de păr sunt mult mai rare decât în zona practică, sunt în general mai deschise la culoare și mult mai subțiri.

Părul sprâncenelor este prezent doar în părțile practice

Părul sprâncenelor este mai des și mai colorat doar în părțile practice ale acestora

Sprâncenele lungi

Sprâncenele lungi sunt cunoscute în metodele tradiționale de corelare a trăsăturilor faciale cu personalității și ca sprâncenele idealistului. Idealismul este o stare mentală ce rezonază cu cele mai nobile concepte și care înseamnă calitatea de a aduce și de a pune principiile și conceptele personale înaintea a ce este practic. Persoanele cu acest tip de sprâncene se exprimă și iau decizii fără să țină seama de aspectul practic al situațiilor.

Cu cât coada sprâncenei este mai bine definită, iar părul în această zonă coboară mai mult pe lângă ochi, cu atât idealismul este o parte mai importantă a personalității.

În această zonă a sprâncenei părul poate deveni mai des și la vârste mai înaintate, la fel cum formarea unor idealuri necesită timp și moduri de înțelegere mai complexe.

Sprâncenele arcuite

Sprâncenele arcuite mai sunt cunoscute și sub denumirea de sprâncene mirate sau sprâncenele celor uimiți. În general, cei cu acest tip de sprâncene sunt ușor de impresionat sau de uimit. Întâlnim cel mai des acest tip de sprâncenă la cei care au ochii larg deschiși, deci care absorb de obicei o cantitate mare de informație vizuală în stare brută, fără să o filtreze sau fără să încerce să înțeleagă pe deplin ceea ce văd.

Cei care capătă în timp în această formă a sprâncenelor sunt în general oameni veseli, comunicativi și care acceptă ușor ce este nou.

Sprâncenele descendente

Sprâncenele descendente capătă această formă în timp, în urma afișării expresiilor faciale asociate cu tristețea, un sentiment de amărăciune sau regret. Sprâncenele descendente sunt oblice, având punctul cel mai înalt aproape de axul median al feței.

Trăsătura de personalitate pe care o exprimă această formă este atașarea sentimentului de mâhnire la procesul decizional. Oamenii cu acest tip de sprânceană resimt adesea oboseala psihică, stările de apatie și lipsa poftelor de viață.

Este bine ca forma sprâncenelor să fie interpretată atunci când mușchii care o afectează sunt relaxați. Sprâncenele descendente sunt cunoscute și sub denumirea de sprâncene triste. Există oameni care capătă această formă doar atunci când râd. Deși bucuria este opusul tristeții, mulți oameni se ascund în spatele umorului, atunci când trec prin momente de tristețe sau viața lor devine grea. În acest caz, în care sprâncenele devin descendente doar când mimica este afectată de contracturi musculare, nu vom considera că respectivul are acest tip de sprânceană.

Sprâncenele ascendente

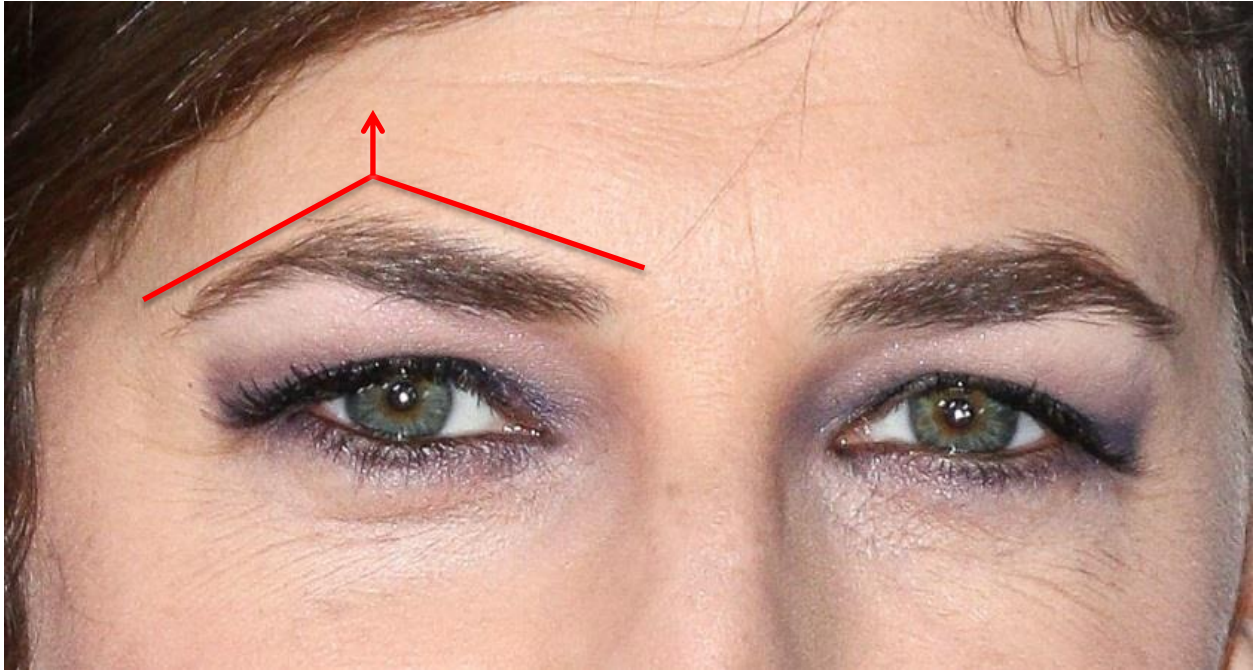

Sprâncenele ascendente sunt acelea care își continuă urcarea spre frunte și dincolo de mijlocul lor, dincolo de partea decizională. Mai sunt cunoscute și ca sprâncene eroice sau sprâncenele celor care își asumă riscuri.

Ca trăsături de personalitate ale celor cu astfel de sprâncene, notăm spiritul aventurier, curajul, lipsa fricii și asumarea riscurilor. Cu cât unghiul dintre sprâncene este mai ascuțit (sprâncenele sunt mai ridicate către exteriorul feței), cu atât riscurile pe care cineva este dispus să și le asume sunt mai mari. A-ți asuma riscuri înseamnă a lua decizii fără să cunoști rezultatul acțiunilor sau fără să te gândești prea mult la consecințe. Există mai multe tipuri de riscuri asumate, unele calculate, altele mai puțin gândite. Din această cauză, diferența dintre prostie și eroism este dictată, de cele mai multe, ori de rezultatul acțiunii.

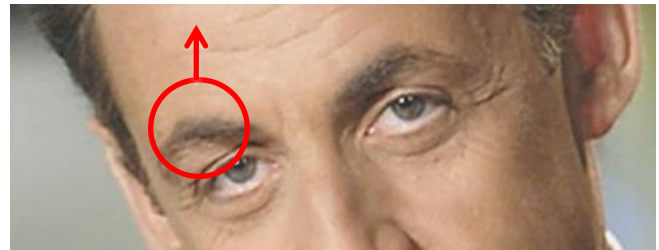

Sprâncenele frânte

Sprâncenele frânte sunt acele sprâncene care, în partea decizională, prezintă un unghi bine definit. Cu cât unghiul prezent în partea din mijloc a sprâncenei este mai vizibil, cu atât vom încadra mai bine sprânceana respectivă în această categorie.

Trăsătura de personalitate trădată de această formă este abilitatea de a lua foarte repede decizii. Nu sugerează însă calitatea deciziilor, ci faptul că alegerile sunt făcute rapid, în general în urma unei analize sumare. Dealtfel, aceste sprâncene mai sunt cunoscute încă, în metodele tradiționale de citirea feței, drept sprâncenele decizionale sau iatagan, pentru că oamenii care le au sunt iuți când vine vorba de a lua o decizie.

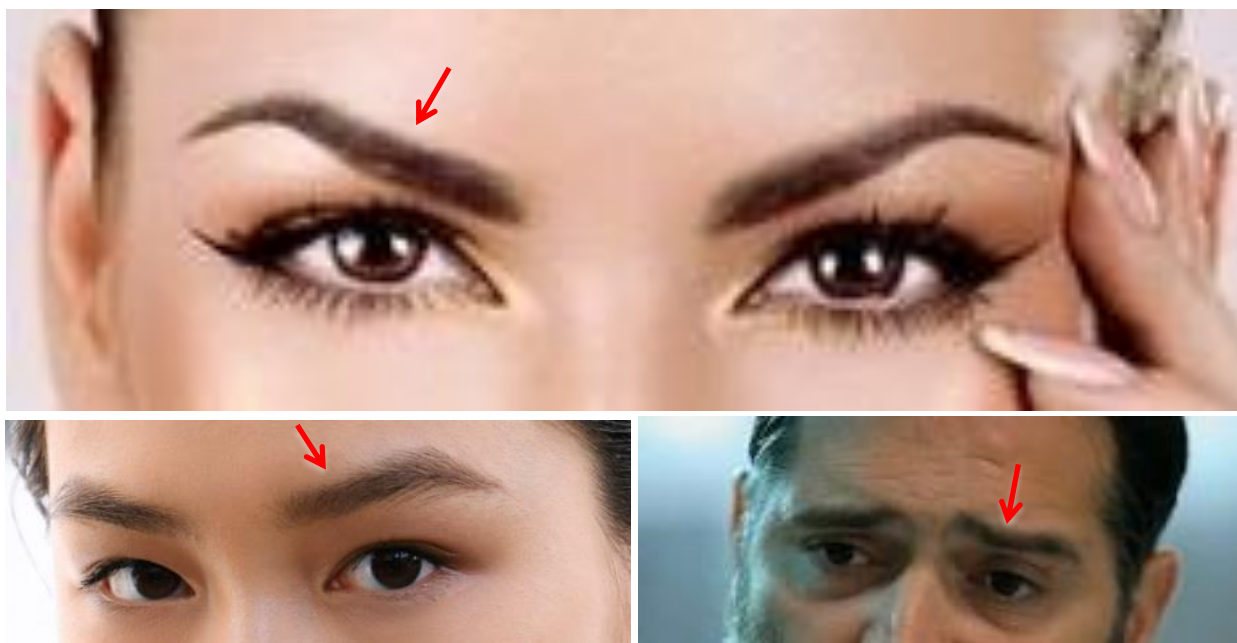

Sprâncenele curbate

Sprâncenele curbate prezintă o curbă descendentă în părțile apropiate de axul feței, în zona practică a sprâncenei. Această formă mai poartă denumirea de sprâncene răutăcioase, pentru că trăsătura de personalitate pe care o denotă este dorința de răni sau de a sâcăi. Persoanele care au acest tip de sprâncene pot găsi plăcut să pună presiune pe cei din jur, să îi ia în derâdere sau să-i rănească prin vorbe.

Această formă de sprâncenă apare și în cazul unor contracții musculare, specifice celor care se cred superiori și îi desconsideră pe cei din jur. În special, atunci când își manifestă această superioritate, sprâncenele vor căpăta curba descendentă. Acest tip de persoană se simte bine când vede suferința sau stânjeneala provocată de acțiunile sau cuvintele sale.

Sprâncenele stufoase

Numim sprâncene stufoase acele sprâncene care, indiferent de forma lor, prezintă fire de păr foarte lungi, care cresc într-un mod dezordonat. De cele mai multe ori, sprâncenele capătă această formă la vârste mai înaintate. În mod tradițional, aceste sprâncene mai poartă și denumirea de prost crescute sau necioplite.

Trăsătura de personalitate pe care o denotă este că respectivii adesea nu țin cont și de părerea celor din jur atunci când iau decizii. Indiferent dacă îi deranjează sau nu pe cei din jur, dacă le provoacă neplăceri, atunci când cineva cu sprâncene stufoase vrea să întreprindă o acțiune o va face. De aici putem trage concluzia că oamenii cu sprâncene stufoase pot fi, de cele mai multe ori, cel puțin lipsiți de maniere.

Sprâncenele despărțite

Sprâncenele despărțite prezintă în mijlocul lor (în partea decizională a sprâncenei) fire de păr care cresc mai lungi decât restul firelor de păr din acea sprânceană. Acest tip de sprâncene ne duce cu gândul la bufniță, animal la care penajul de deasupra ochilor capătă adesea această formă. Deși în multe culturi bufnița este simbolul înțelepciunii și al chibzuinței, în fizionomie acest tip este atribuit oamenilor care ezită să ia o hotărâre. Dealtfel, în metodele tradiționale de citirea feței, sunt cunoscute drept sprâncenele ezitante.

De multe ori, acești oameni pot părea, la prima vedere, înțelepți. Trăsăturile de personalitate pe care această formă de sprânceană le denotă însă sunt amânarea luării deciziilor, opririle dese din activitate și înclinația către dubii. Aceste persoane, indecise, au mereu dubii în ceea ce privește acțiunile altor oameni sau întâmplările din jur.

Distanța dintre sprâncene

Ca regulă, cu cât sprâncenele sunt mai apropiate, cu atât persoana este mai interesată de imaginea de ansamblu și, cu cât ele sunt mai depărtate, cu atât este mai interesată de detalii.

Mușchii corugator și procerus sunt principalii responsabili de distanța care apare între sprâncene. Pe lângă faptul că sunt implicați în afișarea mai multor emoții, sunt implicați și în procesul de focalizare sau de concentrare a ochilor pe distanțe scurte și foarte scurte.

Cu cât folosim mai des ochii și implicit mușchii din jurul lor pentru a ne concentra la detalii, cu atât mușchii menționați vor deveni mai puternici. Cu cât sunt mai puternici, cu atât vor împinge sprâncenele la o distanță mai mare față de axul feței, și una față de cealaltă.

De cele mai multe ori, pe lângă faptul că sprânceana rațională și cea emoțională au forme diferite, ele nici nu se află la o distanță egală față de axul feței. Una dintre ele va fi mai apropiată de el. Această distanță inegală sugerează interesul mai mare sau mai mic față de detalii sau față de imaginea de ansamblu în planul rațional al vieții sau în cel emoțional.

Interes mai mare pentru detalii

Interes mai mare pentru imaginea de ansamblu

Cu cât distanța dintre sprâncene este mai mare, cu atât oamenii sunt mai interesați de detalii. Cu cât sprâncenele sunt mai apropiate, sau dacă sunt unite, omul este mai degrabă interesat de imaginea de ansamblu.

În vânzări, negocieri, comunicare, putem plictisi un om prezentându-i un număr prea mare de detalii sau îl putem pierde ca interlocutor dacă nu-i oferim destule.

Interesul oamenilor față de detalii ori imaginea de ansamblu se schimbă în decursul vieții. Putem deduce că cel din fața noastră a devenit mult mai interesat de detalii atunci când vedem că, în partea cea mai apropiată de axul feței, părul sprâncenelor devine mai rar.

Sprâncenele încep să se depărteze una de cealaltă – crește interesul pentru detalii

Distanța dintre ochi și sprâncene

Distanță mare între ochi și sprâncene

Distanță mică între ochi și sprâncene

Cu cât o sprânceană este poziționată mai sus, deci mai aproape de partea mentală a feței, cu atât deciziile (sau transpunerea gândurilor în practică) vor fi luate pentru mai târziu. Vor fi proiectate în viitor și nu neapărat transpuse imediat în practică.

De partea cealaltă, cu cât sprâncenele sunt poziționate mai aproape de ochi, cu atât deciziile sunt luate pentru un termen scurt și sunt puse mai rapid în practică.

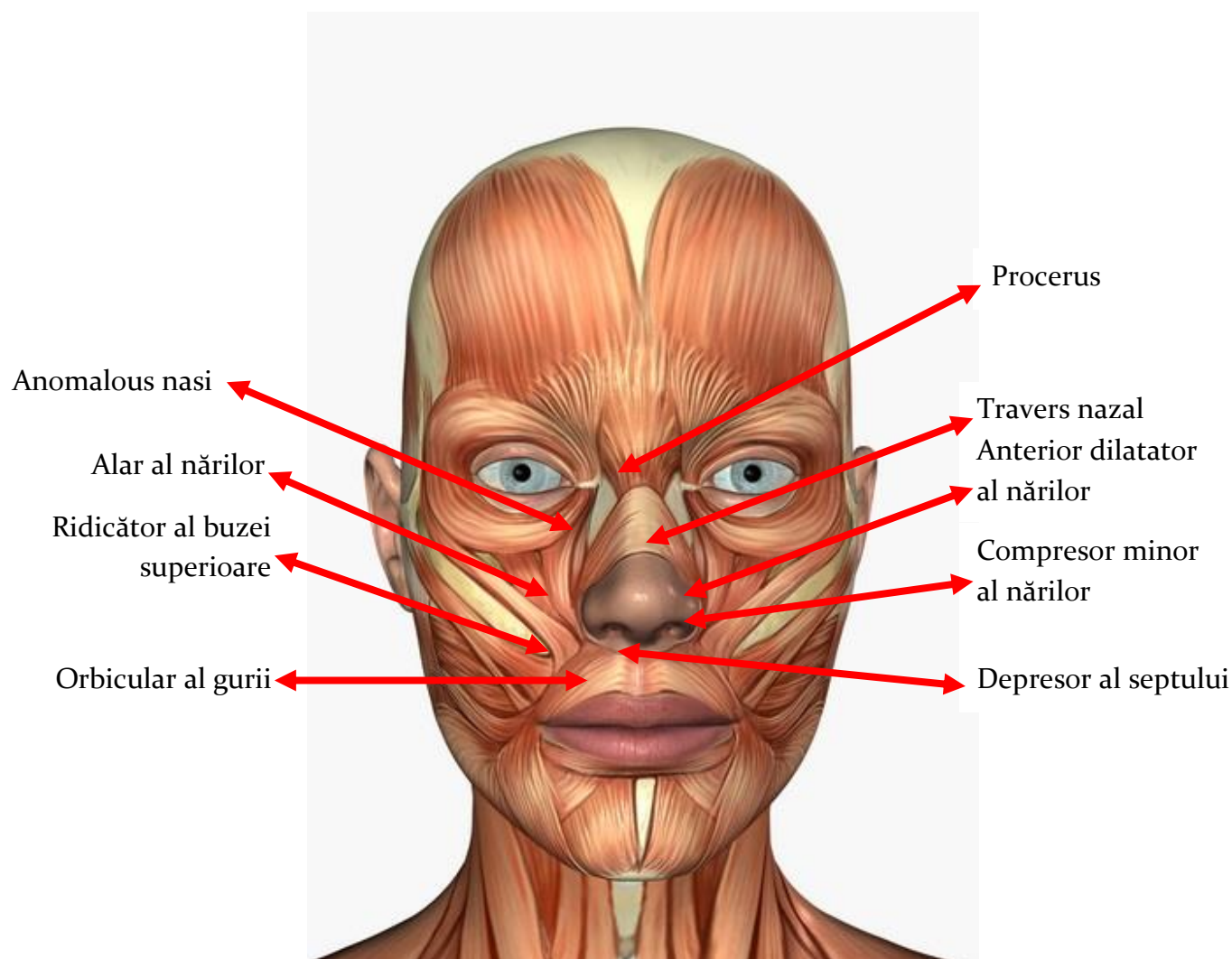
Și în cazul acestui detaliu, observăm că distanța dintre ochi și sprâncene în cazul părții raționale și a celei emoționale a feței pot fi diferite. Acest aspect trădează distanța în timp în care oamenii își proiectează deciziile în planul emoțional și în cel rațional al vieții.

Nasul

Nasul este partea facială controlată de cei mai mulți mușchi, ceea ce se traduce printr-o mobilitate foarte mare, chiar dacă de cele mai multe ori nu suntem conștienți de asta. Este o parte a feței noastre care crește pe toată durata vieții. Tocmai din acest motiv, în multe culturi, nasul este simbolul înțelepciunii. Teoretic, cu cât cineva are nasul mai mare, cu atât a trăit mai mult, a avut parte de experiențe și a acumulat cunoaștere.

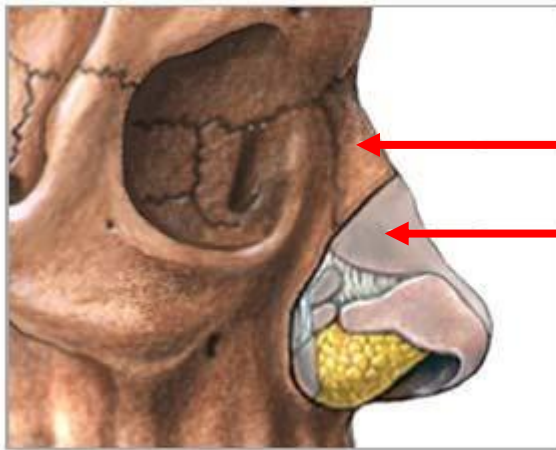
Mușchii din jurul nasului sunt implicați și în exprimarea multor emoții. De aceea, nasul trădează felul în care oamenii reacționează la diverși stimuli, dar și modul în care se comportă în viața de zi cu zi.

Mușchi implicați în mișcările nasului și responsabili de forma pe care acesta o capătă în timp

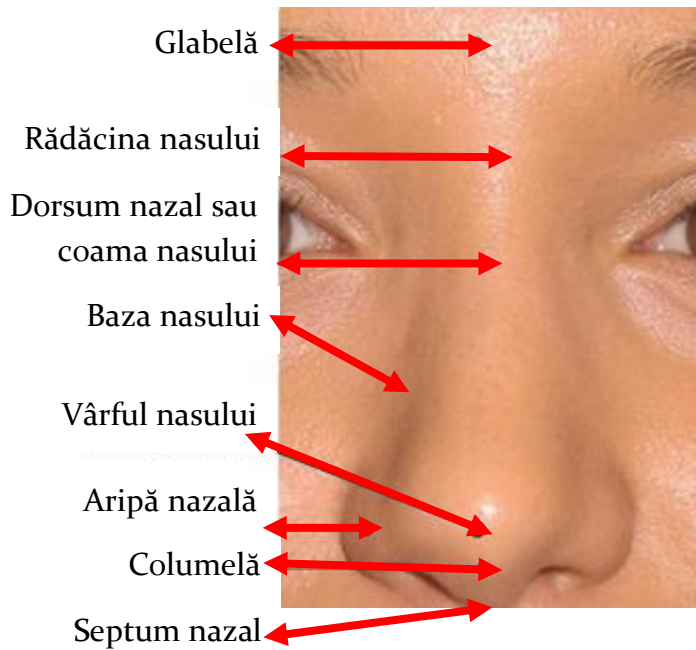
După cum vedeți în imaginea de mai sus, 14 mușchi faciali sunt responsabili de forma și poziția nasului (6 perechi de mușchi și 3 mușchi nepereche).

Anatomia nasului

Țesut osos

Țesut cartilagos

Glabelă

Rădăcina nasului

Dorsum nazal sau
coama nasului

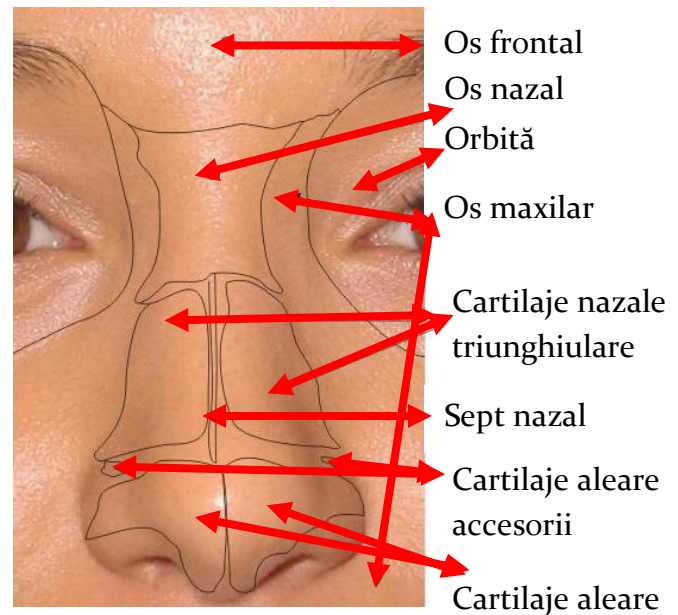
Baza nasului

Vârful nasului

Aripă nazală

Columelă

Septum nazal

Os frontal

Os nazal

Orbită

Os maxilar

Cartilaje nazale
triunghiulare

Sept nazal

Cartilaje aleare
accesorii

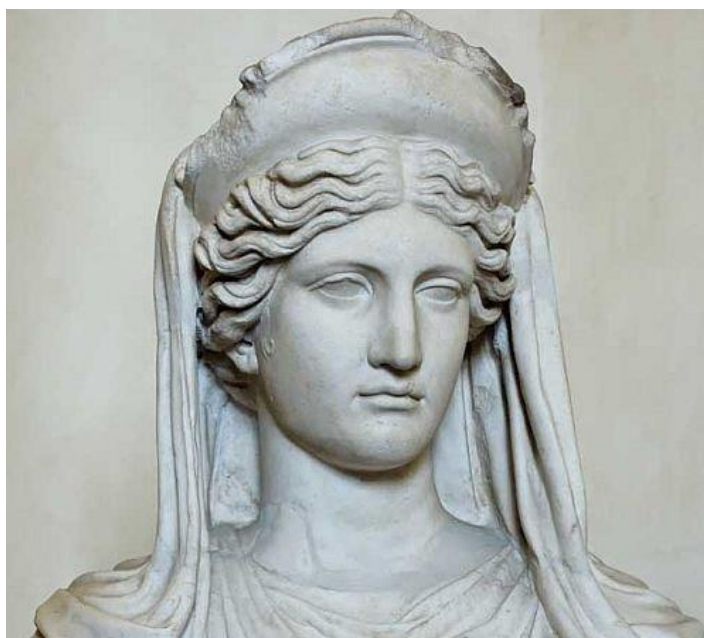
Cartilaje aleare

Din punct de vedere istoric, fizionomiștii tradiționali descriu patru tipuri de nasuri. Din cauza migrației populațiilor, al amestecului interracial, al faptului că stilul de viață tinde să se omogenizeze la nivel mondial, acest principiu nu mai este aplicabil. Chiar dacă nu mai este de actualitate, merită totuși să îl studiem, deoarece ne oferă informații despre principiile de bază ale modului de dezvoltare a nasului. Cele patru tipuri sunt nasul roman, cel grecesc, cel semitic și cel african. Fiecăruia dintre aceste patru tipuri îi corespunde un tip de comportament. Astfel, cei cu nas roman își rezolvă problemele din viața de zi cu zi într-un mod practic, fizic. Cei cu un nas grecesc își vor rezolva problemele într-un mod cerebral. Cei cu nas semitic vor fi comercianți abili, iar cei cu nas african se vor bucura de felul în care decurge viața, așa cum este, fără a interveni prea mult asupra ei și având o oarecare doză de imaturitate.

Nas roman

Nas grecesc

Nas semitic (sau armenoid)

Nas african

Nasul roman este poziționat în totalitate în etajul median al feței. El începe să se depărteze de planul feței dintre ochi. Romanii au rămas în istorie ca fiind un popor foarte practic, puternic ancorat în lumea fizică. De exemplu, pentru cucerirea unei noi provincii, ei construiau mai întâi drumurile, apeductele, își asigurau logistica necesară luptei și abia apoi atacau. Distracția preferată era urmărirea unor acțiuni fizice – lupte între gladiatori, lupte între animale sau execuții publice.

Nasul grecesc pornește din etajul superior al feței, dintre sprâncene. Practic, între osul frontal și cel nazal nu există nicio porțiune de demarcație, ele confundându-se în această zonă a feței. Deși, încă din cele mai vechi timpuri, și grecii au avut parte de propriile războaie, civilizația greacă a rămas în istorie mai degrabă ca fiind inventatoarea democrației, a retoricii sau a filozofiei. Popor mult mai cerebral, în antichitate, grecii preferau să-și petreacă timpul liber în amfiteatre, urmărind piese de teatru ce reprezentau metafore sau alegorii ale problemelor cotidiene.

Nasul semitic mai este numit și nasul comerciantului. Este întâlnit în mai multe părți ale globului, nu doar la arabi și evrei. De exemplu, în unele părți ale Chinei de azi, în zone vaste din India sau în zone ale Americii Centrale, este cea mai răspândită formă a nasului.

Nasul african, numit și nasul imatur, apare la aproape toate populațiile care au trăit și s-au dezvoltat în zone tropicale sau subtropicale, în care clima și bogăția naturii au permis un stil de viață mai ușor. Din punct de vedere social și tehnologic, aceste societăți nu au fost nevoite să se dezvolte foarte mult. Nu au avut nevoie de locuințe foarte sofisticate, de unelte și arme foarte complexe și nici îmbrăcămintea nu a jucat un rol important în protejarea lor de elementele naturii. Acest tip de nas poate fi întâlnit și azi pe aproape toate continentele, fie că vorbim de America de Sud, Africa, Australia, Asia, fie de zonele insulare dintre ele.

America de Sud

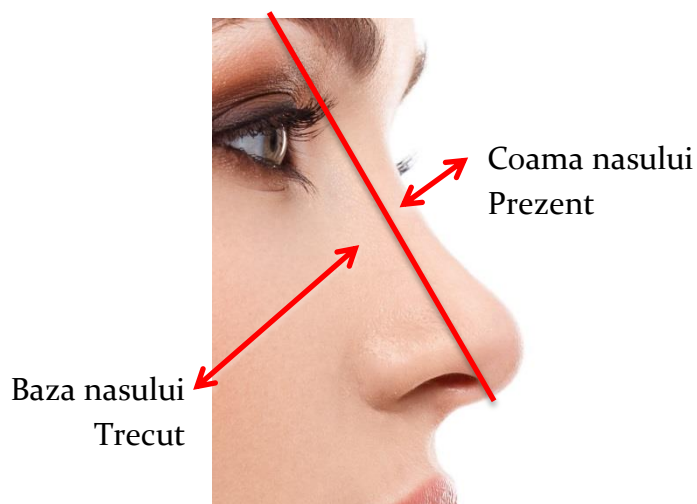

Asia Pacifică

Forma nasului la naștere

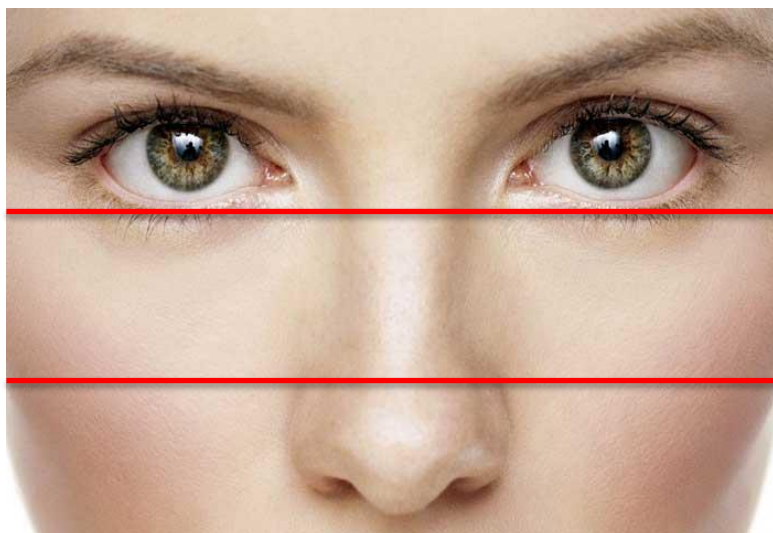
Este interesant de observat că, indiferent de rasa sau cultura din care provine un individ, toți nou născuții vin pe lume cu același tip de nas. Asta pentru că ne lipsesc cartilajele triunghiulare ale nasului (cele din partea mediană a nasului), care încep să se formeze mai târziu și a căror formă este puternic influențată de acțiunea musculară asupra lor. Când suntem mici, avem doar osul nazal și vârful nasului, mic și orientat în sus. La nivelul celor două părți ale nasului, prezente în copilărie, există diferențe condiționate de rasă. Astfel, la rasa galbenă, vedem cum – statistic – osul nazal este mai lat decât la celelalte două rase, iar la rasa neagră partea de jos a nasului este mai lată în comparație cu celelalte.

Toți ne naștem cu aceeași formă de nas și avem mai bine definite doar partea superioară și partea de jos a nasului. Cartilajele triunghiulare se formează mai târziu.

Când ne uităm din profil la un nas, ținem cont că partea cea mai apropiată de planul feței (baza nasului) reprezintă trecutul unei persoane, iar partea cea mai îndepărtată de planul feței (coama nazului) reprezintă prezentul. Coama nasului se află sub acțiunea musculară în prezent, baza fiind partea asupra căreia mușchii au acționat în trecut.

Împărțirea nasului

Partea superioară a nasului
(partea mentală a nasului)

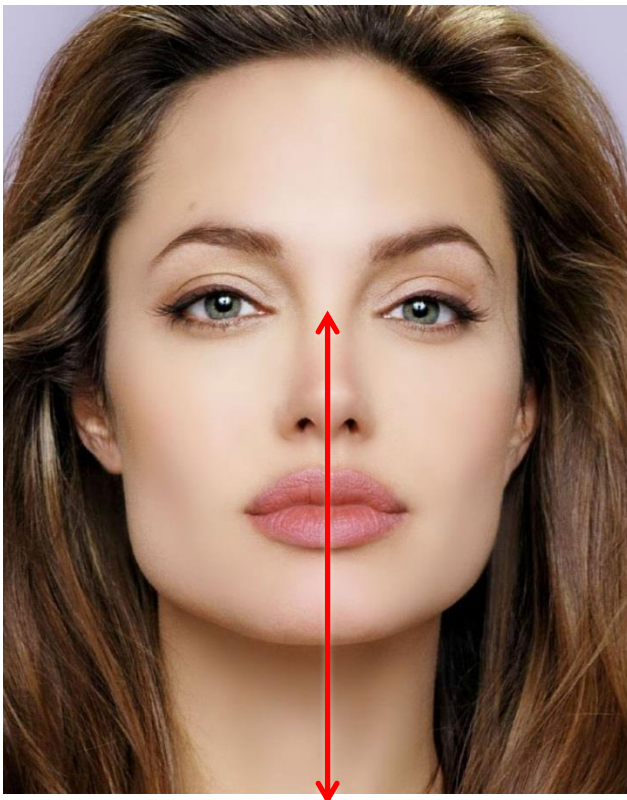
Partea mediană a nasului
(partea practică a nasului)

Partea inferioară a nasului
(partea fizică a nasului)

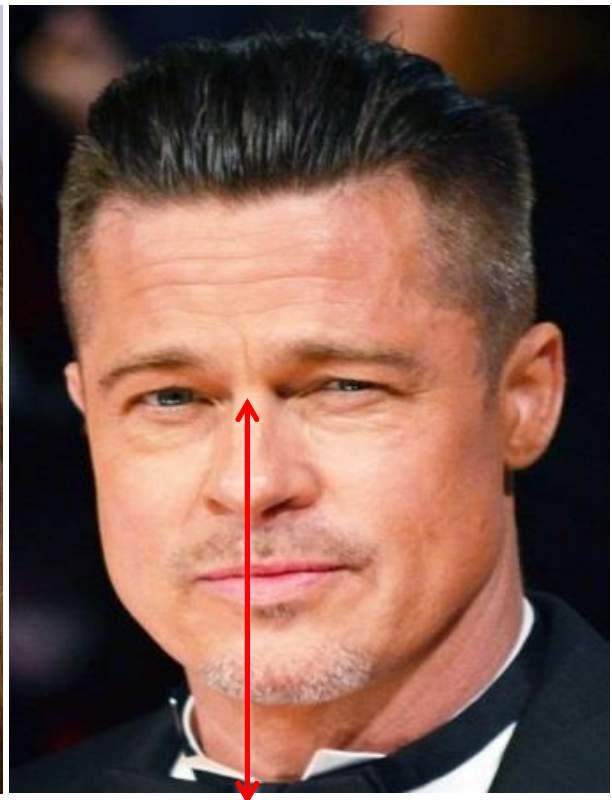
Partea superioară a nasului (partea mentală)

Definim regiunea superioară a nasului ca începând din zona dintre sprâncene și coborând cât ține osul nazal. Înălțimea acestei zone variază în funcție de statura omului și de înălțimea feței, iar lățimea acestei porțiuni dintre ochi variază în funcție de gradul de agresivitate pe care îl manifestă o persoană. Înainte de a intra în detalii legate de diferitele grade de lățime ale acestei zone și de felul în care influențează comportamentul, vom defini ce înțelegem prin agresivitate sau gândire agresivă.

Încă de la început, facem distincție între agresivitate și violență. Agresivitatea este în întregime o atitudine mentală, iar violența este un comportament fizic, o acțiune. Cu alte cuvinte, când vorbim despre agresivitate nu ne referim la agresiunea fizică, pentru aceasta vom folosi termenul de violență. Ne referim la o stare de spirit agresivă. Cineva cu acest tip de gândire va fi imprudent, asertiv, impetuos sau îndrăzneț din punct de vedere al atitudinii mentale, în timp ce o persoană de la capătul celălalt al spectrului va fi prudentă, non-asertivă, calmă sau discretă din punct de vedere al atitudinii mentale. Desigur, stările fiecăruia dintre noi pot fluctua în funcție de circumstanțele în care ne aflăm, deci se impune lipsa rigidității atunci când corelăm forma părții superioare a nasului cu modul de gândire al unei persoane într-un moment anume. Ca regulă, cu cât este mai lată partea de sus a nasului, cu atât o persoană este mai agresivă (ce merită să aflăm este ce determină această agresivitate), iar cu cât această parte superioară a nasului este mai îngustă, cu atât persoana este mai blândă sau mai puțin agresivă.

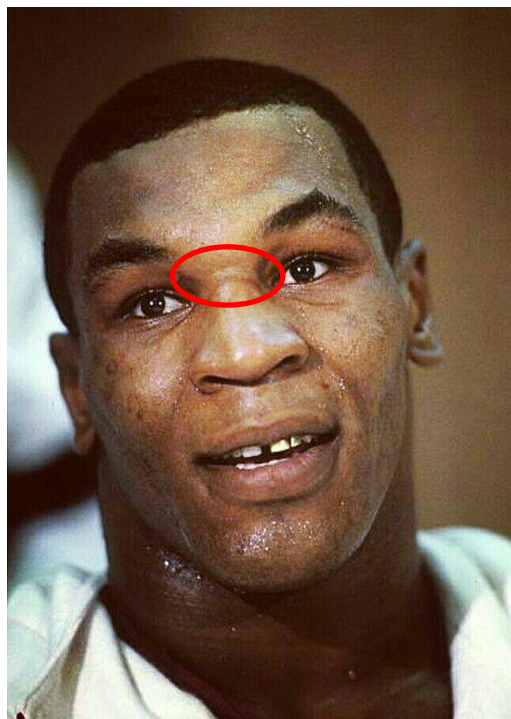
Porțiune lată a părții superioare a nasului
– agresivitate crescută

Porțiune îngustă a părții superioare a
nasului – agresivitate scăzută

Liniile provocării

Partea de sus a nasului este, de asemenea, expresia atitudinii și a modului de abordare a obiectivelor sau a provocărilor. Câteodată, despre oameni se spune că “pot face față”. Dacă această mentalitate este mereu prezentă la cineva și izvorăște din dorința de a se afirma, această caracteristică a comportamentului devine o componentă cheie a personalității și va putea fi observată pe nas. Uneori, această particularitate comportamentală este atât de pronunțată încât formează una sau mai multe linii pe nas. Numim aceste riduri “liniile provocării”. Ele apar din cauza efectului pe care îl au emoțiile asupra oamenilor și trădează cât de des au fost manifestate. Emoții precum mânia sau dezgustul duc, de cele mai multe ori, la apariția acestor riduri. Nu întotdeauna liniile provocării sunt vizibile pe ambele jumătăți ale nasului. În unele cazuri, în care exprimarea emoțiilor la nivel muscular facial a fost mai puternică în planul rațional al vieții, aceste linii vor fi prezente doar pe jumătatea dreaptă a părții mentale a nasului. Când manifestarea emoțiilor a avut loc de mai multe ori în planul emoțional, în urma stimulilor emoționali sau în urma provocărilor din viața emoțională, linia sau liniile vor fi mai vizibile în jumătatea stângă a părții superioare a nasului.

Mai multe provocări de natură emoțională

Cei la care aceste linii sunt vizibile acceptă cu plăcere provocări noi. În relația cu ei, dacă ne dorim să ducă la bun sfârșit o sarcină, este de preferat să lansăm cererea ca pe o provocare. Expresii ca “nu cred că poți să...”, “te provoc să...” sunt cele care îi motivează puternic pe acești oameni.

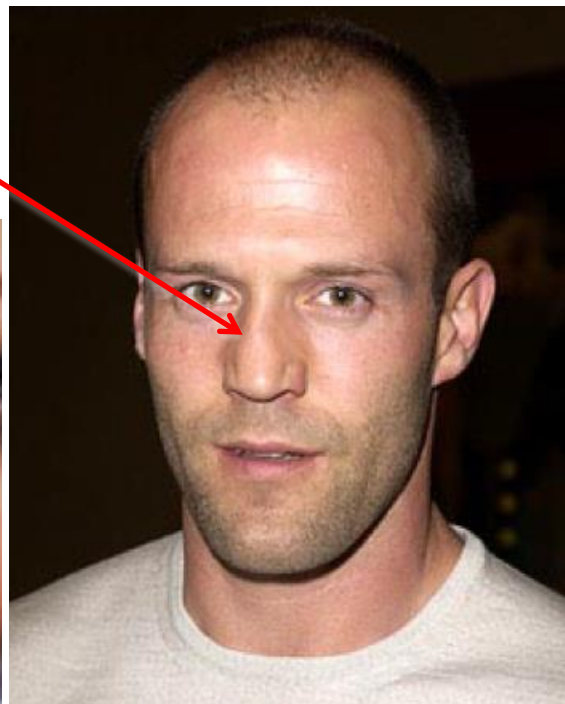
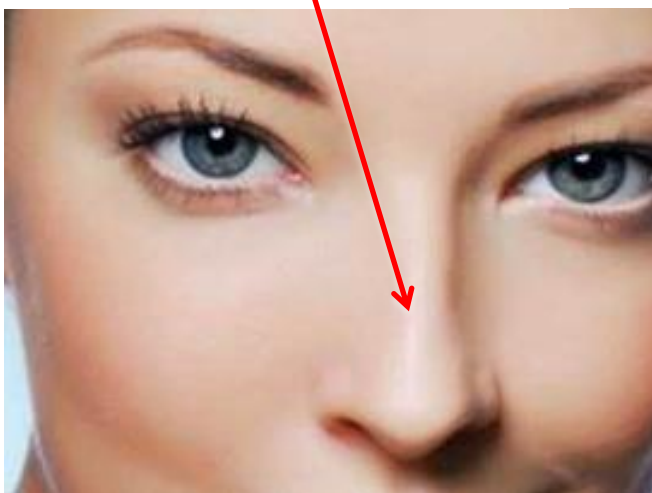

Partea mediană a nasului

Regiunea mediană a nasului începe imediat de sub osul nazal și se termină odată cu vârful cartilajelor triunghiulare ale nasului. Nasul este un organ foarte complex și, din punctul de vedere al studiului fizionomiei, cu cât coborâm cu analiza, cu atât devine mai complex. Partea mediană a nasului reflectă caracteristici comportamentale ca nivelul de violență, de curiozitate, indiscreție sau nevoia de dovezi palpabile.

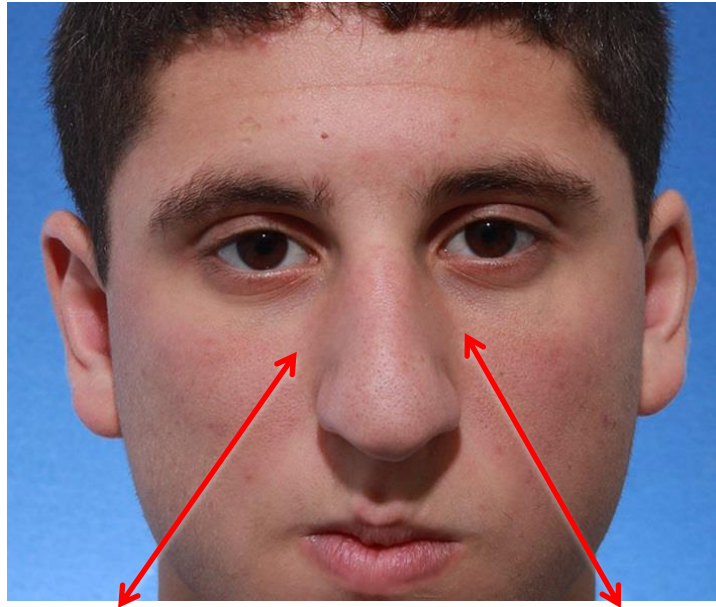
Porțiune mai lată a părții mediene a nasului
– grad de violență ridicat

Porțiune îngustă a părții mediene a nasului
– grad de violență scăzut

Cu cât este mai lată partea mediană a nasului, cu atât este mai mare probabilitatea ca persoana să fie violentă. Priviți nasurile boxerilor, de exemplu. Lățimea coamei nasului în partea mediană denotă nivelul de violență din prezent. Atenție, locul în care se atașează nasul de față arată nivelul de violență din trecut și dacă ne uităm la nasurile tuturor, vedem că acestea sunt în general late în această zonă. Violența (manifestarea fizică) este modul prin care încă din copilărie învățăm să ne testăm limitele și să facem cunoștință cu mediul înconjurător.

Putem vedea pe chipul oamenilor și nivelul de violență din anii copilăriei. În unele cazuri, nasul arată ca și cum nu face parte integrantă din fața cuiva. Arată ca și cum ar fi fost pus acolo ulterior. Acestea sunt cazuri de violență experimentată în anii copilăriei la niveluri peste medie. Putem vedea o bază a nasului foarte lată în partea rațională a feței, caz în care înțelegem că omul respectiv a crescut într-un mediu violent (cartier rău famat, colegi violenți la școală sau mediu familial violent), dar că violența nu a fost manifestată direct asupra lui. Dacă baza nasului este lățită în partea emoțională a feței, violența a fost exercitată direct asupra persoanei, în general în sânul familiei.

Mediu violent în anii copilăriei

Violență manifestată asupra lui

Curba coamei nasului în partea nediană

Când curba nasului față de planul feței este concavă, spunem despre persoana respectivă că are mai degrabă înclinații artistice decât tehnice. Poate fi văzută ca o persoană mai imatură, care se bucură de felul în care decurge viața.

Nu este un om care să aibă mereu nevoie de dovezi palpabile în viață și, de cele mai multe ori, va prefera cariere sau ocupații care să îi permită să-și poată manifesta latura creativă.

Va agreea activitățile mentale înaintea celor fizice și va căuta să rezolve sarcinile cu un minim de efort.

Când curba nasului față de planul feței este convexă, spunem despre omul respectiv că este mai matur. Are un spirit științific și are nevoie de dovezi și explicații clare.

Este mai interesat de viața materială (fizică) și, deseori, va alege cariere tehnice, preferând o activitate care să-i antreneze atât aptitudinile fizice, cât și pe cele mentale.

Foarte rar va lăsa situațiile din jur să se întâmple de la sine, fără să intervină asupra lor în încercarea de a le îmbunătăți.

Curiozitatea și dorința de a cunoaște

Atât dorința de a cunoaște, cât și curiozitatea sunt evidențiate de umflături pe nas. Umflăturile specifice curiozității se află pe lateralele nasului, iar cele de pe coama nasului sunt specifice spiritului iscoditor. Trebuie avut în vedere ca aceste protuberanțe să fie umflături și nu curbe care definesc forma nasului și să se afle la locul de intersecție a părții superioare a nasului cu cea mediană.

Dorința de a cunoaște este definită drept căutarea cunoștințelor manifestată doar în anumite domenii, care sunt de interes pentru cineva. Ea presupune o metodă sistematică de investigare cu intenția de a înțelege și de a acumula cunoștințe pentru un scop practic.

Curiozitatea presupune doar a fi băgăcios, a vrea să știi ce se petrece, dar doar de dragul de a ști și fără ca detaliile aflate să folosească la ceva. Oamenii curioși sunt adesea numiți băgăcioși, iar asta nu este o coincidență. Un animal care este curios în legătură cu ceva va începe prin a mirosi (a-și băga nasul). În același fel, oamenii curioși își vor încorda, inconștient, mușchii din jurul nasului, de parcă ar vrea să adulmece.

Există o diferență importantă între aceste două metode de a acumula informații.

Umflăturile de pe lateralul nasului, în partea sa mediană, reprezintă curiozitatea.

În cazul în care este prezentă o umflătură pe coama nasului, persoana respectivă își manifestă dorința de a cunoaște.

Este interesant de observat cum mulți oameni pornesc în viață cu dorința de cunoaștere, dar, din cauza meseriei pe care o aleg, ajung deseori și curioși. Este vorba despre polițiști, investigatori, procurori care, după un timp, nu se mai pot abține din a strânge informații, fie că ele au o trebuință imediată, fie că sunt puse “la păstrare” pentru mai târziu.

Partea de jos a nasului

Partea de jos a nasului este delimitată de cartilajele triunghiulare nazale și vârful nasului. Ea include aripile nazale, septumul nazal și cartilajele aleare nazale. Această parte indică atitudinile și obiceiurile pe care le avem atunci când ne raportăm la mediul în care trăim și la tipul de relație pe care o avem cu lumea materială.

Vârful nasului trădează felul în care oamenii se raportează la viața lor financiară. De fapt, sugerează modul în care oamenii își câștigă existența. Pentru că trăim însă într-o societate care monetizează totul (timpul costă bani, muncim pentru bani, ne cumpărăm hainele, locuim plătind sau cumpărând locuința, ne cumpărăm hrana etc), ne vom referi la vârful nasului ca reprezentând relația oamenilor cu banii.

Atunci când vedem un vârf al nasului foarte rotund, care arată ca o bilă pusă în vârf, spunem că omul respectiv are abilitatea de a face ușor rost de bani. A câștiga bani și a avea bani nu înseamnă același lucru, pentru că unii oameni, oricât de bine ar câștiga, tot rămân fără bani la sfârșitul lunii, deoarece nu îi administrează eficient.

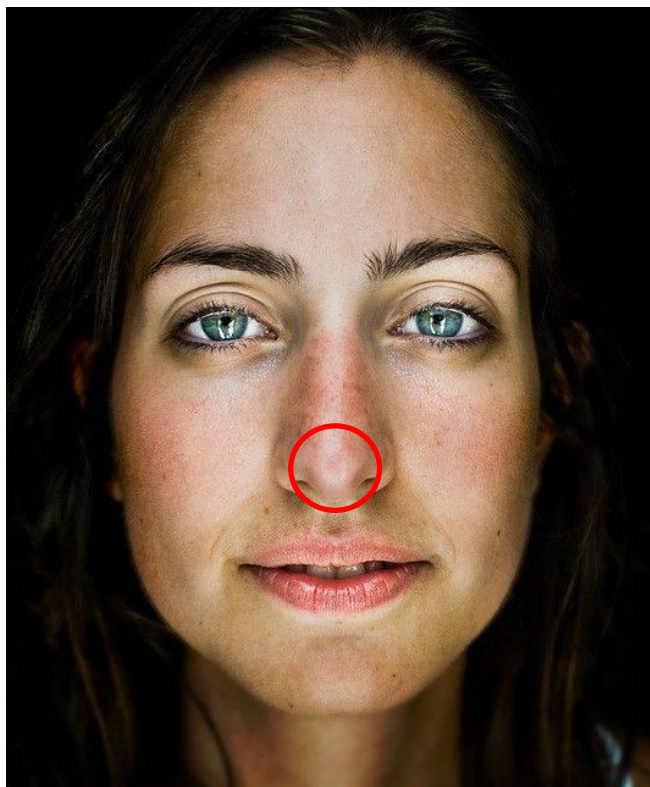
Cu cât vârful nasului este mai rotund și mai mare, cu atât este mai bună abilitatea unui om de a face bani.

Cineva care are vârful nasului perfect rotund, dar nu prezintă nicio zonă plată pe acesta (pe vârful nasului), este o persoană interesată să câștige bani, însă nu este foarte pricepută în a administra ce obține. Astfel de oameni se pot trezi peste noapte milionari, dar la fel de repede vor putea ajunge și la faliment.

Abilitatea unei persoane de a administra banii, și aici ne referim la capacitatea de a-i organiza, de a economisi, de a investi bine (acest aspect nu ține cont de suma la care individul se raportează)

este reprezentată de partea plată de pe vârful nasului. Cu cât această zonă este mai plată și mai întinsă, cu atât persoana este mai pricepută la a administra.

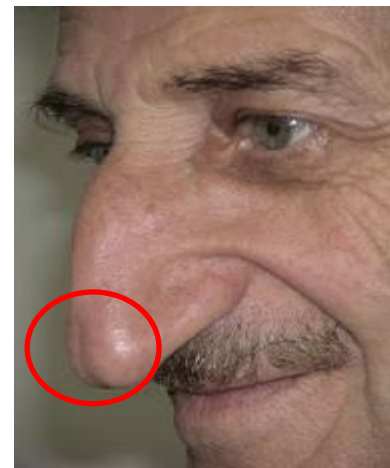
Doar pentru că administrarea banilor și câștigarea lor sunt uneori asociate, nu înseamnă că “vin la pachet” amândouă.

Cu cât vârful nasului este mai plat, cu atât persoana respectivă este mai interesată de organizarea banilor și are și abilități în acest sens. Această zonă diferă ca întindere și este evidențiată de unghiul de incidență al luminii pe vârful nasului.

Despărțitura de pe vârful nasului denotă o problemă financiară. Există oameni al căror vârful al nasului prezintă o despărțitură vizibilă între cartilajul alear din partea stângă și cel din partea dreaptă (modul logic și cel emoțional de a relaționa cu banii). Aceasta apare atunci când există diferențe între felul emoțional și cel logic de a te raporta la aspectele financiare.

Cu cât cele două cartilaje se mișcă mai diferit, cu atât această linie dintre ele devine mai vizibilă, iar problema financiară prin care trece omul este mai mare.

Atenție însă, acestea sunt aspecte subiective, care au legătură cu percepția personală. Un om care câștigă puțin în comparație cu alții poate fi mulțumit, iar unul care primește un salariu mare poate considera că nu este plătit suficient. Un om își poate asigura cu o anumită sumă cele necesare pentru o săptămână, de exemplu, iar altul, cu aceeași sumă, nu se descurcă nici două zile.

Problemele financiare pot apărea la oricine, și la cerșetorul din colț, dar și la un multimilionar. Sumele diferă, e drept, dar percepțiile asupra pierderilor și asupra problemelor sunt aceleași.

Nările

Generozitatea este ceva subiectiv și are legătură directă cu zona sau cultura din care provine un individ. Dacă în unele culturi generozitatea este privită ca o virtute, în altele este văzută ca o lipsă de chibzuință.

Atunci când analizăm o față, nasul se află mai aproape de noi decât axa de înclinație frontală a capului, motiv pentru care este bine ca, atunci când ne uităm la nări, capul să fie drept, iar fața orientată înainte.

Cu cât nările unei persoane sunt mai vizibile, cu atât generozitatea ei este mai mare. Generozitatea nu se rezumă întotdeauna la bani, oamenii putând fi darnici cu timpul lor, cu atenția sau cu ajutorul pe care îl oferă altora necondiționat.

Nările acoperite denotă o persoană mai puțin generoasă.

Nara stângă și cea dreaptă nu au aproape niciodată aceeași formă. La fel, nici generozitatea manifestată în viața emoțională nu este aceeași cu cea manifestată în viața rațională.

Generozitatea poate îmbrăca mai multe forme, iar în unele cazuri poate fi direcționată doar spre anumite persoane sau doar în anumite scopuri. Vorbim despre o generozitate motivată – unii oameni fiind generoși doar cu anumite persoane, alții oferind doar la locul de muncă, iar alții fiind darnici doar atunci când există posibilitatea unei recompense. Acest tip de generozitate este evidențiat de nările ale caror aripi nazale prezintă un unghi.

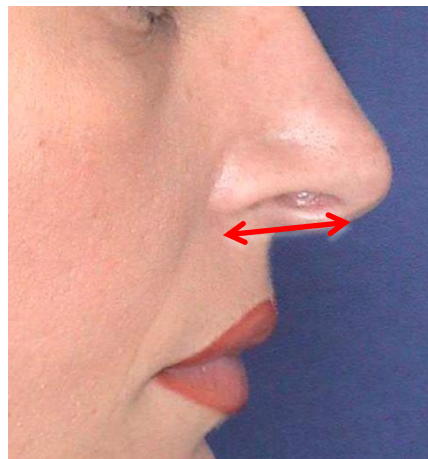
Generozitate motivată sau direcționată

Aripile nazale încordate sunt atributul persoanelor care au nevoie de un aport mai mare de oxigen. Asta se întâmplă în cazul sportivilor sau al celor care își impun să fie răbdători.

Atenție, oamenii din rasa neagră prezintă în mod natural o tensiune mai mare la nivelul aripilor nazale.

Persoanele cu nările lungi sunt pretențioase. Cu cât nările acestora sunt mai lungi, cu atât nivelul pretențiilor crește. Aceste persoane consideră (de cele mai multe ori, fără argumente) că meritele lor sunt superioare față de cele ale altora și vor ca această convingere să fie împărtășită și de cei din jur.

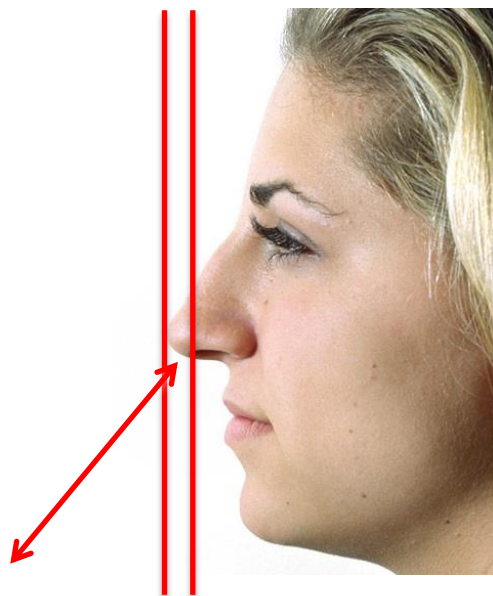
Nivelul de pretențiozitate

Distanța determinată de punctul în care se termină nările și vârful nasului arată imaginația unui individ. Cu cât este mai lungă această distanță, cu atât are o imaginație mai bogată.

Nivelul imaginației este un aspect important de urmărit pe fețele oamenilor. El poate fi verificat și prin existența umflăturilor creativității prezente pe frunte, dar și cu tendința de a exagera adevărul, vizibilă pe nas.

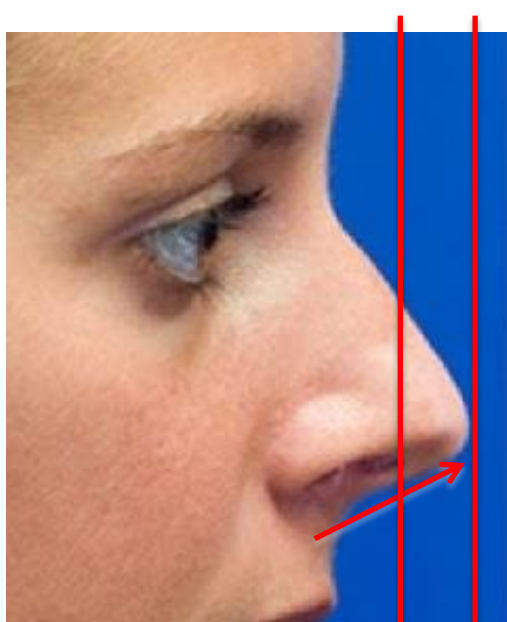
Imaginația este capacitatea speciei noastre de a crea noi reprezentări sau idei pe baza percepțiilor, a experiențelor și a așteptărilor.

Nivelul imaginației

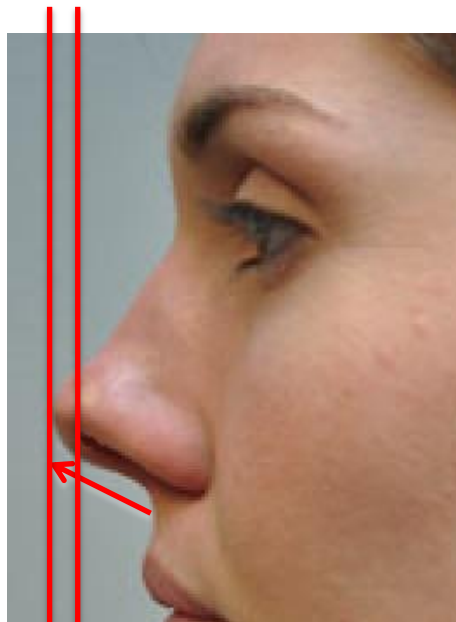

Atunci când septumul, de la baza nasului, merge în sus și la acel nas este prezentă și imaginația, spunem despre persoana respectivă că este arogantă.

Dacă imaginația nu este prezentă, atunci aroganța este oarecum îndreptățită, bazată pe un cumul de cunoștințe într-un anumit domeniu (de exemplu, doctorii, profesorii etc). Spunem despre astfel de indivizi că sunt îngâmfați, dar nu înțelegeți că toți specialiștii sunt îngâmfați, ne referim la o formă specifică de nas.

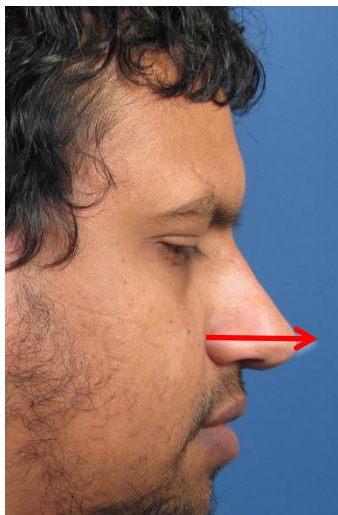
Aroganță

Îngâmfare

Alte tipuri de nas

Povestea lui Pinocchio nu este foarte departe de adevărul fizionomic. Atunci când oamenii mint, nasul lor este mai puternic irigat cu sânge, ca urmare a răspunsului emoțional pe care îl percep în momentul rostirii unui neadevăr. Rușinea este o emoție puternică și, în multe tehnici de comunicare nonverbală sau de analiză comportamentală, se vorbește de atingerea nasului atunci când se spune un neadevăr. Cu cât țesuturile erectile din vârful nasului sunt mai des și mai puternic irigate cu sânge, iar această zonă este mai activă pentru mai mult timp, cu atât vârful nasului se va depărta de planul feței.

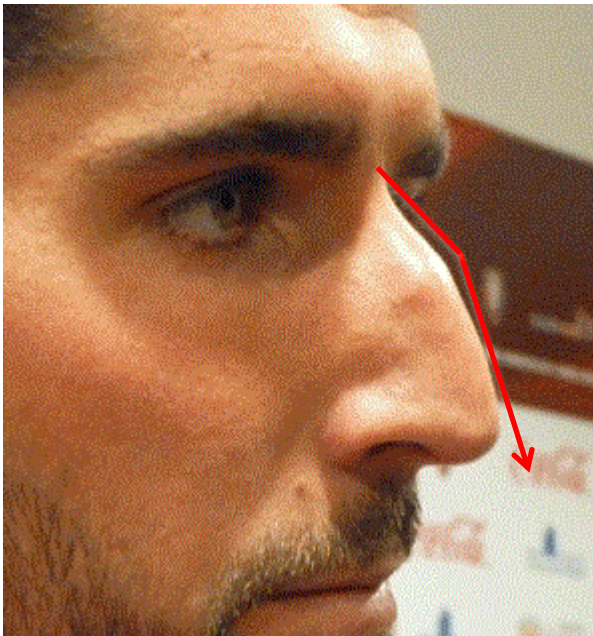
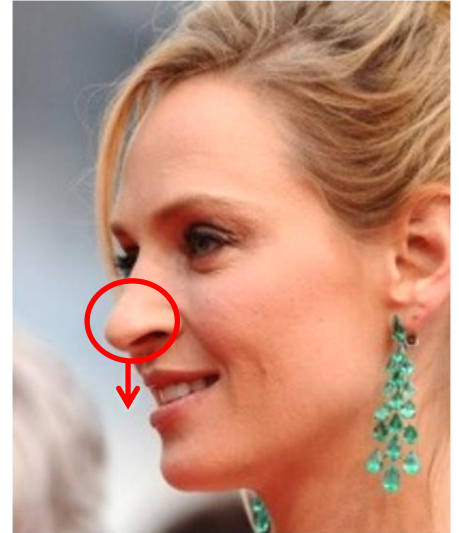
Cu cât vârful nasului este mai depărtat de față, cu atât persoana este mai obișnuită să exagereze adevărul (să mintă).

Pentru că de multe ori se face confuzie între cele două aspecte de mai jos, se impune atenție sporită când analizăm modul în care doar vârful nasului (fără septum) sau tot nasul se deplasează în jos. Aceste două aspecte pot fi diferențiate doar atunci când privim nasul din profil.

Când doar vârful nasului este orientat în jos, iar septumul este orizontal, sau, ca în acest caz, orientat în sus, persoana este vicleană. Acest tip de nas este atributul unui negustor necinstit și este de dorit să fim atenți când avem astfel de oameni în jur.

Când atât vârful nasului cât și septumul nazal sunt orientate în jos, știm despre omul respectiv că este smerit. Ne așteptăm ca el să fi fost frecvent în situații în care să se fi simțit umilit.

Există indivizi al căror nas pare frânt de la mijloc și mai este cunoscut sub numele de *nas armenoid*. El coboară dintre ochi sau sprâncene și, odată ajuns în zona sa mediană, schimbă unghiul de înclinație.

Persoanele cu nas armenoid par certărețe, pentru că au moduri aparte de exprimare. Ele vorbesc tare, gesticulează mult și sunt asertive. Privite din exterior, discuțiile dintre acest tip de oameni pot părea adevărate certuri, deși în realitate pot fi banale.

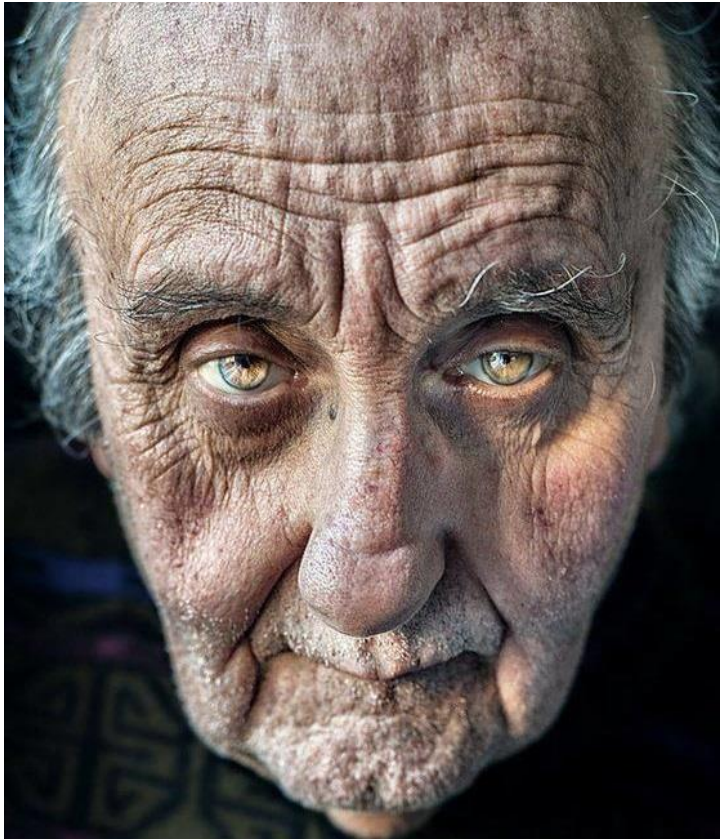
Acest tip de nas este întâlnit în mai multe părți ale lumii, dar în special în lumea arabă și în zona de sud a Italiei.

Când vârful nasului seamănă cu un de vârf de săgeată sau suliță, persoana are un comportament războinic. Este tot timpul gata de acțiune și pregătită să depășească obstacolele întâlnite, indiferent de natura lor. Este un om neliniștit, iar perioadele de relaxare sunt rare și de scurtă durată.

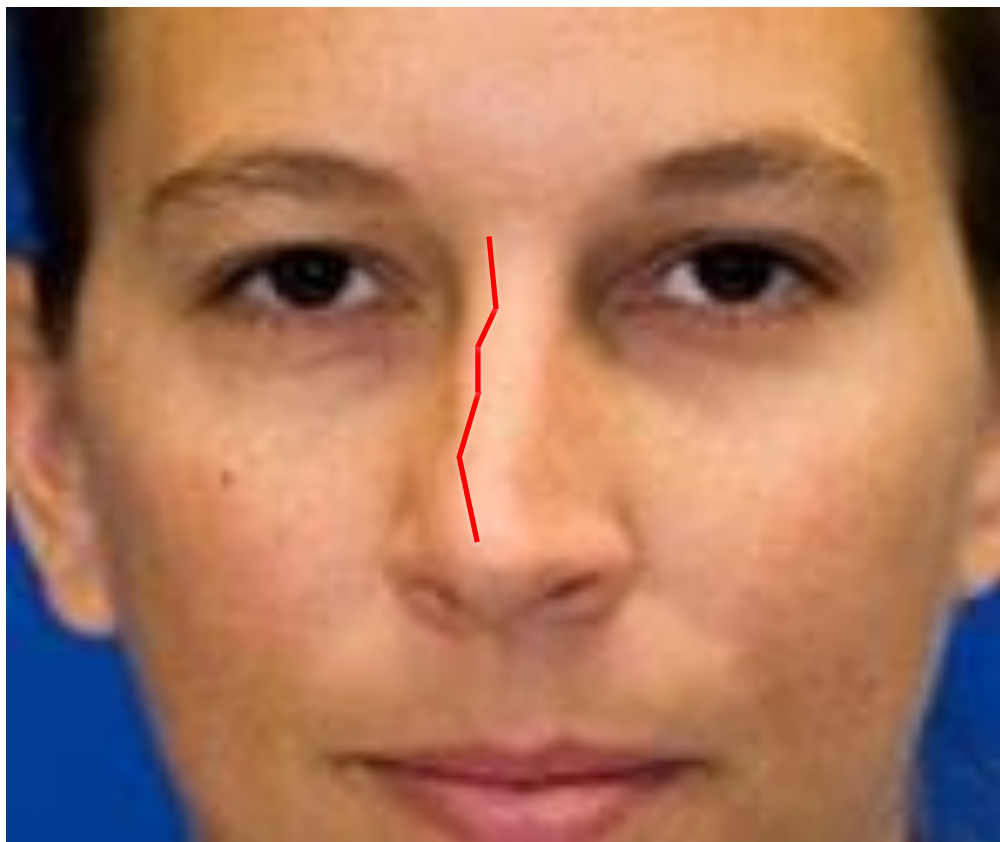
Deplasarea nasului

Vârful nasului acestei persoane este orientat către dreapta ei (partea rațională a feței). Iar asta denotă că percepe o deteriorare a situației în care se află și nu neapărat din punct de vedere financiar, deși, de cele mai multe ori, are legătură cu acest aspect; poate însemna o pierdere în dragoste, etc.

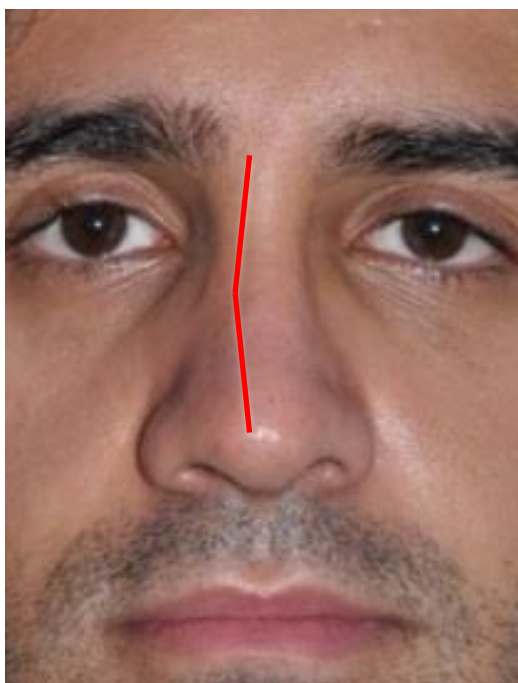

Vârful nasului persoanei din stânga este orientat către partea emoțională, ceea ce arată că percepe o schimbare a norocului în bine. De cele mai multe ori, orientarea vârfului nasului către stânga are legătură cu viața sentimentală.

Invariabil, la cei care se îndrăgostesc nasul va fi ușor tras către partea stângă, mușchii din această parte devenind mai activi.

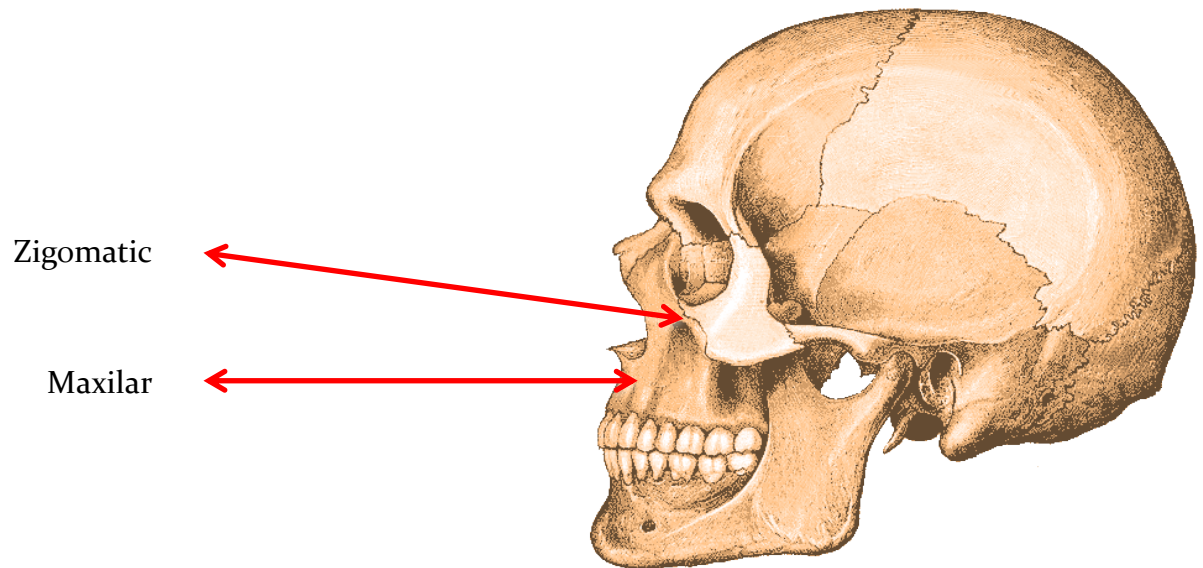
Există indivizi la care coama nasului este șerpuită. De-a lungul vieții, ei au avut parte de o serie de întâmplări pe care le-au perceput când ca pe o schimbare în bine, când ca pe una în rău. Tot în această categorie îi încadrăm și pe cei al căror nas capătă în timp forma literelor “S” sau “C”.

Obrajii

Oasele obrazilor

Forma oaselor obrazilor (oasele zigomatice) este de cele mai multe ori moștenită genetic. La nivel osos moștenirea genetică se transmite la mai multe generații decât la nivel muscular sau al tensiunilor musculare cu rol de protecție.

Diferențe rasiale la nivelul oaselor craniene există, după cum am văzut la oasele nazale. Oasele zigomatice diferă și ele, în special la rasa galbenă, în sensul în care la aceasta sunt mai înalte și mai pronunțat proiectate înainte. Obrajii aceștia par plăți, ca niște scuturi care apără fața. Persoanele care prezintă această trăsătură simt nevoia de protecție constantă, siguranța financiară și cea emoțională fiind aspecte deosebit de importante pentru ele.

European

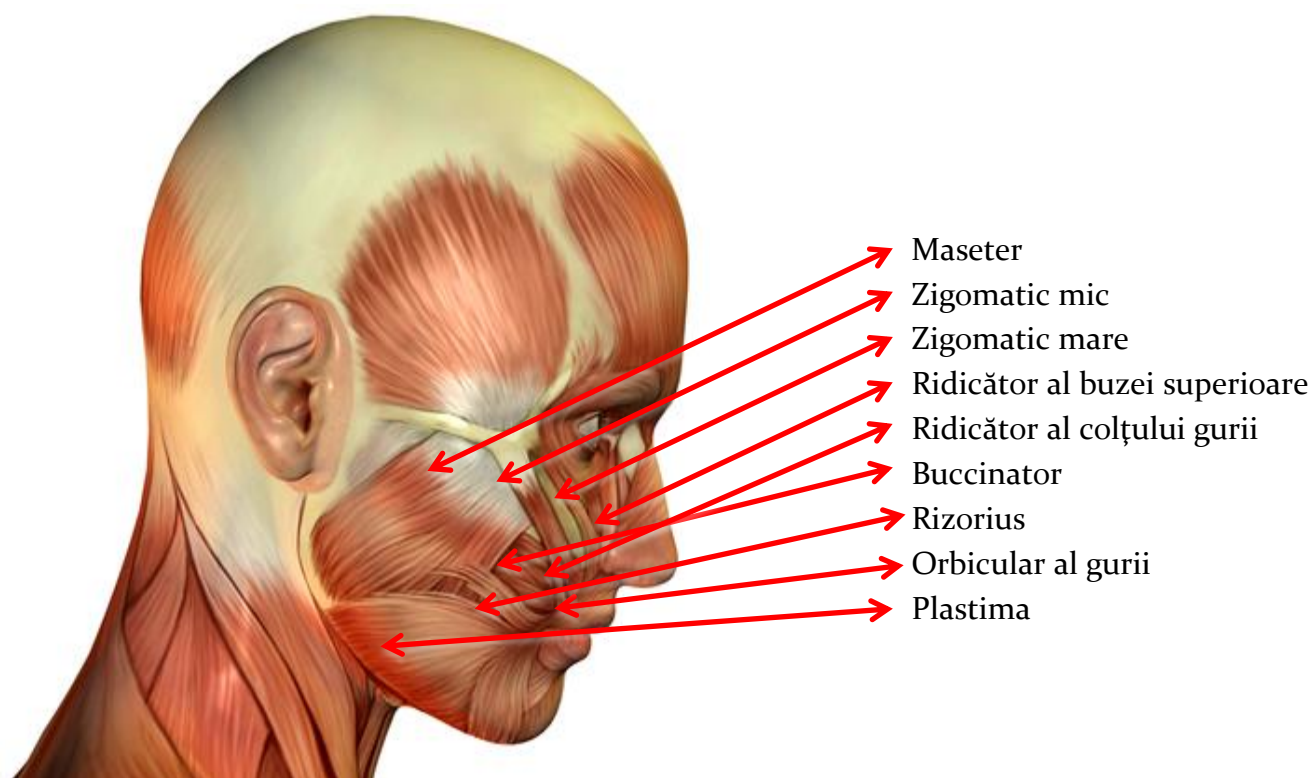
Asiatic

African

Australian

La cei care nu moștenesc astfel de oase zigomatice, dar nevoia de siguranță și securitate se manifestă constant, mușchii zigomatici vor deveni aplatizați și se vor lăți.

Mușchii obrazilor

Mușchii obrazilor sunt un barometru pentru nivelul de bucurie. Poziția și forma lor este influențată de viața cotidiană și de cât de mult este individul afectat de aceasta. Încă din cele mai vechi timpuri, au fost atribuiți bucuriei de a trăi, vitalității sau dragostei de viață.

Mușchii obrazilor sunt primii care reacționează în cazul perioadelor de stres sau de relaxare percepute de fiecare. Ei joacă un rol important în stabilirea gradului de asimetrie facială.

Un obraz ridicat, plin, denotă o persoană cu multă vitalitate, plină de viață, care se bucură din toată inima. Aceste persoane se vor evidenția prin naivitatea lor în ceea ce privește delimitarea dintre propriile interese și momentele în care au nevoie să fie responsabile sau să se gândească la consecințe. Au tendința să facă în viață cât mai multe dintre lucrurile care le aduc plăcere. De cele mai multe ori, vedem acest tip de obraz la copii.

Câteodată, obrații ridicați ai unei persoane coboară deoarece aceasta abordează un stil de viață mai serios decât înainte. Această schimbare poate surveni din mai multe motive, cum ar fi dobândirea responsabilităților, vârsta, suferința, neputința etc.

Dacă obrazul coboară din poziția inițială, individul devine mai serios în felul în care își trăiește viața. Aceste persoane sunt câteodată mai serioase decât este cazul, făcând lucrurile să pară mai grele decât sunt în realitate și au tendința să lucreze chiar și în timpul lor liber. Sunt persoane care se ocupă de lucruri calm și metodic și care au tendința ca până și timpul liber sau recreațional să și-l organizeze într-un mod riguros. Chiar și atunci când cântă, dansează sau se joacă, le place ca lucrurile să fie făcute după norme sau după convenții stabilite în prealabil. Obrații care coboară până deasupra comisurilor gurii se numesc serioși.

Atunci când obrajii coboară foarte mult, viziunea unei persoane asupra vieții devine din serioasă – tristă. Persoana afișează o mimică tristă și nu doar obrajii par să cadă, ci și sprâncenele (vezi sprâncenele “triste”), și toți mușchii feței par să coboare până la urmă. Obrajii care coboară și mai mult, sub colțurile gurii, aproape de mandibulă, se numesc triști.

Poziție ridicată a mușchilor obrajilor, persoană plină de vitalitate

Mușchii obrajilor coboară puțin, persoana devine mai serioasă

Mușchii obrajilor coboară și mai mult, persoana devine tristă

Bunătatea/blândețea poate fi observată în zona dintre pomeți și urechi – cu cât aceasta este mai proeminentă, cu atât o persoană este mai bună/blândă. Puteți face acum legătura cu forma rotundă a feței, care este plină în această zonă. Dacă vă aduceți aminte, am spus despre persoanele cu fața rotundă că au o personalitate plăcută, caldă.

Ridurile experiențelor

Ridurile care pornesc de la nas și coboară pe lângă gură se numesc liniile experiențelor. Ele se formează în urma urcării și coborârii obrazilor, ca efect al experiențelor din viață. Când aceste riduri sunt mai apropiate de gură, experiențele care au format personalitatea unui individ sunt personale, trăite de el.

Există și riduri care – de lângă nas – merg spre exteriorul feței, pe sub mușchii obrazilor. Acestea se formează atunci când trăsăturile de personalitate sunt puternic influențate de experiențele celor din jur.

Unii oameni pot avea ambele seturi de riduri în același timp sau le pot prezenta în mod diferit pe fiecare parte a feței.

Ridurile sacrificiilor

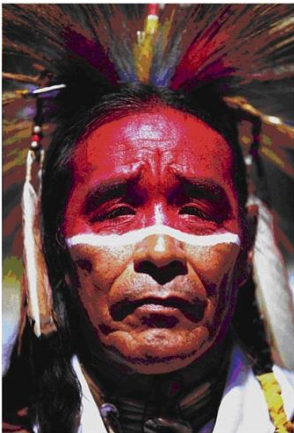
Liniile care pornesc de la colțul interior al ochilor și brăzdează obraji poartă numele de ridurile sacrificiului. Practic, bucuria de a trăi sau vitalitatea unei persoane este serios afectată de evenimentele din viață, evenimente care au făcut ca omul să simtă că se sacrifică. Liniile sacrificiului pot apărea pe ambii obraji sau doar pe unul singur. Astfel de linii apar pe obrazul rațional, dacă sacrificiile sunt de natură rațională, sau pe cel emoțional, în cazul în care persoana se sacrifică pentru cauze de natură emoțională. Cu cât liniile sunt mai lungi și mai adânci, cu atât persoana a resimțit acest sacrificiu pentru o perioadă mai lungă. Sacrificiul poate însemna timp, implicare, efort financiar etc.

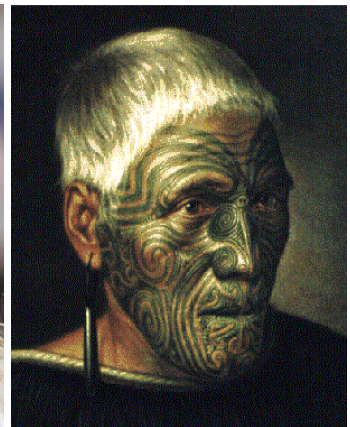
Este interesant de observat cum la femeile însărcinate, în special în ultimul trimestru de sarcină, aceste linii ale sacrificiului încep să devină vizibile. În condiții normale, ele dispar într-un interval de 6 – 12 luni după naștere.

Însemnarea obrazilor

Este un fenomen interesant de observat la multe culturi de-a lungul timpului. Soldații care își marchează obraji nu o fac doar pentru a se camufla. Triburile africane care își cicatrizează fețele, amerindienii care își pictau chipul în culorile războiului sau maorii care își tatuau fețele, făceau practic același lucru chiar dacă era imposibilă orice formă de comunicare între culturile lor. Același lucru îl fac și “triburile moderne de războinici” și suporterii acestora (vezi jucătorii de fotbal american, hochei, rugby etc și fanii acestora) în bătăliile lor rituale. Această marcă simbolică a obrazilor înseamnă lipsa fricii de moarte și are rolul de a preveni rivalii, de a inspira teamă și de a afirma că persoana este gata de luptă.

Culorile războiului pe fața unui războinic amerindian

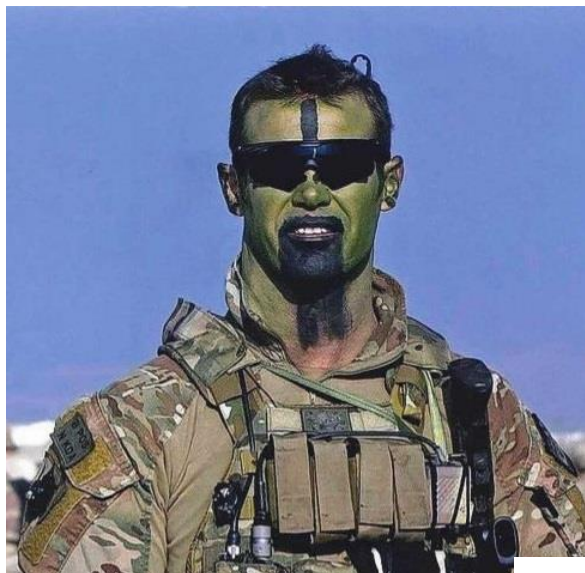
Tatuajele războinicilor din diverse triburi maori

Scarificare (cicatrizare) la diverse triburi africane

Soldații din epoca noastră, care își pictează față și își marchează obraji, nu o fac întotdeauna doar pentru a se camufla. Acest obicei are același rol ca acum multe mii de ani, acela de a transmite frica în tabăra adversă și de a sublinia că nu se tem de moarte.

Soldați moderni

Subconștient, ne temem de oamenii ai căror obraji sunt însemnați cu vopsea, brăzdați de cicatrici sau care prezintă diverse simboluri. Din același motiv, anumiți sportivi aleg să-și însemneze obraji cu diferite tipuri de semne sau culori. Suporterii copiază de cele mai multe ori obiceiurile celor pe care îi aclamă. Dar ce este sportul dacă nu o prelungire a pregătirii pentru război, născută în sânul triburilor ancestrale, odată cu apariția primilor războinici, acum multe mii de ani?

Jucător de fotbal american și suporter

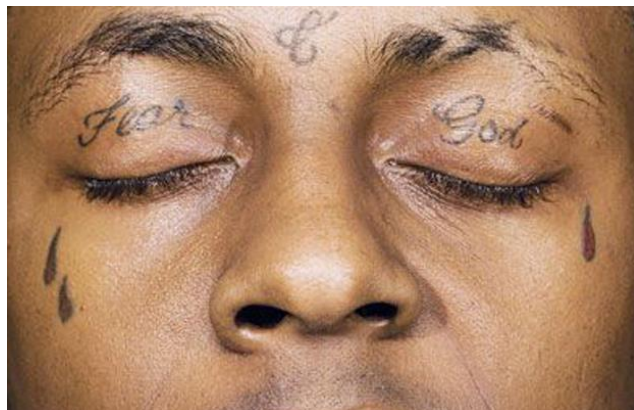
Tatuajele faciale

În ziua de azi, tatuajele sunt foarte la modă, dar nu și cele faciale. Acestea din urmă sunt cel mai des întâlnite în penitenciare, la bande sau la cei din lumea interlopă. Tatuajele faciale au și înțelesuri simbolice, pe lângă scopul de a transmite frică. Astfel, unii membri ai bandelor se identifică după acestea, alții își spun povestea sau vorbesc despre crima săvârșită.

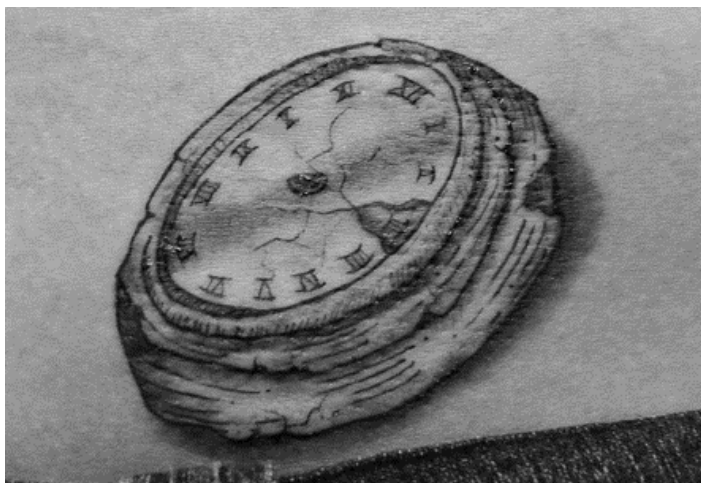
Tatuajul sub forma unei pânze de păianjen arată că respectivul are de ispășit o pedeapsă îndelungată. El se simte prins între barele închisorii la fel cum o insectă este prinsă de pânza unui păianjen.

Lacrimile tatuate, în general în apropierea colțurilor exterioare ale ochilor, sunt probabil cel mai des întâlnit tip de tatuaj facial. Cu toate acestea, însemnătatea lui variază în funcție zona de pe glob. El poate însemna că o persoană a fost condamnată pentru o crimă, în timp ce în alte locuri este simbol al unei pedepse lungi de închisoare. În unele cazuri, un deținut îl poate folosi pentru a simboliza că unul dintre prietenii săi a fost ucis și caută răzbunare.

Coroana cu cinci vârfuri este un simbol al bandei "Regii Latini". Această bandă este una dintre cele mai mari bande de hispanici din lume. Este puternic dezvoltată în SUA și America de Sud, dar influența și afilierea altor bande la aceasta sunt răspândite în diferite părți ale lumii.

3 puncte tatuate (sau 5 uneori) s-ar putea traduce prin “duc o viață nebună” (“my crazy life”) și nu reprezintă afilierea la o bandă. Uneori, au legătură cu simbolistica religioasă (trinitatea). În România, acest tip de tatuaj este întâlnit pe mână (între degetul mare și arătător) sub forma unui zar care afișează numărul 5 sau a 5 puncte dispuse ca pe fața zarului, și reprezintă singurătatea între 4 pereți sau faptul că ai fost închis.

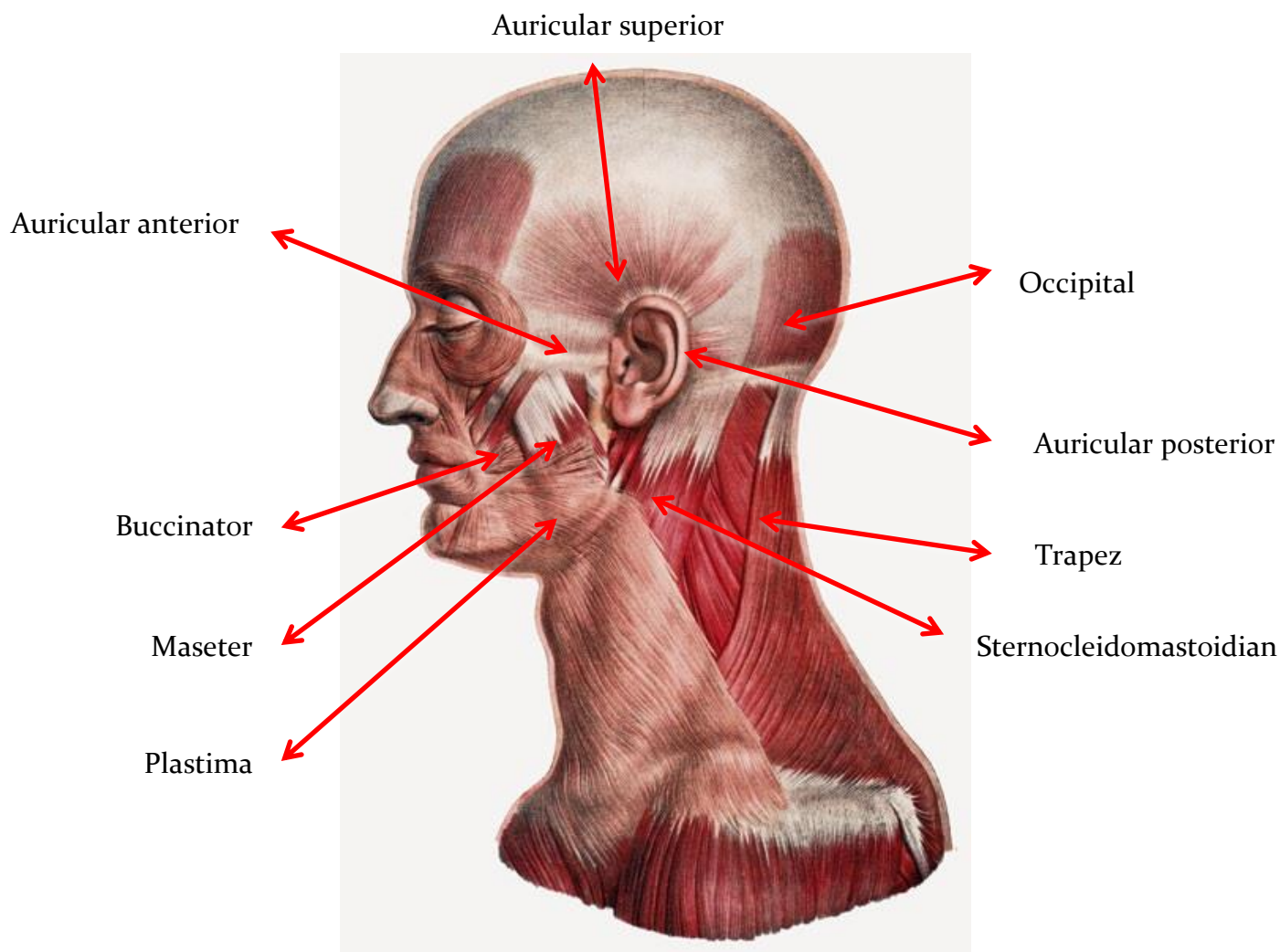
Ceasul fără limbi este simbolul pedepselor foarte lungi. Cel mai frecvent loc pentru acest tatuaj este încheietura mâinii, iar dacă i se mai adaugă și o curea tatuată, pedeapsa este și mai lungă sau poate însemna chiar închisoare pe viață.

Fiecare tatuaj înseamnă ceva pentru cel care îl poartă, iar înțelesurile sfidează de cele mai multe ori modurile de gândire ale oamenilor din jur.

Urechile

Mușchi ce afectează forma și poziția urechilor

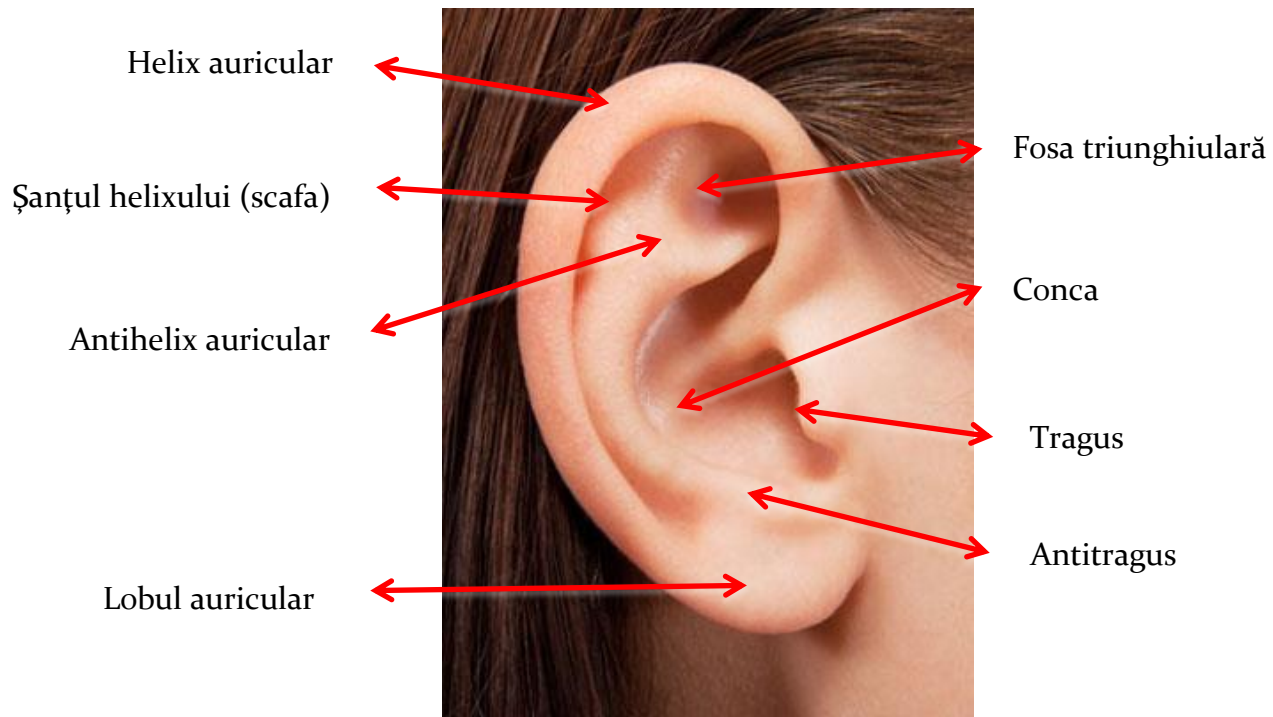
După nas, urechile sunt părțile faciale controlate de cei mai mulți mușchi. Ele își continuă creșterea pe toată durata vieții, motiv pentru care în cele mai multe culturi sunt simbolul înțelepciunii.

Urechile sunt organele corpului cu ajutorul cărora receptăm vibrațiile diferitelor tonalități ale sunetelor din jur. Forma urechii externe ne arată capacitatea unei persoane de a recepționa sunete, dar și gradul la care persoana respectivă este afectată de aceste sunete.

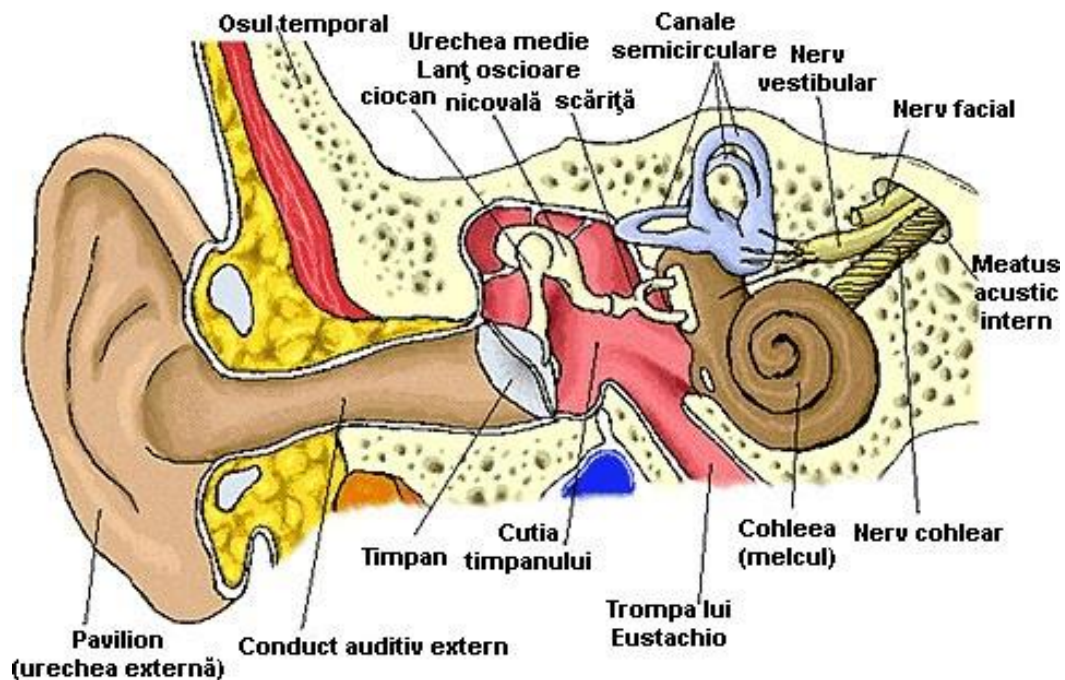
Cheia pentru descifrarea urechilor este dată de mărimea acestora (helixul auricular), de buclele și cutele prezente în ureche (antihelixul auricular), dar și de poziția acestora. Urechile pot fi poziționate în sus, spre etajul superior al capului, sau în jos, spre etajul inferior, pot sta în mijloc, în zona practică. Pot fi mari, mici, apropiate sau depărtate de cap, ascuțite, înclinate etc, ele fiind precum o amprentă pentru fiecare dintre noi.

Anatomia urechii

Urechea externă

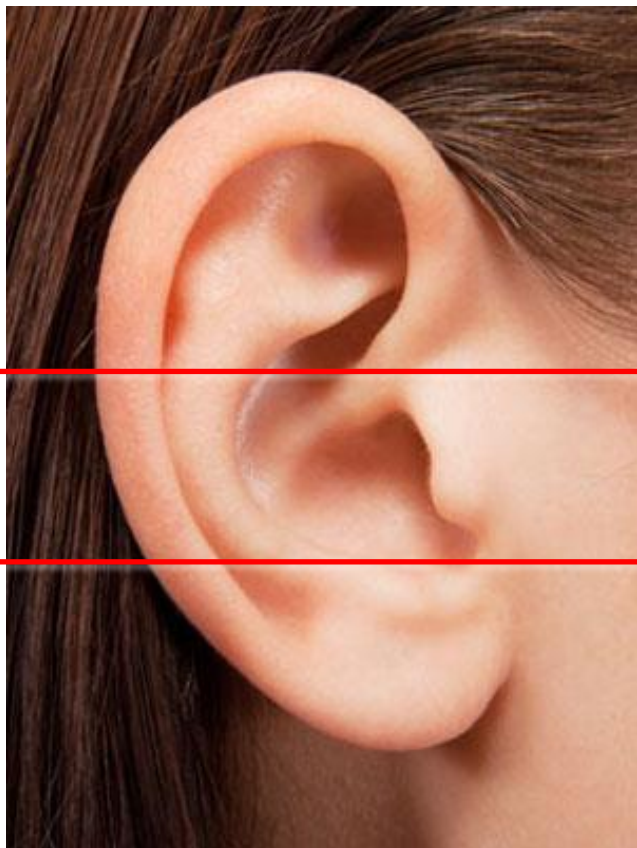

Urechea internă

Împărțirea urechii

Urechile se împart, pe verticală, în trei etaje. Aceste etaje variază ca mărime de la un individ la altul, mărimea și forma fiecăruia oferind un indiciu despre subiectele și detaliile la care este un individ atent, atunci când ascultă sau poartă discuții.

Etajul superior al urechii (tot ce se află mai sus de canalul auricular)

Etajul median al urechii (atât cât ține deschiderea canalului auricular)

Etajul inferior al urechii (tot ce se află mai jos de deschiderea canalului auricular)

Fiecare dintre aceste 3 sectoare este responsabil de tipul de subiecte pe care cineva preferă să le asculte, de unde își culege informațiile necesare. Cu cât unul dintre etajele urechii este mai mare (ca suprafață) față de celelalte, cu atât acest aspect ne vorbește mai mult despre obiceiurile de ascultare ale respectivului.

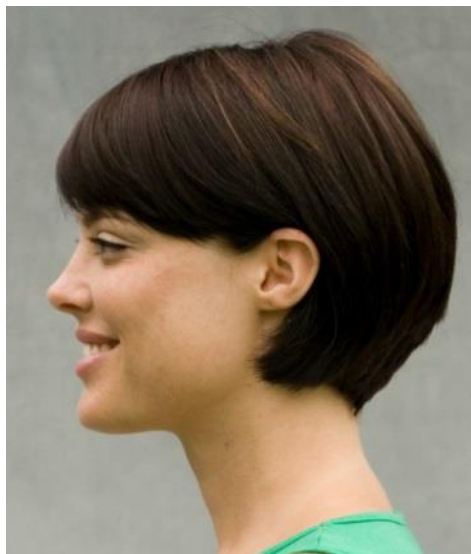
Când etajul superior ocupă cea mai mare suprafață a urechii, omul respectiv are tendința de a asculta cu precădere subiecte elevate, preferă să poarte discuții pe teme de academice și agreează companiile distinse.

Atunci când etajul median ocupă cea mai mare parte a urechii, persoana respectivă preferă discuțiile practice, cu aplicabilitate în viața de zi cu zi.

În cazul în care etajul inferior al urechii și în special lobul devin foarte mari și cărnoase, persoana respectivă are tendința de a asculta cu plăcere discuții fără o valoare foarte mare, bârfe, frivolități sau să vorbească despre sexualitate, având de cele mai multe ori un vocabular foarte colorat.

Dimensiunea urechilor

Vorbim în acest capitol despre urechile mari și cele mici. Urechile care nu sunt nici mari, nici mici reprezintă o trăsătură echilibrată. Unii oameni pot avea urechile foarte mari încă de la vârste foarte fragede. Aceștia au capacitatea de a-i asculta la nesfârșit pe ceilalți și, ca rezultat, cei din jurul lor se simt confortabil în prezența lor. Asta deoarece ei ascultă și au tendința de a acționa în consecință. Deși sunt buni în a-i asculta pe ceilalți, nu sunt la fel de buni în a reține cu acuratețe informațiile auzite. Urechea externă este un radar natural menit să capteze informația auditivă. Cu cât este mai mare, cu atât omul este obișnuit să recepționeze sunete din cele mai variate surse, fără a avea însă posibilitatea de a filtra toată această informație. Fiind bombardat de cele mai multe ori de un aflux foarte mare de informație auditivă, creierul are tendința de a șterge o parte (le depozitează în subconștient) pentru a nu se supraîncărca. Drept urmare, cei cu urechi mari au tendința de a uita relativ repede ce aud.

De partea cealaltă, oamenii cu urechi mici au tendința de a se concentra mai mult asupra sursei de stimuli auditivi. Din acest motiv, în discuția directă cu ei, este bine ca informația să fie livrată în calupuri mici, pentru că, de obicei, cei cu urechile mici nu reușesc să rămână concentrați pentru perioade lungi. Sunt, de regulă, înceți în reacții bazate pe informațiile, comenzile sau ideile pe care le aud. În urma atenției menținute asupra unei informații, acești oameni vor avea tendința de a ține minte mai mult timp cele auzite.

În concluzie, dacă reușim să vedem urechile interlocutorului și acestea se încadrează într-una dintre categoriile de mai sus, ne putem adapta stilul de livrare a informațiilor. Cei cu urechi mari aud multe, dar uită repede, cei cu urechi mici aud puțin, dar țin minte mai mult. Și unora, și altora este bine să le repetăm informația din când în când - primilor pentru că o uită repede, celorlalți pentru că e bine să ne asigurăm că au înțeles-o.

Planul urechilor față de cap

Urechile depărtate de cap indică o persoană neîndemânică, cu o personalitate pripită. O astfel de persoană nu este, de regulă, influențată de ce cred alții despre ea, nu îi pasă de părerile altora la adresa ei și este așadar aptă pentru un comportament comic, care să-i facă pe cei din jur să râdă. Comedianții au adesea acest gen de urechi. Neîndemânarea se manifestă și atunci când vine vorba despre controlul propriului corp, dar și despre aprecierea distanțelor.

Persoanele care au urechile foarte apropiate de cap sunt disciplinate din punct de vedere fizic, îndemânatic și foarte atente la felul în care își folosesc propriul corp sau obiectele pe care le mănuiesc.

De cele mai multe ori, urechile sunt depărtate de cap asimetric.

Urechile înclinate

Urechile înclinate spre spate reprezintă un indicator al fricii și al atenției sporite pe o perioadă mai lungă de timp. Acest tip de urechi indică un individ precaut, aflat mereu în gardă. Poziția normală a urechii este cea verticală. Încă de la cele mai fragede vârste însă, există posibilitatea ca etajul lor superior să migreze către spate, în urma fricii resimțite sau a stărilor de amenințare. Mușchii ce acționează asupra urechii pentru a le schimba poziția acționează după aceleași principii ca la multe mamifere. De exemplu, un câine sau un cal care se teme își va lăsa urechile pe spate.

În cazurile în care persoana trece peste momentele tensionate în care resimte amenințarea, urechile revin la poziția inițială. În acest caz, vor apărea riduri în partea de sus a zonei anterioare în care urechea se atașează de față.

Helixul auricular

Grosimea helixului este un barometru al tonalităților pe care un individ le ascultă cu plăcere. Acest aspect începe să prindă contur încă din primii ani de viață, în urma relațiilor pe care le avem cu figura maternă și cu cea paternă.

În cazul în care helixul este subțire, individul preferă tonalități înalte, voci feminine. Poate face față cu ușurință discuțiilor pe tonuri mai ridicate sau purtate mai alert, fără să le perceapă ca pe o stare de disconfort. În comunicarea directă cu el, îi vom vorbi pe un ton mai ridicat sau vom trimite la negociere o femeie. În cazul în care helixul unei persoane este gros, vom coborî tonalitatea vocii și îi vom vorbi calm. Asta bineînțeles doar în cazul în care vrem ca persoana să ne asculte și să ne facem înțeleși.

O persoană cu helixul urechilor gros va fi iritată de sunetele înalte.

În cazul în care helixul unei persoane este gros, aceasta preferă tonalitățile joase, vocile masculine, discuțiile purtate pe un ton calm. În comunicarea directă cu respectivul vom coborî vocea, vom rămâne calmi și vom încerca să trimitem la negociere un bărbat. Astfel de oameni se simt iritați de sunetele ascuțite, pe care în general le percep ca pe o agresiune.

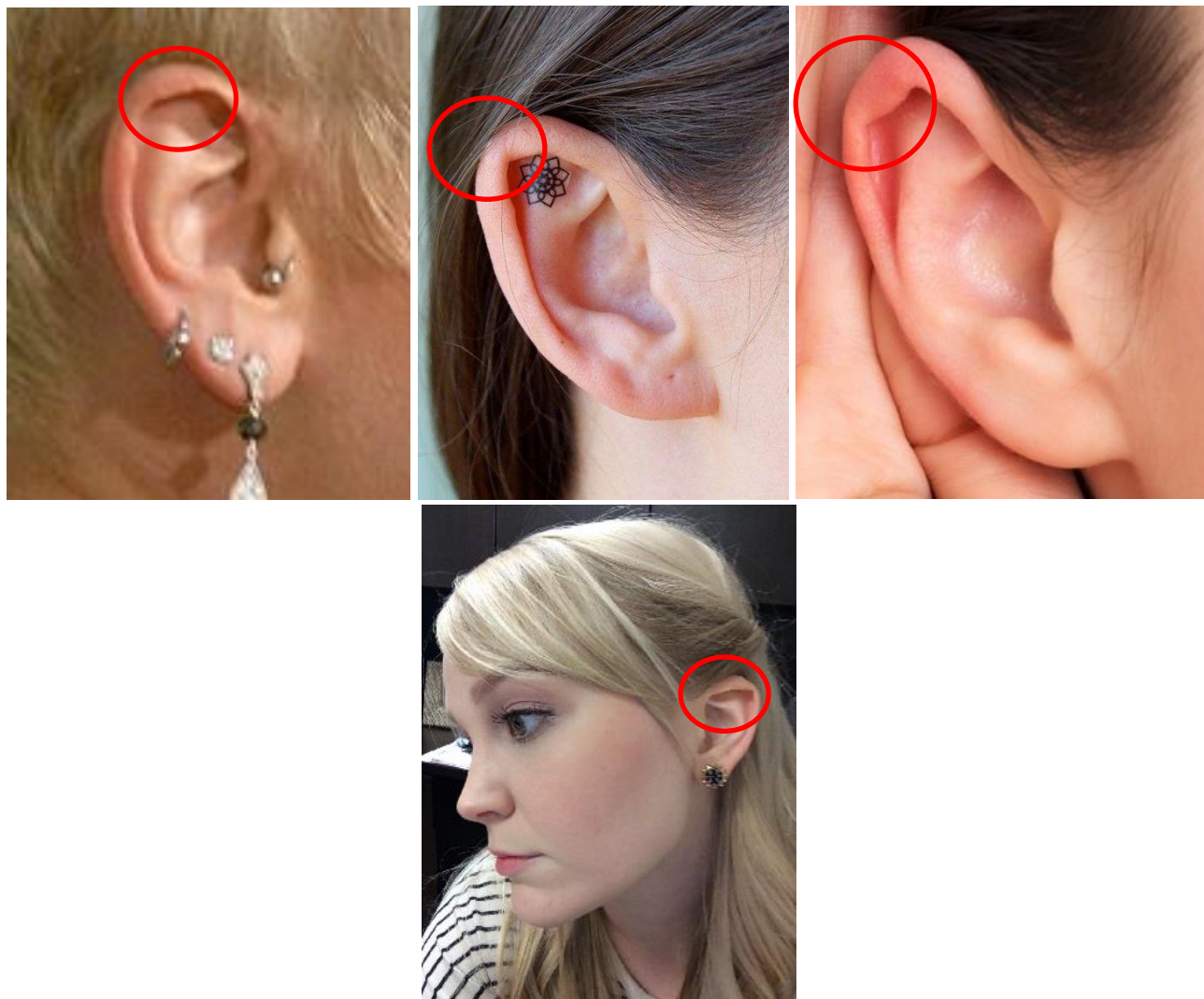
Unghiurile helixului

De multe ori, vedem la urechile celor din jur, mai exact pe helixul acestora, diverse unghiuri. Acestea pot apărea fie la partea exterioară a helixului auricular, fie la partea interioară a acestuia. Formarea și poziția acestora depind de felul în care o persoană își folosește urechile. Vârfurile, sau unghiurile la nivelul antihelixului pot apărea atât în regiunea superioară a urechii, cât și în etajul median. Dacă ele se formează în partea inferioară a urechii, de regulă lobul capătă formă de triunghi, cu vârful în jos.

Prezența acestor unghiuri în partea superioară arată că persoana respectivă a devenit foarte interesată de discuții elevate și subiecte de interes superior. Înainte ca tot etajul superior al urechii să devină mai mare ca suprafață, va apărea acest unghi.

În cazul în care unghiul este prezent în etajul median al urechii, persoana respectivă își manifestă interesul când vine vorba de subiecte cu aplicabilitate practică.

Cei care capătă un lob al urechii triunghiular au devenit mai interesați de discuții mai lipsite de importanță, preferă subiectele mai picante sau legate de viața mondenă.

Antihelixul urechilor

Antihelixul urechilor unui individ trădează capacitatea lui de a filtra înțelesul lucrurilor pe care le aude. În cazul comunicării directe, ne referim la capacitatea de a înțelege profunzimea cuvintelor care i se spun. Grosimea urechii variază în zona antihelixului auricular. Toate combinațiile între helixuri și antihelixuri sunt posibile și întâlnite: helix gros – antihelix gros, helix gros – antihelix subțire, helix subțire – antihelix gros și helix subțire – antihelix subțire.

Antihelixul gros (cărnos) este atributul unei persoane care va fi foarte atentă la ce i se spune, încercând să înțeleagă întru totul și cât mai detaliat. Acești oameni vor fi atenți și de obicei nu va fi nevoie să le repetăm sau să le reamintim detaliile dezbătute.

Atunci când antihelixul este subțire, persoana nu va căuta un sens profund al informației ce i se transmite și va asculta în mare ce încercați să-i spuneți.

Deși urechile sunt precum o amprentă, șansa ca un om să aibă urechile la fel cu altul este una la 60 de miliarde. Ele își schimbă forma pe toată durata vieții, în funcție de obiceiurile pe care le căpătăm atunci când ascultăm.

Lobii urechilor

Ne referim în acest subcapitol la exagerări. La lobii foarte atașați de față și la cei foarte liberi. Considerăm că ei exprimă o trăsătură de personalitate atunci când vedem o astfel de exagerare.

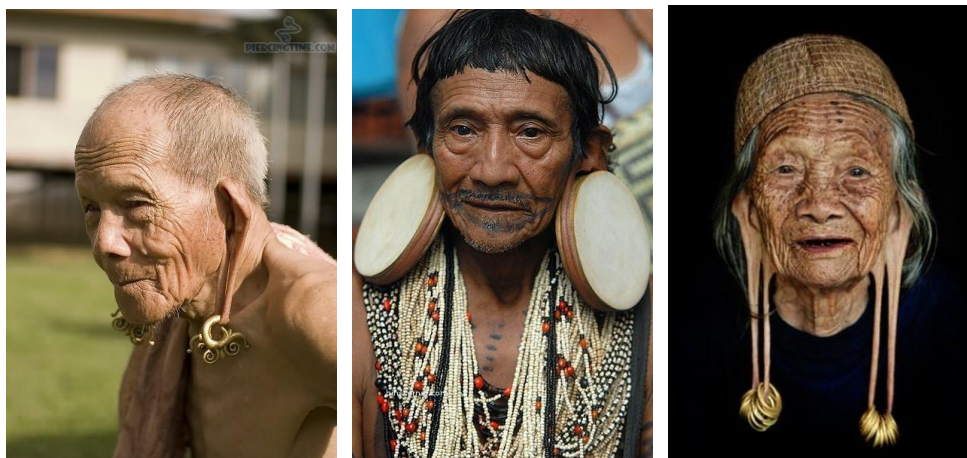

Dacă baza lobului urechii este atașată de față, persoanei îi place să dețină controlul. Este o persoană care caută să controleze tot timpul. Este o persoană căreia îi place să influențeze alți oameni, de obicei diplomat, și să le controleze fie viața personală, fie relațiile de la serviciu.

O persoană care are lobii urechilor detașați nu dorește, nu este interesată sau nu are nevoie să dețină controlul ori să îi influențeze pe alții, bazându-se mai degrabă pe propria persoană în acțiunile pe care le întreprinde și în atitudinea pe care o abordează.

Oamenii cu lobii urechilor foarte cărnoși se folosesc de orice lucru pentru a impresiona. Vor vorbi cât de mult pot despre lucrurile pe care le cunosc și vor fi foarte detaliați în explicații. Iubesc să impresioneze și, de asemenea, nu se dau în lături de la a asculta bârfe.

Pentru că și urechile cresc pe toată durata vieții, asemenea nasului, în anumite culturi, simbolizează înțelepciunea. Cu cât cineva are urechile mai mari, cu atât este considerat mai experimentat. În alte culturi, lobii urechilor capătă conotații sexuale, gradul de atractivitate fiind stabilit după dimensiunea lor.

Poziția urechilor în raport cu etajele feței

Când analizăm acest aspect este bine ca fața celui “vizat” să fie orientată înainte, iar capul să fie drept. Planul feței fiind mai aproape de noi decât planul urechilor, care este mai apropiat de axa de înclinație a capului, orice mică ridicare sau coborâre a bărbiei ne poate induce în eroare cu privire la poziția urechilor față de cele trei etaje ale feței.

Când o persoană își manifestă mai intens dorința de a asculta detalii elevate, informații practice sau lipsite de valoare, apare acel unghi descris anterior. Apoi urechea capătă o suprafață mai mare în una din cele trei zone, pentru ca în final ea să își scimbe poziția sub acțiunea mușchilor.

Atunci când o parte a urechii ajunge în zona de sus a capului (zona mentală), persoanei îi place să asculte lucruri elevate, să se gândească la ele. În comunicarea directă cu aceasta, vom folosi un limbaj academic și nu vom coborî nivelul discuției sub anumite praguri.

Când urechile sunt poziționate în totalitate în partea practică a feței, persoanei respective îi place să poarte discuții practice și își manifestă interesul în acest sens. În discuția directă cu ea, vom avea mereu în vedere aspectul practic, aplicabilitatea sau efectele.

Când urechile sunt poziționate în jos, iar lobul lor se află în partea dorințelor, vorbim despre persoane cărora le place să asculte subiecte legate de dorințe. Aceste persoane iubesc bârfele și folosesc informațiile auzite pentru a-și satisface dorințele. În discuțiile purtate cu acești oameni nu vom aborda subiecte elevate și nu vom purta discuții filozofice, asta dacă vrem ca ei să ne asculte cu plăcere sau să le menținem interesul.

Poziționate sus

Poziționate în zona practică

Poziționate jos

Atunci când urechile se află în totalitate în etajul median al feței, ele se poziționează de multe ori fie la linia de congruență cu etajul superior, fie la cea cu etajul inferior. Le vom analiza tot ca pe urechi ridicate sau coborâte.

Poziția urechilor în raport cu planul feței

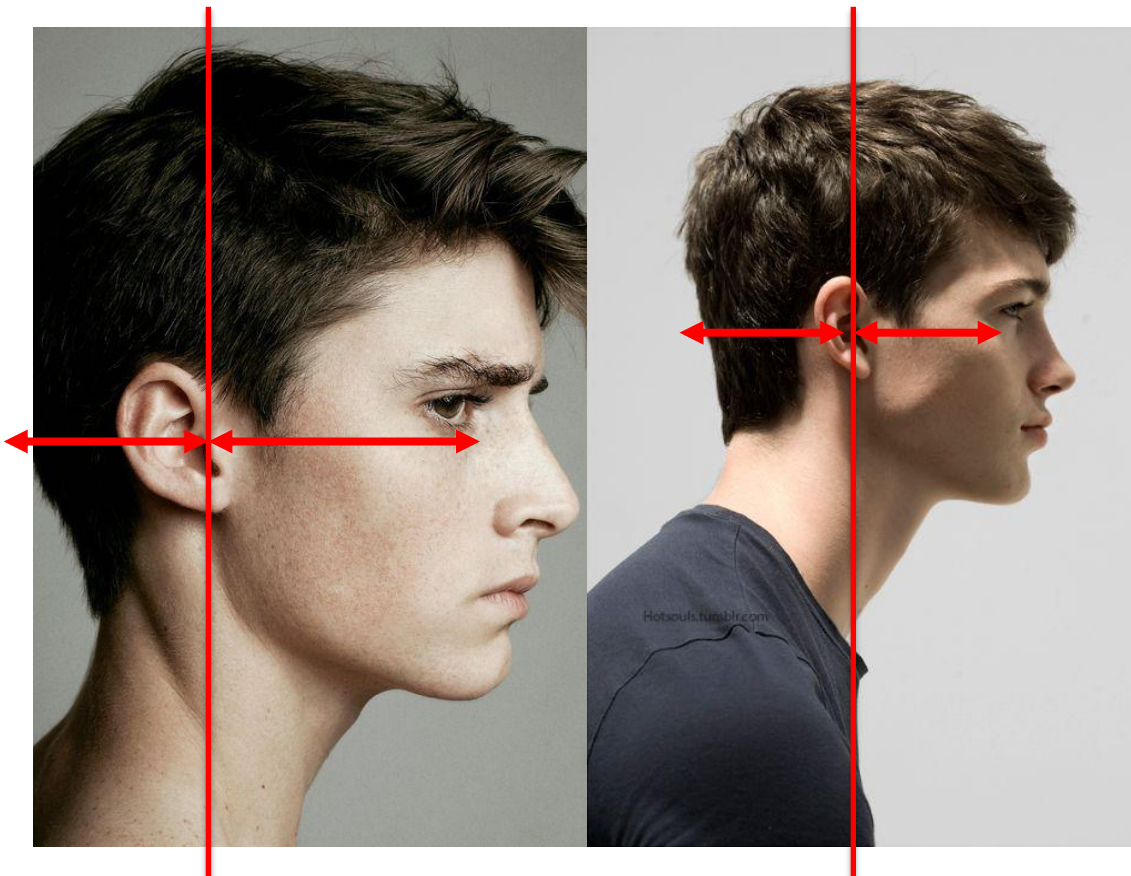
Urechile se pot poziționa diferit, în raport cu planul feței, nu doar de la un individ la altul, ci și în cazul aceleiași persoane. De exemplu, putem observa că distanța de la planul feței la urechea rațională și cea emoțională nu este întotdeauna aceeași. Asta pentru că, atunci când folosim preponderent una dintre cele două jumătăți ale feței, mușchii de pe aceasta devin mai activi, făcând ca urechea să migreze spre față. Aceste tipuri de deplasări și schimbări ale poziției urechii sunt mici.

Cu cât urechile sunt mai aproape de planul feței, cu atât persoana respectivă va aplica mai repede informațiile pe care le primește pe cale auditivă. Cu alte cuvinte, va fi mai grăbită, mai pripită în acțiuni. Acest tip de urechi este însoțit adesea de sprâncenele apropiate de ochi, specifice indivizilor care iau decizii pe termen scurt.

Cu cât urechile sunt mai depărtate de planul feței, cu atât persoana respectivă are tendința de a filtra mai bine informațiile auditive, de a încerca să le înțeleagă și să le verifice. Va avea nevoie de mai mult timp pentru a aplica în acțiunile sale ceea ce aude, acțiune ce o face de multe ori atentă, precaută și conștiincioasă.

Pentru a trage o concluzie cât mai aproape de adevăr, în ceea ce privește distanța dintre urechi și planul feței, putem să analizăm și distanța dintre urechi și partea din spate a capului (osul occipital).

De cele mai multe ori, acest aspect este greu de observat, în special pentru un privitor neantrenat, aflat la început de drum.

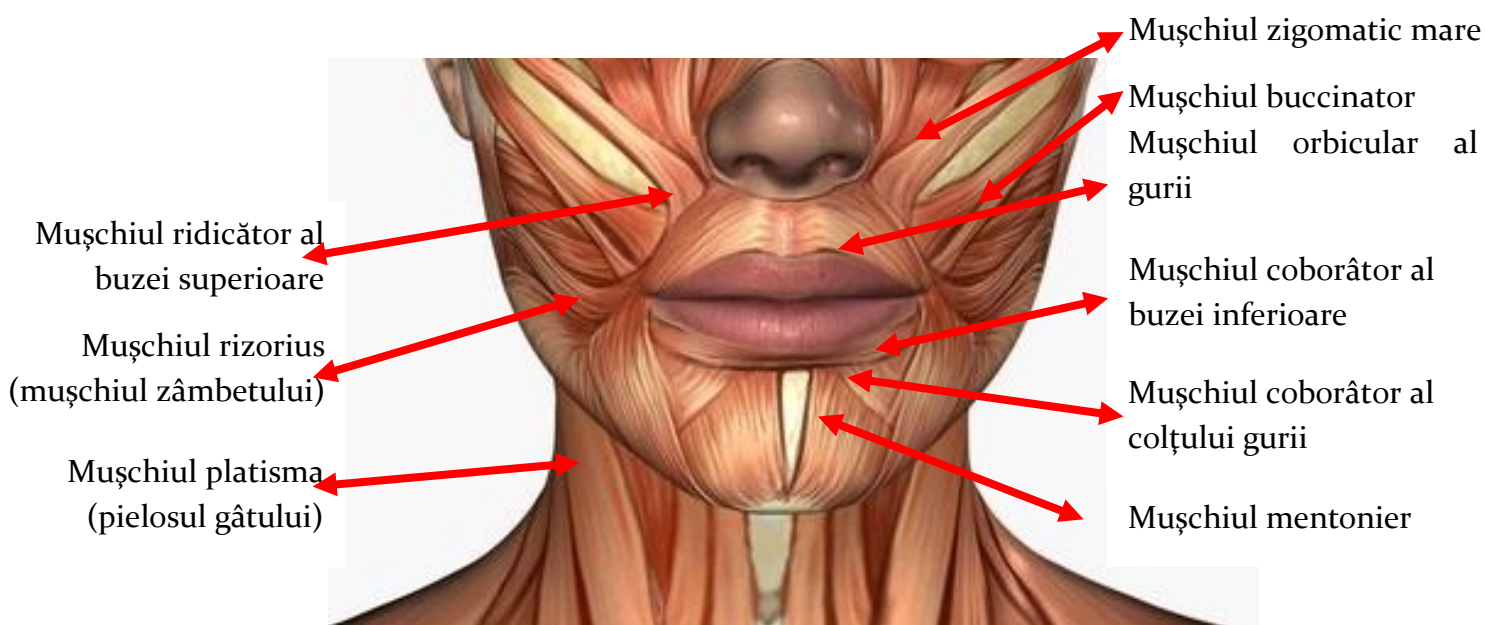

Gura

Încă din cele mai vechi timpuri, gura este considerată cea mai senzuală parte a feței noastre. Nu doar femeile, ci și bărbații au început să-și coloreze buzele, încă din preistorie, cu intenția de a le scoate în evidență. Nu întâmplător, la apariția sa, rujul era preponderent roșu. În momentul excitării sexuale, buzele sunt mai puternic irigate cu sânge și astfel devin mai pline și mai intens colorate.

În fizionomie, gura este legată de plăcerile fizice, trădând felul în care oamenii se raportează la ele.

Principalii mușchi ai gurii

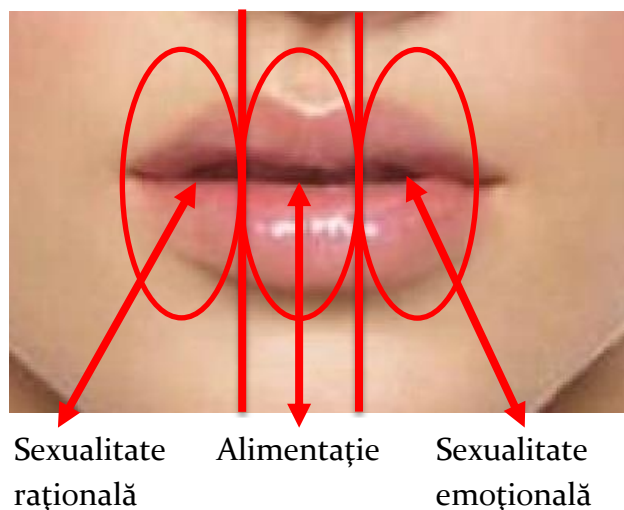

În general, o gură mică este atributul unei persoane care nu spune prea multe, iar o gură mare caracterizează o persoană gata oricând să spună ceva. Acest principiu este valabil pentru toți mușchii din corpul nostru, inclusiv pentru cei de pe față. Cu cât îi exersăm mai mult, cu atât ei cresc în volum și devin mai bine definiți. Mușchiul orbicular al gurii și cei din jurul acestuia au legătură cu felul în care oamenii se raportează la plăceri și arată ce rol joacă în viața fiecăruia.

Ca regulă, vă rugăm să rețineți: cu cât sunt mai pline buzele și cu cât zona gurii (partea frontală a etajului inferior al feței) este mai împinsă în față, cu atât o persoană va fi mai interesată de căutarea plăcerii și de satisfacerea poftelor. Totuși, acest lucru nu înseamnă că oamenii cu buzele subțiri nu se bucură și nu caută plăcerile. Și aceștia vor fi interesați de viața sexuală, de preparatele culinare sau de alte dorințe, doar că se bucură de ele într-un mod mai strict, mai prudent, cu măsură.

Împărțirea gurii

Gura se împarte atât pe orizontală, cât și pe verticală. Buza superioară reprezintă imaginația legată de propriile plăceri, iar cea inferioară aptitudinea fizică. Altfel spus, cea de sus arată ce rol joacă imaginația în atingerea unui nivel ridicat de plăcere, iar cea inferioară cum trebuie să fie partea fizică a plăcerii (acțiunea). Pentru unii oameni, imaginația este mai importantă în atingerea unui nivel ridicat de plăcere decât acțiunea în sine. Altor le este suficientă acțiunea fizică, iar imaginația nu joacă un rol important.

Buzele

Când buza superioară este subțire, iar cea inferioară mai cărnoasă, imaginația nu este importantă pentru atingerea unui nivel maxim al plăcerii. Iar asta se întâmplă din două motive - fie respectivul este lipsit de imaginație, fie este satisfăcut într-un grad atât de mare încât nu mai are nevoie de imaginație.

La indivizii a căror buză superioară este mai cărnoasă în comparație cu cea inferioară, spunem că obținerea de plăceri este mai degrabă un proces imaginativ. Pregătirea momentului, anticipația și nivelul așteptărilor sunt cele mai importante pentru maximizarea plăcerii.

Când ambele buze sunt cărnoase, spunem despre individ că se concentrează asupra plăcerilor fizice (mâncare, sex, lux, etc) și că acestea îi aduc satisfacție, atât din punct de vedere imaginativ, cât și din punct de vedere al acțiunii. Este genul de om care găsește plăcere în orice și oriunde, fără să fie

mofturos. El lasă experiențele și senzațiile să vină de la sine, fără să încerce să schimbe cursul evenimentelor sau să controleze situațiile.

Buzele subțiri indică de obicei o pierdere a interesului față de dorințele sau plăcerile fizice, persoana devenind strictă în legătură cu acestea. Nu înseamnă că ea nu va mai avea plăceri fizice, ci doar că modul de percepere al acestora va fi unul mai strict. Sunt oameni cu tabieturi, care devin foarte rigizi când vine vorba despre experiențe noi.

Ca și în cazul copiilor, atunci când aceștia nu primesc ce vor, buza inferioară împinsă înainte și ușor întoarsă reprezintă nemulțumire. Chiar dacă inconștient, adulții fac această mișcare a buzei inferioare pe tot parcursul vieții, de fiecare dată când ceva nu le convine.

Când buza inferioară a unui adult ajunge să fie ușor împinsă spre față și întoarsă, spunem că este mai greu de mulțumit.

La unii indivizi, mijlocul părții de jos a buzei inferioare coboară mai mult decât buza în sine. Spunem despre aceștia că sunt vorbitori plăcuți. Câteodată, această parte mai coborâtă poate fi orientată ușor către dreapta sau către stânga, ceea ce arată din ce punct de vedere își “îndulcesc” cuvintele cei care le rostesc (din motive raționale sau emoționale). Oamenii capătă acest obicei atunci când gândurile lor se succed cu repeziciune și, ca să se facă înțeleși, au nevoie să vorbească mai puțin dur.

Câteodată, putem observa în jurul gurii, pe conturul buzelor, o linie mai deschisă la culoare. Acest lucru arată dimensiunea pe care au avut-o buzele persoanei respective, dar și dimensiunea potențială pe care buzele o pot căpăta.

Starea de sănătate, starea emoțională sau anotimpul pot influența voluptatea buzelor. La popoarele care trăiesc în zone cu climă temperată este cel mai ușor de observat acest fenomen de creștere și descreștere a buzelor. Vara, când vremea este plăcută, oamenii sunt mai tentați să se bucure de viață și să fie mai orientați către plăcere. Iarna, în schimb, vremea friguroasă ne îndeamnă mai degrabă la introversie și devenim mai puțin interesați de exterior și mai puțin tentați de plăceri.

Gesturi și obiceiuri legate de gură

Există o serie de gesturi pe care oamenii le fac inconștient, dar care duc până la urmă la schimbări permanente ale formei gurii. Ținem cont că gesturile făcute în mod conștient nu reprezintă o trăsătură a personalității, pe când cele controlate de subconștient – da.

Unele persoane au obiceiul de a-și presa buzele între ele, în special după ce spun ceva. Fac acest gest din mândrie față de o cauză (de exemplu, iubirea față de patrie). Odată ce lucrurile spuse părăsesc sfera declarativă și ajung un crez, persoana va avea tendința de a-și ține buzele presate mereu.

Putem observa la unii indivizi cum gura (în special buza de jos) se poziționează fie spre partea logică a feței, fie spre cea emoțională. În cazul celor care depun un efort fizic intens pentru o perioadă mai mare de timp, gura se va muta către partea stângă a feței. În cazul celor care depun un efort mental susținut pentru o perioadă mai lungă de timp, gura se va muta către partea logică a feței. Această schimbare nu este permanentă și, după un timp, dacă motivul deplasării dispare, gura va reveni la poziția inițială.

Mușcatul buzelor sau trecutul limbii peste ele sunt gesturi pe care, de multe ori, le facem inconștient. În funcție de buza pe care o atingem, poate însemna o stimulare a imaginației sau o înfrânare a dorinței. Drept urmare, mușcatul părții din mijloc a buzei superioare reprezintă o stimulare a imaginației și, de cele mai multe ori, are legătură cu mâncarea. Atingerea părților laterale ale buzei superioare se face de obicei cu limba și trădează o stimulare a imaginației în ceea ce privește sexul. Atunci când cineva își mușcă mijlocul buzei inferioare, este o înfrânare a poftelor de mâncare sau dorința de a te abține de la o plăcere. Atunci când își trece limba peste părțile laterale ale buzei inferioare înseamnă concentrare asupra acțiunii mentale pe care o face în acel moment (dacă vorbim

despre partea dreaptă) sau asupra lucrului fizic pe care îl realizează (dacă limba atinge partea stângă a gurii).

Mușcatul obrazului pe interior este asociat de obicei cu o neliniște pe care o are cineva și care poate fi emoțională sau logică.

Mursi, Chai și Tirma sunt probabil ultimele grupuri din Africa la care este încă obișnuit ca femeile să poarte în buzele inferioare discuri de ceramică sau de lemn. Placa de buze (dhebi a tugoin) a devenit principala caracteristică distinctivă a acestor triburi. Buza inferioară a unei fete este tăiată de mama ei sau de o altă femeie, când atinge vârsta de 15 sau 16 ani. Incizia este ținută deschisă de un dop din lemn aproximativ 3 luni. Se pare că este de datoria fiecărei fete să decidă cât de mult să întindă buza, introducând în mod progresiv discuri din ce în ce mai mari pe o perioadă de câteva luni. Unele fete perseverează până când buzele lor capătă diametrul de peste 12 centimetri. Perforarea buzelor este întâlnită și în culturi tribale din America, Papua Noua Guinee sau bazinul Amazonului. Aztecii și mayaișii purtau și labrete, în timp ce oamenii Dogoni din Mali și Nuba din Valea Nilului purtau inele în buze.

Dinții

Acest capitol are doar o valoare istorică. Informațiile prezentate aici apar în mai multe metode tradiționale de citire a feței, dar nu există studii moderne care să ateste veridicitatea lor. Deși observațiile empirice confirmă aceste aspecte, rămâne totuși la latitudinea cititorului să verifice datele.

Dinții mari și neuniform aliniați (dezordonați) reprezintă atributul unei persoane dezordonate în mediul în care își desfășoară activitatea, dar care are un mod de gândire foarte bine ordonat și structurat.

Dinții mici și aliniați le sunt specifici celor care trăiesc într-un mediu ordonat - la birou, de exemplu - dar modul de gândire este mai... împrăștiat.

Filtrumul

Spațiul dintre columela nazală și buza superioară se numește filtrum. Un filtrum înalt este atributul unui vorbitor direct, care spune lucrurilor pe nume. Unul scurt va fi însă, de obicei, al unui individ care nu vorbește la obiect sau se învârtă în jurul subiectului.

Când liniile de demarcare ale filtrumului sunt depărtate (filtrumul este lat), spunem despre persoana respectivă că își transmite mesajul folosind un vocabular foarte bogat, iar când ele sunt apropiate (filtrumul este îngust), folosește un set limitat de cuvinte pentru a spune ce are de zis.

Când liniile de demarcare ale filtrumului nu sunt paralele, ci formează un triunghi cu baza în jos, vorbitorul va folosi cuvintele în funcție de trăsătura predominantă a etajului median al feței. De exemplu, dacă trăsătura cea mai evidentă de pe nas este curozitatea, omul respectiv se va folosi de cuvinte pentru a-și satisface curiozitatea. Dacă se pricepe să facă bani, se va folosi de cuvinte pentru a-i câștiga. Când triunghiul format de liniile filtrumului este cu baza în sus, individul va vorbi prin prisma trăsăturii evidente din etajul inferior al feței. De pildă, dacă aptitudinea fizică legată de mâncare este cel mai bine evidențiată, omul respectiv își va folosi vocabularul pentru satisfacerea acesteia.

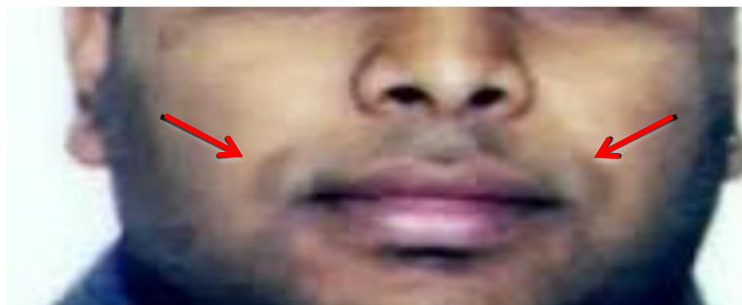
Forțarea vorbirii

La unii oameni putem observa deasupra buzei superioare mici riduri verticale sau oblice. Acestea sunt adesea atribuite în mod eronat fumatului. De fapt, ele se formează atunci când procesul de vorbire nu este liber. Când oamenii își controlează foarte mult discursul, când cuvintele sunt rostite cu un accent diferit sau când vorbitorul folosește o limbă străină, apar aceste mici riduri.

Timiditatea

Timiditatea este, de cele mai multe ori, specifică celor mici. Unii oameni continuă să fie timizi și mai târziu în viață, iar acest aspect este vizibil atunci când mușchii ridicători ai colțurilor gurii sunt foarte puternici. De cele mai multe ori, timiditatea este manifestată atât în planul emoțional, cât și în cel rațional al vieții, dar există oameni care își manifestă preponderent timiditatea doar într-unul dintre cele două planuri. În cazul lor, vom vedea unul dintre acești mușchi mai puternic dezvoltati doar într-o parte.

Timiditatea, deși pare să fie parte a personalității multor oameni, este foarte ușor de mimat sau mascat. Vă rog să vă amintiți însă că mușchii faciali sunt de cele mai multe ori controlați de

subconștient, iar acesta nu minte. Când vedem umflăturile timidității deasupra colțurilor gurii, știm că omul respectiv este timid din fire, când nu – nu.

Prințesa Diana este un exemplu interesant. Deși nu era timidă din fire, fusese învățată de staff-ul ei să pozeze ca o persoană timidă, din cauza etichetei casei regale. Astfel, foarte rare sunt pozele cu capul drept, de cele mai multe ori adoptând o poziție a capului ușor înclinat într-o parte, cu fața orientată ușor în jos și privirea sfioasă. Este tipul de mișcare a capului pe care cei timizi o fac, inconștient, ducând astfel la o creștere în volum a mușchilor ridicători ai colțurilor gurii.

Interesul față de propria dezvoltare

La unii indivizi, sub buza inferioară, către colțurile gurii, se formează două umflături. Acestea reprezintă, de fapt, mușchii coborâtori ai buzei inferioare și poartă denumirea de umflăturile interesului față de propria dezvoltare. Acești mușchi pot fi mai puternici într-o parte decât în cealaltă. Cu cât interesul unui om față de dezvoltarea sa rațională este mai mare (dezvoltarea socială, găsirea unui loc de muncă mai bun, creșterea salarială etc) cu atât mușchiul coborâtor al buzei inferioare din partea dreaptă a feței este mai puternic. La cei interesați într-o măsură mai mare de dezvoltarea lor personală, de creștere spirituală, etc – mușchiul coborâtor al buzei inferioare din partea stângă a feței va fi cel mai puternic.

Face Keys® - Corelarea trăsăturilor faciale cu personalitatea

La cei care nu fac nicio diferență între aceste două tipuri de dezvoltare, cei doi mușchi vor părea uniți, arătând ca o umflătură continuă sub buza inferioară.

Comisurile gurii

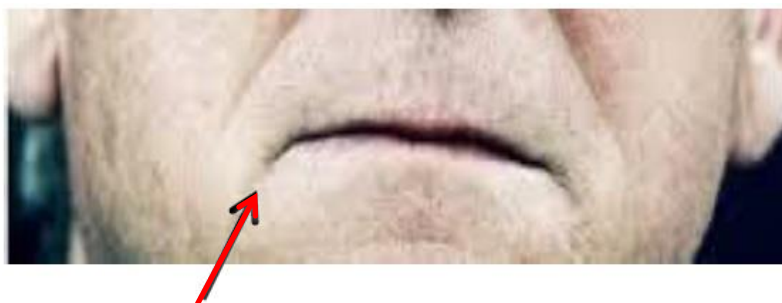
La colțurile gurii, observăm că aceasta continuă prin două mici linii (una în stânga, alta în dreapta), deși buzele (partea colorată) se termină. Aceste mici linii poartă numele de comisuri ale gurii și pot fi mai lungi sau mai scurte, orientate în sus, în jos sau orizontale. Nu întotdeauna în partea rațională și în cea emoțională comisurile sunt orientate la fel. Unii oameni pot fi optimiști în viața emoțională și pesimiști în cea rațională, de exemplu.

Comisurile orientate în sus denotă optimism.

Comisurile orizontale reprezintă o stare de echilibru între optimism și pesimism.

În cazul pesimiștilor comisurile coboară.

Ridurile relațiilor

Câteodată, în stânga și în dreapta gurii (sau doar în una dintre părți) apar mici riduri. Acestea pot varia ca număr, lungime sau profunzime. Ele poartă numele de riduri ale relațiilor și vin să dubleze sau să întărească ridurile experiențelor care pornesc de lângă nas. Ele trădează câte relații au fost definitorii pentru personalitatea unui om, precum și felul acestora (relații raționale sau emoționale).

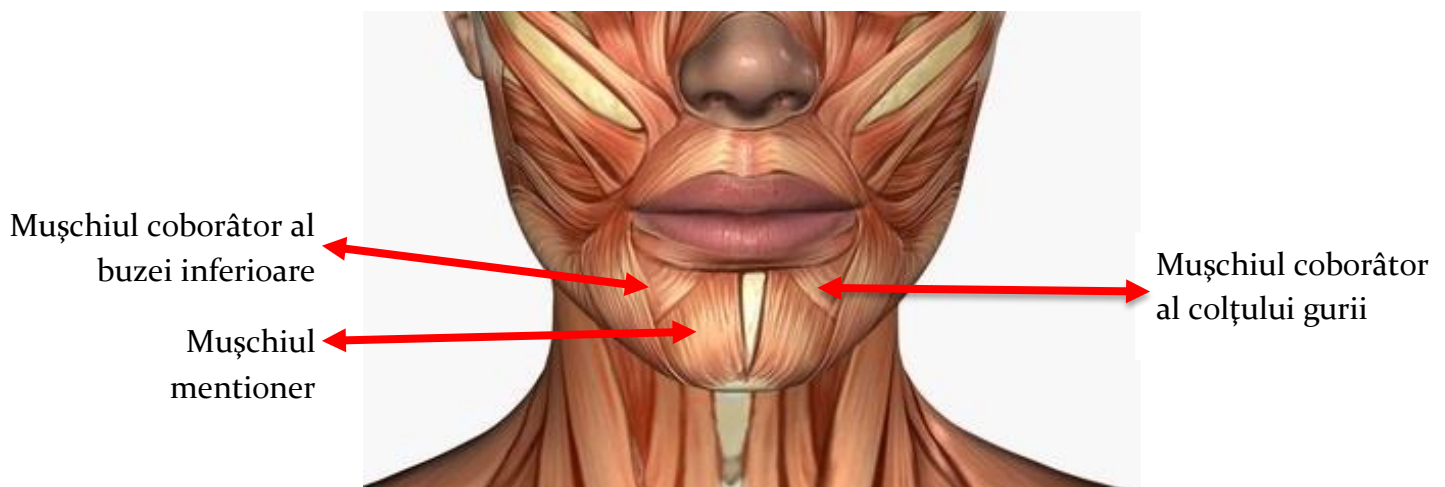

Bărbia

Principalii mușchi ai bărbiei

În acest capitol ne ocupăm doar de mușchi, lăsând deoparte osul mandibular despre care vom vorbi în capitolul următor.

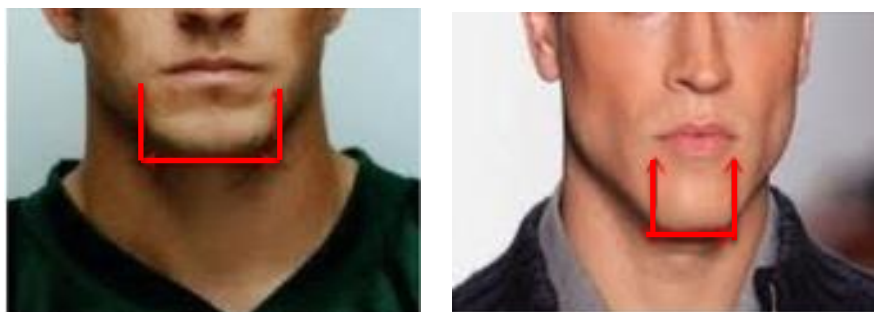
Bărbia ne arată nivelul de voință al unei persoane - cât de hotărâtă este să ducă la bun sfârșit acțiunile pe care le întreprinde. Tot pe bărbie vedem și nivelul la care cineva își exteriorizează emoțiile. În folclor, există foarte multe zicale ce fac legătura între bărbie și hotărâre. De multe ori, acest gen de zicale reprezintă un mod arhaic de înțelegere, explicare și corelare a mimicii faciale și a personalității.

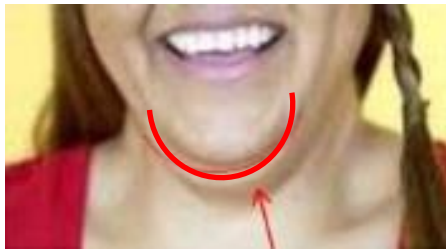

Determinarea sau puterea voinței este definită drept hotărârea de a atinge scopul, fără să arate însă natura scopului.

Forma bărbiei

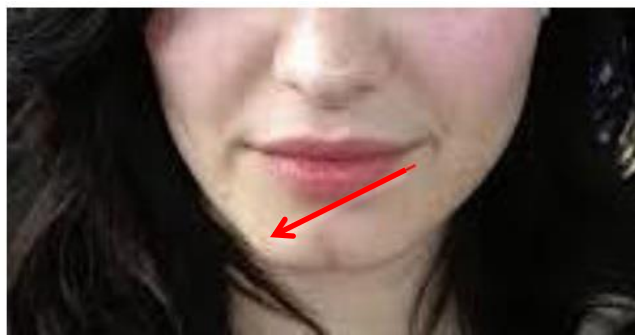
În funcție de dezvoltarea musculaturii, există patru forme principale de bărbii: dreptunghiulară, pătrată, rotundă și triunghiulară (sau ascuțită), și trei poziții de bază ale ei, în funcție de orientare: în față, dreaptă și retrasă.

Bărbia dreptunghiulară reprezintă un nivel foarte mare de determinare și este atributul celor care, atunci când încep sau își propun să facă un lucru, îl duc la bun sfârșit. Bărbia pătrată reprezintă un nivel mediu spre mare al determinării. O bărbie rotundă denotă o persoană cu un nivel al hotărârii mediu spre scăzut, iar cea ascuțită una lipsită de voință, care se va răzgândi ușor și – foarte posibil - care va începe mai multe lucruri odată, dar nu le va termina.

Când am vorbit despre ochi sau sprâncene, am spus că majoritatea reprezintă combinații între două sau mai multe forme de bază. La fel stau lucrurile și în cazul bărbiei, doar că acum vom lua în considerare forma dominantă. Odată ce deveniți mai buni în observarea subtilităților trăsăturilor faciale, veți putea observa, de exemplu, că unii oameni pot avea o bărbie pătrată într-o parte a feței și rotundă în cealaltă. Combinațiile care se pot întâlni sunt între bărbia dreptunghiulară și cea pătrată, între cea pătrată și cea rotundă, și între cea rotundă și cea triunghiulară. Asta deoarece este greu de crezut că un individ poate fi foarte determinat în fața situațiilor emoționale pe care le face, dar, din punct de vedere logic, să fie lipsit de hotărâre. Acest aspect lasă impresia că unele persoane au bărbia deplasată către partea logică sau către partea emoțională a feței. Iar asta se întâmplă deoarece mușchii din partea dreaptă sau cea stângă a bărbiei sunt mai dezvoltati. Astfel, dacă mușchii bărbiei din partea logică a feței sunt mai dezvoltati, persoana va avea un grad mai mare de determinare atunci când întreprinde lucruri logice. Atunci când mușchii bărbiei din partea emoțională sunt mai dezvoltati, respectivul va fi mai hotărât în ceea ce privește aspectele emoționale ale lucrurilor pe care vrea să le facă.

Poziția bărbiei față de planul feței

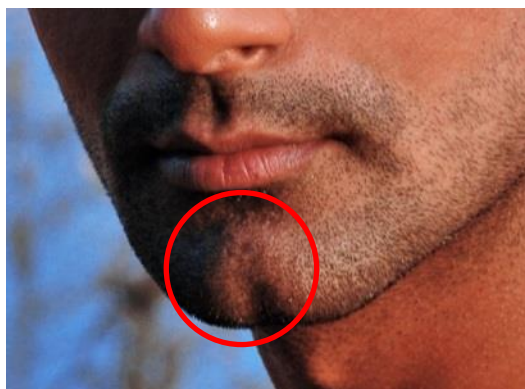
Așa cum am spus mai sus, există trei poziții în care se poate afla bărbia (mușchii bărbiei): mușchii pot fi împinși în față, verticali sau retrași. Poziția verticală a bărbiei este cea normală, drept urmare vom discuta aici doar despre celelalte două poziții, care exprimă o exagerare a unei trăsături a personalității.

Despre indivizii a căror bărbie este împinsă în față spunem că au o fire răzbunătoare. Este bine să fim însă atenți că este posibil ca doar o parte a bărbiei (stânga sau dreapta) să fie împinsă în față, iar în cazul acesta persoana este mai răzbunătoare ori în ceea ce privește aspectele logice ale vieții ori în cele emoționale.

În cazul celor cu bărbia retrasă, înțelegem că dezvoltă ușor obsesii sau că au firi obsesive. Un om poate face o obsesie din orice, fie că este ceva logic, cum ar fi o situație apărută la locul de muncă sau repararea locuinței, fie că este ceva emoțional, cum ar fi o colecție de timbre sau persoana iubită. Urmăriți deci, atunci când analizați acest aspect la un individ, care parte a bărbiei este mai retrasă.

Atenție, atunci când stabilim forma feței, mușchii bărbiei nu sunt luați în considerare decât dacă poziția ei este cea verticală. Dacă nu sunt în același plan cu fața, la stabilirea formei feței (dreptunghiulară, pătrată, rotundă, ovală) nu se va ține cont de bărbie.

Bărbia despărțită

La unii indivizi, apare o demarcare, un șanț, între mușchii din partea stângă și cei din partea dreaptă ai bărbiei. Această despărțire a mușchilor hotărârii (mușchii mentalis) apare atunci când o persoană este forțată să facă acțiuni împotriva propriei voințe. De exemplu, un tânăr își dorește să devină pictor, dar circumstanțele îl forțează să devină economist. Cât timp în mintea lui va exista un

conflict între ce își dorește și ce este nevoit să facă, linia de separare a mușchilor bărbiei va fi vizibilă. Să mergem cu exemplul un pic mai departe. Presupunem că tânărul va avea o carieră strălucită ca economist și, cu timpul, va uita sau nu se va mai gândi la prima sa dragoste – pictura. Linia de separare va dispărea cu timpul, odată ce el va accepta ceea ce face. Presupunem acum că domnul mai sus amintit ajunge să aibă mai mult timp liber și să se gândească la moduri în care îl poate petrece. În cazul în care își va aduce aminte de pictură (ceva ce cândva a dorit să facă), linia de separare a hotărârii îi va reapărea, pentru că va trece prin procese emoționale antagonice celor care au făcut ca linia să apară prima dată. Țineți cont însă că această separare poate apărea la orice vârstă, iar motivul principal este că o persoană este forțată să facă altceva decât ceea ce își dorește.

Gropița din bărbie

Există bărbii care, în mijlocul lor, au o mică adâncitură sau ceea ce numim în mod curent o gropiță. Aceasta apare la persoanele care sunt blânde atunci când sunt hotărâte să facă ceva. Chiar dacă pentru a-și atinge scopul sunt înzestrați cu un nivel de hotărâre foarte mare, acești oameni nu vor căuta cu orice preț îndeplinirea lui. În termeni populari, spunem despre ei că nu calcă pe cadavre pentru a-și duce acțiunea la bun sfârșit sau că nu sunt lipsiți de scrupule.

Exprimarea emoțiilor

Emoția este văzută ca reacția corpului nostru la realitatea percepută. Adesea, reacționăm fără să implicăm foarte mult procesul cognitiv. Câteodată, emoțiile ne pot consuma într-un asemenea grad încât ne fac să avem un comportament compulsiv în legătură cu ceva sau să devenim îngrijorați, răzbunători, obsedați sau temători.

Să facem o diferențiere între o persoană emoțională în gândire și una emoțională din punct de vedere al comportamentului fizic și al acțiunilor. Când suntem emoționali în modul de gândire, permitem experiențelor noastre să ne atingă la nivel profund, intim, iar acest gen de experiență interiorizată este asociată cu forma ochilor (colțul interior al ochilor). Când o emoție ne afectează, nu este obligatoriu să existe și o manifestare fizică în urma ei. Emoția există, dar nu se manifestă.

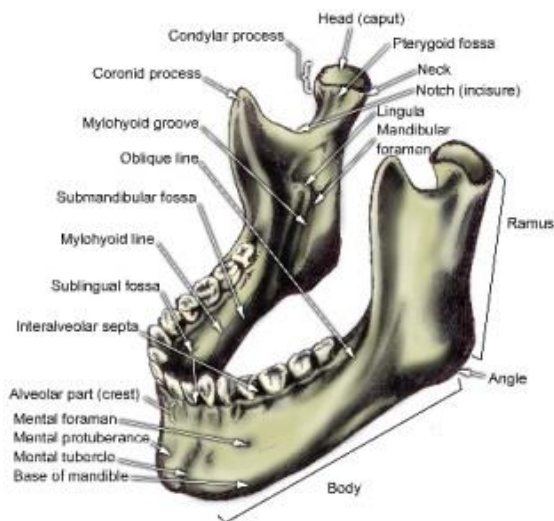
Emoțiile exprimate fizic, transpuse în comportamentul fizic, sunt asociate cu bărbia și sunt acțiuni precum plânsul, râsul, afișarea mâniei, a fricii etc. Gândiți-vă la un copil care începe să plângă. Chiar înainte de a începe, mușchii bărbiei lui încep să tremure ușor. Acest lucru se întâmplă și la adulți, chiar dacă de cele mai multe ori nu la fel de vizibil. La cei care nu se pot abține din a-și exprima fizic emoțiile sau la cei care nu au nicio problemă în a le exterioriza, mișcarea de tremurat a mușchilor bărbiei face vizibilă o suprafață rotundă pe barbă. Cu cât această zonă este mai bine definită (mai vizibilă) și mai mare ca suprafață, spunem despre persoana respectivă că își afișează emoțiile mai des. De la astfel de indivizi, ne putem aștepta să nu aibă nicio problemă în a-și exterioriza emoțiile în public, aspect care, de cele mai multe ori, din cauza condiționărilor culturale, nu este de dorit.

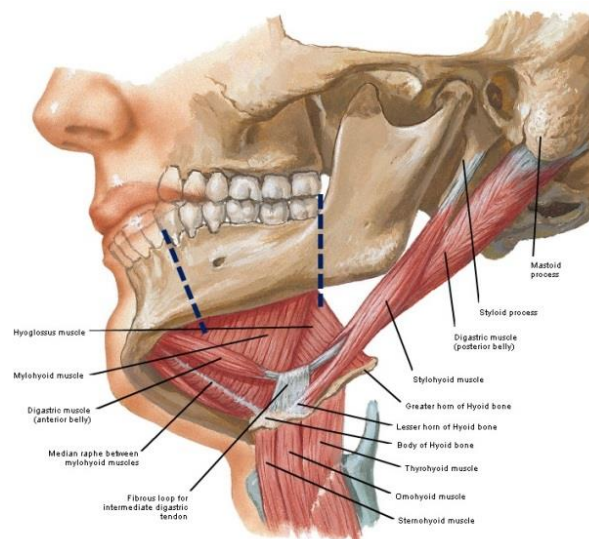
Rotunjimea afișării emoțiilor

Mandibula

Părțile mandibulei

Mușchii mandibulari

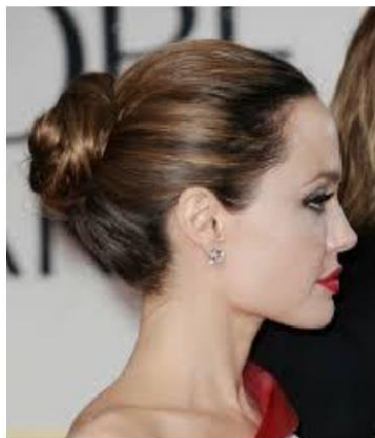
Osul mandibular își capătă forma devreme și ne furnizează informații despre experiențele din copilărie. În general, până în jurul vârstei de 12 ani, osul mandibular poate fi modelat de acțiunile mușchilor asupra lui. După această vârstă, deși osul continuă să își schimbe forma, o face într-un ritm mai puțin accelerat. Acțiunile mușchilor asupra mandibulei, cum sunt încordatul sau scrâșnitul din dinți ca răspuns la diferite experiențe, sunt responsabile pentru formele specifice pe care le ia aceasta. Cel mai important mușchi al mandibulei este mușchiul maseter. Acesta este cel mai puternic mușchi din corpul uman și, totodată, cel mai greu de relaxat. Sunt mulți factori care contribuie la fericirea copilăriei oamenilor: relația copil-părinte, relația părinților între ei, natura presiunii puse de mediul școlar sau cel familial, modul în care este tratat copilul în colectiv sunt doar câteva exemple frecvente.

Copiii sunt complet dependenți de părinți sau de cei care îi cresc, deci fericirea familiei sau a mediului în care se dezvoltă și legăturile pe care le au copiii cu membrii acesteia sunt foarte importante pentru dezvoltarea lor. Este important ca relația copil-părinte să fie una stabilă, bazată pe iubire și fără dispute sau certuri. Când există fricțiuni în sânul familiei, care duc la certuri sau separări, copilul va percepe stresul și la nivel conștient, și subconștient. O consecință fizică a acestui stres va fi încordarea musculaturii mandibulei, încheștarea maxilarului sau scrâșnitul din dinți. Această acțiune a mușchilor mandibulei, provocată de stresul emoțional sau, în unele cazuri, de agonia mentală, afectează creșterea și forma mandibulei, iar acest gen de stres influențează în special partea din spate a mandibulei.

Atunci când interpretăm mandibula o facem doar în combinație cu alte elemente de pe față și obținem astfel informații despre percepția copilului asupra comportamentului părinților lui. Lungimea mare a părții din spate a mandibulei provine de la încleștarea dinților unui copil nefericit sau “deranjat” emoțional. În cazul în care în copilărie (până la vârsta de 12 ani) copilul trece prin acest stres al unei familii destrămate sau al unui mediu profund dezechilibrat, partea din spate a mandibulei (ramura mandibulară) va fi supusă unei forțe mai mari și, drept urmare, ea va avea o formă diferită. Va coborî drept, de lângă ureche, apoi va forma un unghi de aproape 90 de grade, înainte să meargă spre partea din față (corpul mandibular). În cazurile în care copilăria este fericită, iar copilul nu are parte de astfel de tensiune, nu vedem această formă caracteristică. Când osul mandibulei nu are o întrerupere evidentă, unghiul mandibular nu este bine definit, putem spune despre copilărie că a fost lipsită de suferința despărțirii parentale sau de fricțiunile dintre părinți.

Mandibulă dezvoltată normal

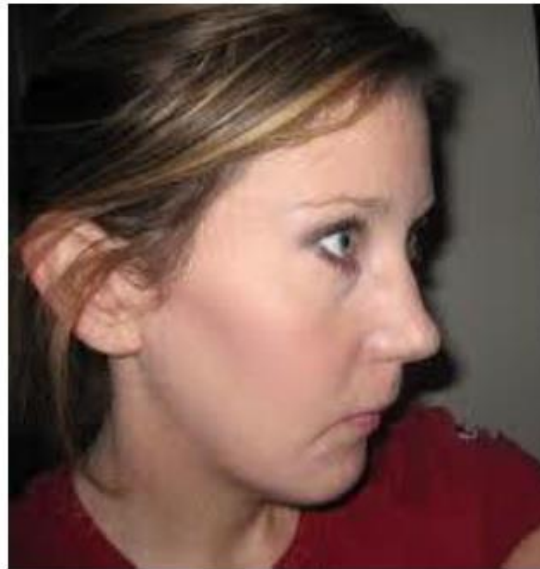

Frustrare în copilărie

Următorul aspect pe care îl analizăm la mandibulă este lungimea ei - cât de împins în față este corpul mandibular. Acest aspect ne furnizează, de asemenea, informații despre experiențele din copilărie. Când unui copil i se cere o hotărâre prea mare, este forțat să facă lucruri peste puterile sale și i se impune controlul emoțiilor, observăm o alungire a mandibulei în partea din față, ca rezultat al creșterii presiunii musculare. Expresia populară “taci și rabdă” este ceea ce ne vine în minte atunci când ne gândim la controlul afișării emoțiilor în felul acesta.

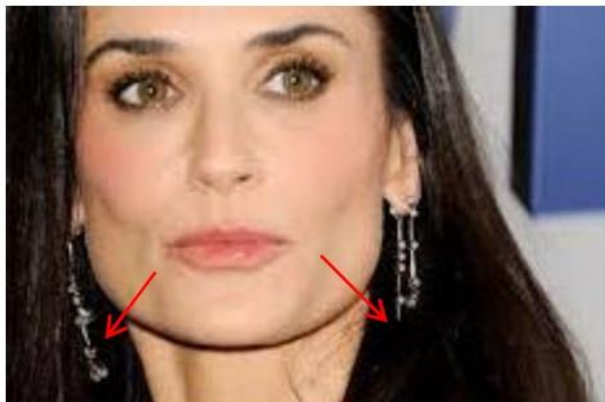
Când un copil este forțat să facă anumite sarcini sau acțiuni împotriva voinței lui, poate din cauza unui părinte dominant sau prea zelos, acesta își controlează exprimarea emoțiilor și, odată cu trecerea timpului, în funcție de cât de serioasă este trauma, putem observa o creștere specifică a mandibulei. Acest gen de dezvoltare a mandibulei poate fi observat și la copiii nelegitimi sau la copiii care au crescut cu un sigur părinte și care au fost agasați pe această temă la școală, fapt care le-a sporit chinul și trauma.

Atunci când unui copil i se impune să fie răbdător, în mod repetat și excesiv, mandibula lui va fi ușor retrasă, ca în imaginea de mai sus. Atunci când este cicălit exagerat, certat adesea și oprit din acțiunile pe care vrea să le întreprindă, va ajunge să asocieze la nivel subconștient orice intenție pe care o are cu negația. Astfel, prin mii și mii de contractări musculare involuntare, dezvoltarea normală a mandibulei (creșterea ei spre față) va fi oprită. Vorbim, în acest caz, despre o mandibulă retrasă și despre premisele unui om care dezvoltă ușor obsesii.

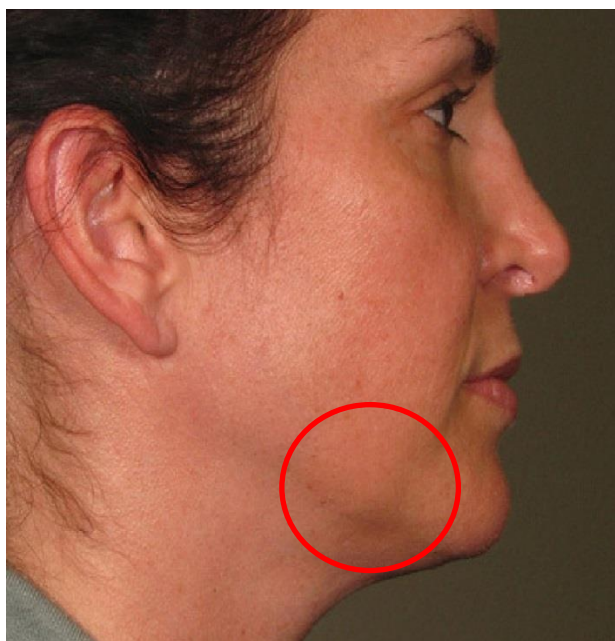
Când frustrările își fac loc în viața unui adult, osul mandibulei nu mai este la fel de ușor de modelat, iar în acest caz nivelul de frustrare va fi trădat de dimensiunea mușchilor maseteri. Cu cât aceștia sunt mai mari și mai puternici, cu atât nivelul de frustrare al persoanei respective este mai mare. Bineînțeles că și frustrarea în viața adultă poate avea mai multe cauze. Frustrarea este reprezentată de acumularea sentimentului de neputință. Adulții pot acumula frustrări atât în viața emoțională, cât și în cea rațională. Aproape întotdeauna va exista o diferență de volum între cei doi mușchi maseteri (cel rațional și cel emoțional).

La adulți, frustrarea poate fi și de natură fizică. În cazul unora dintre cei care practică body-building-ul, se observă o creștere în volum și a mușchilor maseteri, din cauza încordării lor excesive. Vorbim aici despre frustrarea fizică, provenită din dorința permanentă de a ridica greutăți mai mari și de a împinge corpul către limitele sale fizice. Desigur însă că nu toți cei care doresc să își modeleze corpul o vor face într-un mod excesiv.

Concentrarea asupra cuvintelor

Rămânând tot în sfera mușchilor vizibili în zona mandibulei, ne aplecăm puțin asupra mușchilor coborâtori ai colțurilor gurii (*Depressor anguli oris*). Aceștia sunt implicați în procesul de vorbire. Cu cât sunt mai dezvoltati la un individ, cu atât acesta va fi mai atent la cuvintele pe care le spune, dar și la cele care i se spun. Acești mușchi sunt responsabili și de mișcările fine pe care oamenii le pot face cu mandibula. Putem observa acești mușchi bine dezvoltati la purtătorii de cuvânt, de exemplu.

Părul

În istoria umanității, părul a fost un element al statutului social și spiritual. Deși acest lucru este și acum întâlnit, părul și ce fac oamenii cu el în ziua de azi reflectă, de cele mai multe ori, un aspect al personalității. Poate că, față de alte părți ale corpului său, omul manifestă o atenție mai mare. Deși în decursul istoriei, cu ajutorul părului, oamenii și-au etalat statutul social, apartenența la un grup sau etnie ori și-au manifestat dezacordul față de rigorile sociale, noi ne vom referi doar la două aspect - la structura moștenită a firului de păr (moștenirea genetică) și la alegerile subconștiente pe care oamenii le-au făcut și încă le fac, referitoare la părul lor.

Structura firului de păr este o caracteristică genetică, moștenită, la fel cum este și culoarea sa naturală. Încercările de a lega o anumită culoare de păr cu o trăsătură de personalitate au fost până acum sortite eșecului, dar s-a observat un aspect interesant legat de atitudinea pe care o au oamenii față de cei cu care interacționează, atitudine ce se schimbă în funcție de culoarea părului. Astfel, persoanele cu păr blond sunt percepute ca fiind deschise, comunicative și companii plăcute. Persoanele cu părul brunet sunt percepute ca fiind elegante și misterioase și mai greu abordabile. Oamenii cu părul roșcat sunt percepuți ca având firi seducătoare, dar și ca firi care se aprind ușor.

Este interesant de observat cum atitudinea oamenilor se schimbă în funcție de așteptările pe care cei din jur le au de la ei. De multe ori, oamenii adoptă obiceiuri și trăsături de personalitate pentru a se integra mai ușor într-un grup, pentru a forma, a păstra relații sau pentru a fi acceptați de ceilalți. Se poate spune că suntem, cu puține excepții, și rezultatul așteptărilor celor cu care ne înconjurăm.

Cei cu părul creț sau ondulat sunt văzuți ca firi mai rebele. De multe ori, în cazul întâlnirilor între prieteni sau a evenimentelor sociale, doamnele aleg să își onduleze parul, să îl încrețească, tapeze, etc. Personalitatea lor devine ușor mai rebelă în astfel de situații. Cei care aleg să-și păstreze sau să-și aranjeze părul drept, ordonat, foarte apropiat de cap, lasă impresia că sunt mai potoliți și mai rezervați și au tendința de a se comporta ca atare. La serviciu, în cazul întâlnirilor de afaceri sau al sedințelor, părul este ținut cât mai aproape de cap, strâns, pentru a inspira disciplină.

Părul lung este atributul unei persoane care se simte liberă, care se bucură de felul în care decurge viața, fără a interveni prea mult asupra ei. Tunsoarea scurtă este atributul celor care vor să fie disciplinați sau cărora disciplina le este impusă (ca în cazul militarilor, de pildă).

Din cele mai vechi timpuri, omul a intervenit asupra podoabei sale capilare, schimbându-i forma, culoarea sau chiar renunțând la ea de tot. Deși se pot scrie tratate despre subiectul care a însuflețit până acum sute de poeme și picturi, noi vom aminti doar câteva dintre lucrurile pe care oamenii le fac, conștient sau mai puțin conștient, cu părul lor.

Nevoia de a prelua controlul asupra propriei vieți sau nevoia de a schimba ceva major în viața unui om aduce de obicei și o schimbare drastică a tunsorii sau a culorii părului.

Creasta, prezentă în catalogul tunsurilor moderne, a apărut încă din timpuri îndepărtate și are rolul de a scoate în evidență, de afișare în societate. Fie că este vorba de războinicii Mohawk sau Sioux, de reprezentanții curentului punk, sau de agentul de marketing al zilelor noastre, toți se folosesc de creastă pentru a atrage atenția socială. Același rol îl aveau și coifurile cu creastă din pene de struț, purtate de ofițerii Imperiului Roman sau de cavalerii evului mediu european.

Tunderea părului foarte scurt doar pe o parte a capului este foarte la modă, dar nu este o noutate. Fără să fie conștienți, dezvelindu-și fie partea stângă, fie partea dreaptă a capului, oamenii manifestă încredere în ei - în planul logic sau în cel emoțional. Pentru că, de cele mai multe ori, femeile preferă să păstreze ascunsă pielea capului, când aleg această tunsoare arată că au o încredere foarte mare în propria persoană.

Bretonul este folosit ca barieră sau protecție între o persoană și mediul înconjurător. O frunte neacoperită va fi mereu sinonimul încrederii în propriul mod de gândire. Când cineva alege să-și ascundă partea stângă (emoțională) a frunții, resimte nesiguranță în modul emoțional de gândire. Când partea dreaptă este cea acoperită, neîncrederea se manifestă la nivelul gândirii raționale sau logice. Fruntea ascunsă în întregime în spatele bretonului este atributul oamenilor nesiguri pe ei sau care nu au încredere în capacitățile lor cognitive.

Părul facial

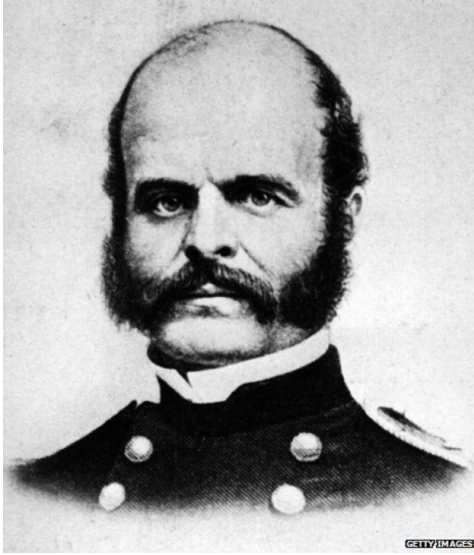
Ca și în cazul podoabei capilare, părul facial are un rol foarte important încă din preistorie. Poate și pentru că începe să crească mai târziu în viață și astfel putea fi atribuit maturizării. Barba era și este folosită pentru a schimba forma feței sau pentru a accentua o anumită parte a acesteia. În Grecia Antică și în multe alte culturi ale vremii, barba lungă era atributul oamenilor înțelepți, al judecătorilor sau al filozofilor. Fără să fie neapărat conștienți, ei alegeau o barbă care le făcea fața mai dreptunghiulară, formă despre care știm deja că este reprezentativă pentru oamenii stăpâni pe ei și care își gestionează foarte bine emoțiile.

În Egipt însă, faraonii erau singurii care aveau voie să poarte barbă, pe care o lăsau să crească doar în partea din mijloc a bărbiei (zona mușchilor mentalis, care au legătură cu voința). Asta pentru a sublinia că nu este nimic mai presus de voința lor, iar hotărârile lor sunt lege, ei înșiși considerându-se zei pe pământ.

În perioada revoluției industriale, favoriții au început să fie apreciați de bărbați. Aceștia erau lăsați să crească tot mai lungi și să iasă cât mai mult în exteriorul feței. Aceasta pentru a crea un aspect cât mai lat al feței (sau pentru a o apropia cât mai mult de fața pătrată). Era vremea în care acordurile comerciale se consfințeau de cele mai multe ori printr-o strângere de mână. Astfel, o față lată, care inspiră încredere celor din jur, era de dorit.

Mustața în sine reprezintă, în cazul bărbaților, ce este bretonul în cazul femeilor. Ea trădează o neîncredere în propria persoană, fiind folosită ca barieră între lumea exterioară și cea interioară. Unii oameni apelează la ochelari fără dioptrii sau la alte trucuri menite să distragă atenția.

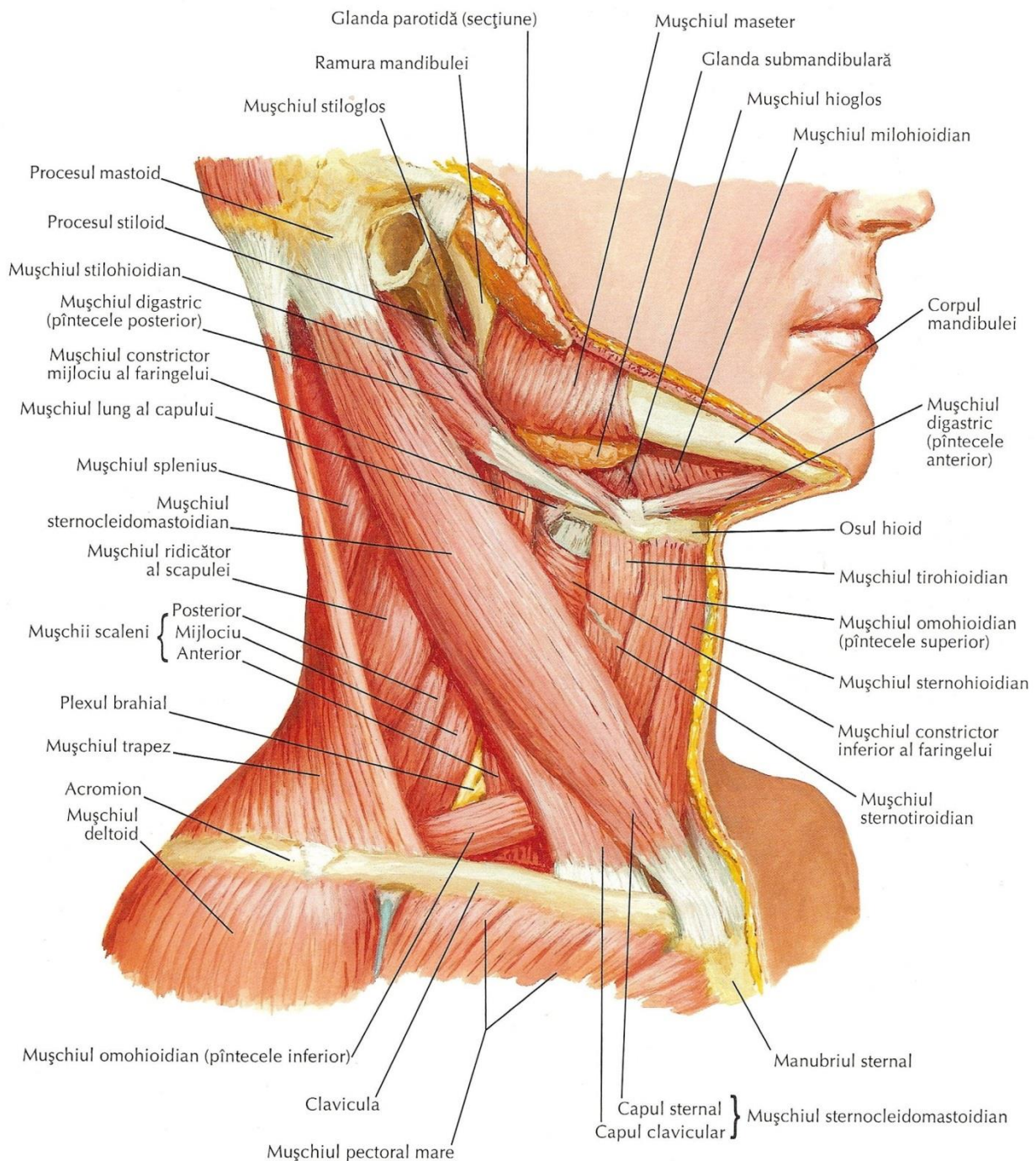
Țăcălia are rolul de a lăți și de a scoate în evidență zona bărbiei. Ea este aleasă de cei care, în subconștient, simt nevoia să fie mai hotărâți.

Gâtul

Gâtul, ca parte a corpului, este elementul ce face legătura între creier (ca centru de comandă) și restul părților corporale, în afara capului. Pe lângă vasele de sânge care irigă tot capul, în această parte a corpului găsim cea mai mare concentrare de impulsuri nervoase transmise către corp și primite de la acesta. Gâtul indică multe aspecte referitoare la comportamentul uman, după cum veți vedea în rândurile următoare.

Anatomia gâtului

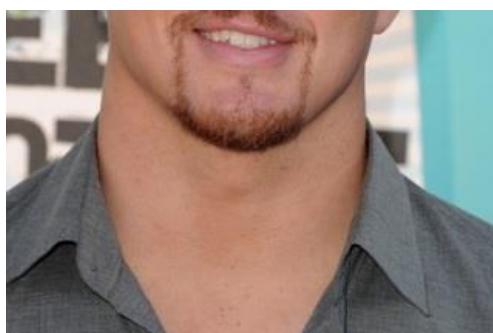
Gâtul poate fi scurt sau lung, gros sau subțire, combinațiile între acestea fiind posibile, astfel putem întâlni oameni cu gâtul scurt și gros, scurt și subțire sau lung și gros, dar și lung și subțire.

Gâtul scurt este întâlnit la oamenii încăpățânați, care își schimbă greu ideile sau se lasă greu convinși să îi urmeze pe alții. Aceștia au obiceiul de a-și retrage capul între umeri ori de câte ori cineva încearcă să le schimbe o opinie sau să îi convingă de ceva. La fel fac și unele broaște țestoase atunci când sunt amenințate, se retrag în carapace. De cele mai multe ori, întâlnim gâtul scurt la oamenii care au și fața pătrată.

Gâtul lung indică o persoană mai ușor de condus, care își poate schimba cu ușurință opiniile și care se lasă ușor influențată de părerea celor din jur. Ca metaforă, vă rog să vă gândiți la diferența dintre un cal și un măgaruș. Calul (animal cu gâtul mai lung decât măgarul) este ușor de călărit și respectă comenzile date de călăreț, pe când măgarul nu.

Gâtul gros este atributul oamenilor mai lenți în mișcări și cu o sensibilitate scăzută față de schimbările apărute în mediul lor, dar și față de schimbările emoționale prin care trec.

Cei cu gâtul subțire, deși mai agili din punct de vedere al mișcărilor pe care le pot face, sunt mult mai sensibili atât în fața schimbărilor ce survin în jurul lor, cât și în fața schimbărilor emoționale prin care trec. Asta pentru că sistemul lor nervos (la nivelul gâtului) este mult mai expus, mai puțin protejat, și astfel mai repede afectat de tot ce se întâmplă.

Femeile din triburile Kayan se identifică și sunt bine cunoscute pentru purtarea inelelor în jurul gâtului. Fetele din aceste triburi încep să poarte inele de când au în jur de 5 ani. De-a lungul anilor, inele noi sunt adăugate. Greutatea alamei din care sunt făcute inelele și presiunea exercitată împing osul claviculei în jos și comprimă cutia toracică. Gâtul în sine nu se alungește, deși multă lume crede asta. Impresia unui gât lung este dată de deformarea claviculei și a cutiei toracice. Antropologii care au vizitat zona au lansat mai multe ipoteze legate de acest obicei unic în lume. S-a sugerat că inelele sunt folosite pentru a le face pe femei mai atrăgătoare, prin accentuarea dimorfismului sexual. Alții au fost de părere că cei care poartă inelele o fac pentru a se asemăna cu dragonii, personaje importante ale folclorului local. Unii sunt de părere că inelele protejează gâtul de mușcăturile de tigru,

simbolic vorbind. Întrebați despre acest obicei, oamenii locului spun că scopul inelelor purtate în jurul gâtului este identitatea culturală și creșterea gradului de frumusețe.

Cuvânt de încheiere

Doresc să vă felicit pentru participarea la cursul intensiv de fizionomie Face Keys. Acesta este doar un pas din lunga călătorie spre cunoașterea celor din jur. Știu că aceste informații vă pot schimba viața și sunt convins că o vor face spre bine. Vă rog să faceți apel cât de des puteți la cele prezentate în curs și să verificați toate informațiile. Până nu le veți testa, nu vor deveni o parte din experiența de care vă puteți bucura zi de zi. Vă doresc succes în noua călătorie către personalitatea umană, ce trece prin “poarta” mușchilor faciali.

Alexandru Bocunescu